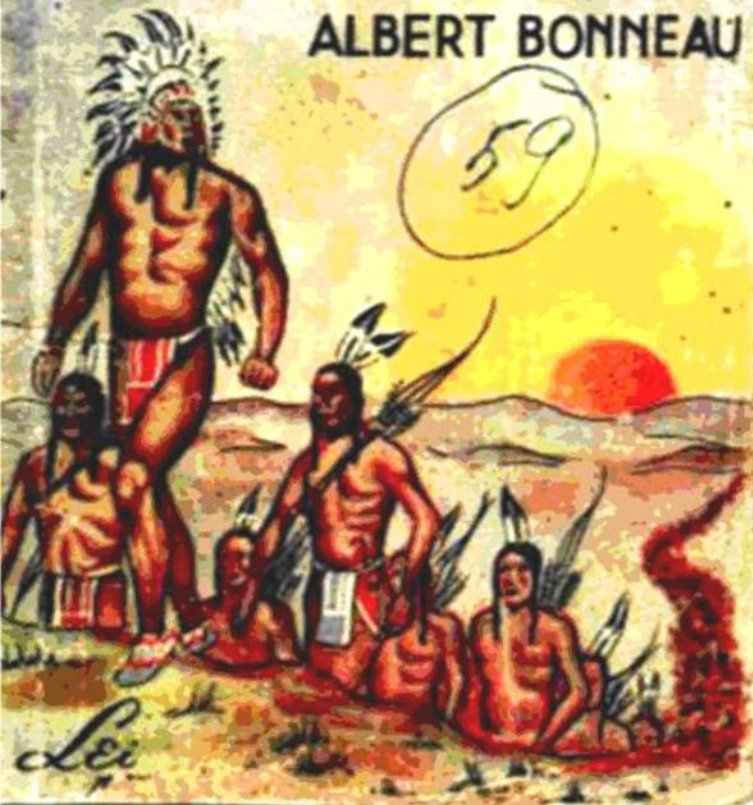

MASCATUL

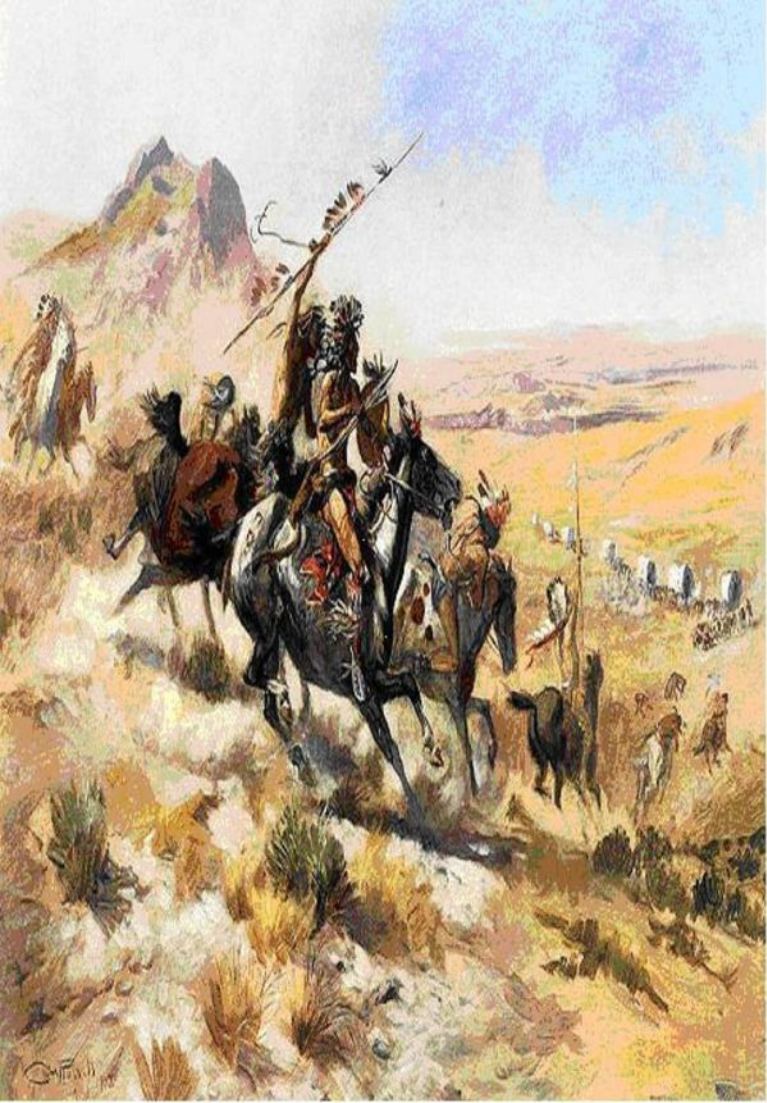
ALBERT BONNEAU

59

Albert Bonneau
MASCATUL

Editura Danubiu

MASCATUL
De Albert Bonneau

PARTEA I
CĂPITANUL DYNAMITE

CAP. I
DILIGENȚA FORTULUI BIG HORN

— Pe Jupiter! Este de necrezut! Toți conducătorii Societății, vor dispărea dacă nu vom interveni cu energie, în cel mai scurt timp posibil, zise Lean Ribbed Jack, Cavalerul Prenilor și se înfipse în fața lui Bob Doyle, Șeriful din Deadwood, care așezat pe colțul unei mese, își răsucea cu furie o țigară...

— Lovitura asta a dat-o tot blestematul Căpitan

Dinamytel relua Cavalerul Preriilor. De mai bine de o luna, acest mizerabil outlaw supranumit pe drept Demonul Pământurilor Blestemate, a jefuit șapte diligente și a masacrat fără milă pe toți ocupanții lor. Leafa minerilor, solda garnizoanei de la Fort Powder se află acum în mâinile sale, în așteptarea altor prăzi mai bogate...

Bob Doyle nu răspunse. Situația devenise, într-adevăr din ce în ce mai critica.

Serviciul de diligente care fuseseră stabilite între Black Hills și Colorado și principalele orașe din Dakota, Nebraska și Colorado, fuseseră întrerupte în urma acestor atacuri. O adevărata groaza domnea printre coloniști.

Încurajați de acesta atitudine, indienii Siouxii își reluaseră și incursiunile lor. Bandele lor atacaseră și jefuiseră un mare număr de ferme și de concesiuni.

Albii apelară atunci la ajutorul garnizoanelor din Fort Powder. Totuși, în ciuda numeroaselor raiduri pe care le efectuaseră prin regiune, soldații nu izbutiseră să puna mâna pe Demonul Pământurilor Blestemate și pe complicii săi albi și roșii. Cine era la drept vorbind acest Căpitan Dynamite? Unii spuneau că nu demult fusese artist la un teatru din New York, alții susțineau fără să aducă dovezi în sprijinul afirmațiilor lor, ca era un asasin căutat cu ardoare de Poliția Californiană...

Incapabili pentru moment, de a ghici identitatea mizerabilului, coloniștii din Black Hill continuau să fie victimele tentativelor sale repetate. Aceasta era situația care, în luna iunie 1855, preocupa

pe drept cuvânt pe Lean Ribbed Jack și Bob Doyle. Cei doi bărbați erau cufundați în gândurile lor, când un zgomot de zurgălăi le atrase brusc atenția. Afară, în mijlocul străzii principale din Deadwood, mărginită de barăci de lemn și de „Saloons”, își făcuse apariția un vizitiu care conducea vesel niște catări viguroși.

Peste câteva minute echipajul, înconjurat de grupuri de mineri și de coloniști, se opri în mijlocul unui nor de praf, în fața casei lui Bob Doyle.

— Pe Jupiter! exclama Lean Ribbed Jack, iată un cetățean căruia prea puțin îi pasă de Căpitanul Dynamitel... Noi care tocmai căutam un conducător, iată-ne pe deplin satisfăcuți!

— Cu atât mai mult cu cât acest conducător nu este altul decât Cactus Den! exclamă Șeriful...

— Nu l-am mai văzut pe Cactus Den de mai bine de un an... Cum se face că îl regăsim pe acest vânător de bizoni pe scaunul unei diligențe?

— Ah! By God!... Voinicul nu prea știe ce-i aceea frică... Prin ce minune dușmanii noștri Siouxi și Căpitanul Dynamite, l-au lăsat să treacă?

Lean Ribbed Jack nu-și mai pierdu timpul să răspundă Șerifului, el trecu pragul și se furișa printre grupurile care înconjurau diligența. Sub privirile mirate ale locuitorilor din Deadwood portiere se deschise... și o tânără încântătoare își făcu apariția.

— Drăguță fata! exclama Bob Doyle, care se apropiase de prietenul sau. Dar Lean Ribbed Jack avea ceva mai bun de făcut

decât să-i răspundă. În deschizătura portierei, apăruse un tânăr cu fața energică, care sărind lângă tânăra fata, o apuca de mână.

Însoțit de ea, se îndrepta spre biroul poștei.

— Trebuie să fii nebun pentru a întreprinde o călătorie în momentul de față, exclama Șeriful. De unde vin acești misterioși vizitatori și prin ce miracol au putut scăpa din mâinile bandiților și a indienilor?

Uimirea bravului Bob Doyle fu și mai mare, când toți călătorii, adunați în sala cea mare a poștei, îi aduseră la cunoștința proiectele lor.

Pentru ei, oprirea de la Deadwood nu constituia decât o simpla etapă.

Tânărul bărbat și fata, nu erau alții decât Dick și Molly, cei doi copii ai comandantului O'Sullivan, șeful garnizoanei din Fort Big Horn.

— Așadar, miss, sunteți absolut hotărâtă să vă continuați călătoria prin Bad Land (Pământurile Blestemate)? întrebă Lean Ribbed Jack.

— Da, Domnule! Eu și fratele meu Dick așteptăm cu nerăbdare ca să-l revedem pe tata... Mătușa noastră a murit acum o lună la Saint Louis. Nu-l mai avem decât pe el, pe lumea aceasta.

— Înțeleg nerăbdarea dumneavoastră de a ajunge cât mai curând lângă comandantul O'Sullivan pe care-l cunosc foarte bine miss, spuse Lean Ribbed Jack, dar ignorați desigur tragicele evenimente care au avut loc în regiunea Pământurilor Blestemate... Căpitanul Dynamite stăpânește ținutul și mă îndoiesc că veți reuși ca să ajungeți la țintă.

— Uitați domnule, ca avem o escorta de patru soldați înarmați până-n dinți, spuse Dick O'Sullivan...

— Fiți liniștit, Căpitanul Dynamite nu va îndrăzni să se atingă de noi. Cactus Den ne-a asigurat în această privință.

— Ma mira, relua Cavalerul Preriilor, că tocmai Cactus Den, care este cel mai îndemânatic dintre aventurierii pe care îi cunosc, să vă fi făcut o astfel de afirmație. Mă surprinde de asemenea că la lăsat, pentru a vă însoți, pe tovarășul sau nedespărțit, mutul Nebraska Joe. Este posibil, ca cei doi să se fi certat de când nu am mai avut plăcerea să-l vad.

Pronunțând aceasta ultima fraza, Lean Ribbed Jack arunca o privire în direcția conducătorului. Acesta din urma, după ce își aprinse pipa se opri să examineze afișul care era fixat pe un stâlp lângă posta și pe care se putea citi:

„Un premiu de o mie de dolari și o concesiune vor fi acordate oricărui individ care va putea să captureze pe Căpitanul Dynamite și pe locotenentul sau Gomez renegatul”

Cactus Den descifra încetișor anunțul, apoi întorcându-se, se îndreptă spre catări pentru ai înhăma, pentru ași relua călătoria.

Manevra conductorului, nu scăpase Șerifului și prietenului sau.

Atitudinea vânătorului de bizoni, îl intrigă mult. Dorind să aibe inima ușoară Cavalerul Preriilor se îndreptă spre conductor, care ducea o căldare cu apă să adape catării.

— Hello! Cactus Den, old boy... nu-ți mai recunoști prietenii?

Cel interpelat se întoarse brusc... La vederea lui Lean Ribbed

Jack, el schița un surâs larg, apoi desfăcând brațele, îl strânse pe Cavalerul Priiilor, la piept.

— Pe Jupiter! Ți recunoști cam greu prietenii! exclama Cavalerul Priiilor, puțin surprins de aceasta manifestare neașteptată.

— Nu te-am recunoscut, prietene răspunse vânătorul de bizoni, oarecum încurcat.

— Drumul pe care l-am făcut ma cam oboist.

— Am străbătut împreună, sute și mii de km, prin ținuturile indienilor, spuse Lean.

— Îmbătrânesc, Lean Ribbed, îmbătrânesc! Și apoi timpurile acelea sunt atât de îndepărtate!

Câteva secunde cei doi bărbați, tăcură...

— Hello! Old fellow, mi-a venit o idee! spuse Lean, rupând deodată tăcerea...

— Ce fel de idee, prietene? întreba Cactus Den, așezând căldarea cu apă jos.

— Am mare poftă să te însoțesc până la Fort Big Horn, spuse Lean.

— Ești nebun, prietene?

Atitudinea conductorului, nu scăpase interlocutorului său.

— S-ar spune ca asta te deranjează, spuse Lean.

— Mă jenează? Nu prea vad cum. Dar ce vrei să faci la Fort Big Horn?

— As avea mare plăcere să-l revăd pe ve-

74 - 114
chiul meu prieten comandantul O'Sullivan și
apoi, ard de nerăbdare să-mi reiau viața de
altădată. S'a hotărât, Mă vei ca tovarăș de
drum un-i așa?

— Dar voi fi încântat.. bâlbâi Cactus
Den.

— Dacă veți fi atacați, Lean Ribbed Jack
nu va fi cel de pe urmă care vă va apăra, fi
sigur!

Și, după ce strânse cu putere mâna vână-
torului de bizoni, Cavalerul Preriilor îl pă-
răsi, pentru a-l preveni pe Bob Doyle de hotă-
rârea sa.

Bietul șerif nu-și putea crede urechilor când
Lean Ribbed Jack îi anunță plecarea sa...

— Ai înebunit! strigă el.. Pentru ce te duci
să te expui, în mod inutil, în Bad Lands, toc-
mai acum când prezența ta la Deadwood îmi
este mai necesară ca oricând?...

— Să nu crezi, old fellow, că este vorba de
un simplu capriciu, îl întrerupse aventurie-
rul. Am motivele mele... Poate că voiu isbui
să aflu ceva în privința faimosului căpitan
Dynamite!...

Două ore mai târziu, diligența pornea în
direcția lui Fort Big Horn.

Molly O'Sullivan, fratele ei și doi soldați
își ocupară din nou locurile.

Cactus Den, drept pe scaunul său, îndemna
cafă-ii cu puternice lovituri de biciu. In-
sfârșit, Cavalerul Preriilor, cu pușca sa în
bandolieră călărea în urma escortei, nu fără
a fi adresat un ultim salut locuitorilor din

Deadwood, stupefiați de hotărârea sa neprevăzută...

Micul grup dispăruse de mai bine de două ore în direcția Pământurilor Blestemate, când doi călăreți se opriră în fața casei lui Bob Doyle.

Noii veniți descălecară și se îndreptară vesel spre ușa de intrare..

Cei câțiva locuitori, cari asistaseră la sosirea lor, nu-și putură opri strigătele de stupefacție zărind pe cei doi bărbați...

Seriful crezu că visează, când îi recunoscu..

— Așa dar! făcu el, adresându-se primului din cei doi necunoscuți.: v-ați reîntors?

— Reîntors, pard! Ce vrei să spui?

O înjurătură formidabilă îi răspunse..Bob Doyle își mușcă buzele până la sânge, crezându-se jocul unei halucinații...

Cei doi noi veniți nu erau alții decât Cactus Den și nederpârșitul său Nebraska

CAP. II

CACTUS DEN INTRA IN AC

Buimăcit, seriful examina pe cei doi aventurieri cu cea mai scrupuloasă atenție. Într'adevăr, chiar vânătorul de bizoni se afla în fața lui.

Imbrăcat ca orice cavaler al preriilor, având în cap un ~~fel de căciulă~~ din piele de castor și purtându-și pusca în bandolieră

Cactus Den avea o siluetă care aducea mult cu aceia a lui Don Quichotte.

Înalt și slab, încălțat cu niște mocassini, el reprezenta mai mult ca ori care altul tipul aventurierilor obișnuți cu viața Indienilor și pentru care preria nu mai poseda nici un secret. Fără îndoială, că atitudinea lui Bob Boyle îl intrigase în gradul cel mai înalt posibil, căci îl fixa pe șerif cu niște ochi pătrunzători ca și cum ar fi vrut să-i străpungă gândurile cele mai ascunse.

Tovarășul său, un adevărat uriaș, era îmbrăcat în acelaș fel. Nu știa, văzându-l, dacă te găseai în fața unui bandit sau unui om cinstit, atât de fioroasă îi era înfățișarea.

Când Bob Doyle fu sigur că nu visează și că are într'adevăr în față pe Cactus Den și pe inseparabilul său, mutul Nebraska Joe, se repezi spre el și îi puse din nou întrebarea sa:

— Te-ai înapoiat, Den?.. Ocupanții diligenței n'au mai avut nevoie de serviciile tale și Lean Ribbed Jack te-a înlocuit?.. Traversarea Pământurilor Blestemate te-a înspăimântat și pe tine?

— Hotărît, vorbești în enigme, old fellow! strigă vânătorul de bizoni izbucnind în râs, în timp ce tovarășul său scotea o serie întreagă de mârâituri. N'am mai pus piciorul în Pământurile Blestemate de peste cinci sprezece luni. Viu, împreună cu Nebraska Joe, direct dela Fortul Pierre.

— Jupiter! mormăi șeriful ce înseamnă asta? Numă? N'ai fost chiar azi la Dead- 13

wood în carne și oase și nu te-ai angajat să conduci o diligență dela Denver la Fort Big Horn, în ciuda repetatelor atacuri ale căpitanului Dynamite?

— Imi pare rău, pard, că trebuie să te contrazic, reluă Cactus Den, dar n'am mai fost pe la Deadwood de nu mai știu când, iar azi dimineață am cantonat lângă Black Hills.. Omul care conducea diligența nu poate avea deci cu mine decât un raport foarte îndepărtat, nu-i așa Joe?..

Mutul proferă un mârâit în timp ce Bob Doyle dezorientat luă ca martori pe cei câțiva mineri cari se aflau în odaie și care confirmară veracitatea spuselor sale.

Fu rândul lui Cactus Den să rămână surprins.

— Mii și milioane de coyoti! strigă el deodată, întrerupând tumultul care domnea în odaie, nu mă veți face totuși să cred că am fost azi dimineață aici și că am devenit, fără știrea mea conductorul diligenței..

Tonul vânătorului de bizoni era atât de sincer, încât șeriful și minerișii se priviră buimăciți. Adevăratul Cactus Den se afla în fața lor, nu exista în această privință nici o îndoială posibilă.

— Hotărât, afacerea devine din ce în ce mai gravă, zise Bob Doyle așezându-se pe un colt al mesei. Diligența este în primejdie.. Individul care s'a însărcinat s'o conducă până la destinație este un trădător..

14 — Dar Lean Ribbed Jack se află acolo!..
Iară câțiva. Trăiască Lean Ribbed Jack.

— Bănuiești desigur cine este individul care a avut curajul să se substituie lui Cactus Den...

— Moarte căpitanului Dynamite! strigară mai multe voci... Legea lui Lynch!

— Ați ghicit, old boys, continuă Bob Doyle. El este ticălosul care ne-a dus astfel de nas.

— Mii și milioane de coyoti! urlă Cactus Den, trebuie neapărat să-l pedepsesc pe mizerabilul care s'a servit de numele meu. Bob, indică-mi direcția pe care a luat-o diligența. Mă duc să lungesc urechile șarlatanului și să-l vindec de meteahna de a mai face astfel de glume.

Râsete izbucniră din toate părțile, în timp ce un muncitor canadian răspunse lui Cactus Den:

— Se vede bine că n'ai mai fost pe aici de mult, Den: tu nu-l cunoști pe căpitanul Dynamite și n'ai auzit încă de fărădelegile acestui blestemat! El nu este un om ca oricare altul, ci un adevărat demon. Intoarce-te la bizonii tăi și lasă Teroarea Pământurilor Blestemate în grija domnilor dela poliție cari vor reuși, odată și odată, să pună mâna pe el!

— Asta-î bună! exclamă Cactus Den indignat, mă crezi atât de laș pentru a da înapoi din fața unui outlaw! Am oricând timpul să mă întorc la bizonii mei. Pentru moment, tot atât de adevărat pe cât mă numesc Cactus Den, nu mă voiu opri până când nu-l voi vedea pe ticălos împodobit cu o frumoasă cravată de cânepă la gât.

Și, fluerând o arie veche, vânătorul de bi-zoni ieși din cameră, însoțit de credinciosul Nebraska Joe.

Când se găsi în stradă și după ce ajunsese la locul unde se aflau legați caii, Cactus Den se întoarse spre uriaș:

— Mii și milioane de coyoti! acești oameni credeau că voiu da îndărăt din fața celui hoț! Dumnezeu să mă blesteme dacă nu voiu pune mâna pe acel ticălos de outlaw. Haide, pard, locuitorii din Deadwood ne-au contemplat suficient. În ciuda frumoaselor cuvinte ale amicului Doyle, cred că este mai prudent să pornim imediat pe urmele diligenței.

Și, sărind repede în șea, cei doi bărbați se îndreptară hotărâți spre regiunea Pământurilor Blestemate.

Soarele tocmai apunea la orizont, când, trecând printr'un fel de strâmtoare săpată în stâncă, cei doi bărbați se pregătiră să pătrundă pe teritoriul Pământurilor Blestemate. Până atunci, urmele diligenței și a cailor din escortă se succedaseră din ce în ce mai vizibile. Oprindu-și caii pentru a-lăsa să răsuflă câteva minute, cei doi bărbați priviră împrejur. În afară de doi vulturi uriași care planau deasupra capetelor lor nu zăriră nici o altă ființă vie.

— By God! exclamă atunci Cactus Den, dacă l'am fi așteptat pe acest excelent Bob Doyle și pe oamenii săi, pușlamaua aceea care-mi seamănă, ar fi avut timpul să dispară în toată liniștea.. Nimic nu mă mai

miră acum și înțeleg pentru ce ei nu roușese să-î petreacă ștreagul pe după gât!

În timp ce vânătorul de bizoni își continua astfel monologul său, mutul descălecăse. Tovarășul său îl văzu îngenunchiând și examinând pământul cu cea mai mare atenție. Deodată se ridică și scoțând o serie de strigăte nearticulate, îi făcu semn să se apropie.

— Mii și milioane de coyoti! ce mai e nou? mârâi Cactus Den descălecând la rândul lui. Oare, din întâmplare, ai înebunit?

Drept orice răspuns, colosul se mulțumi să multiplice gesticulările, arătând cu degetul spre sol și părând în prada celei mai vii agitații.

Vânătorul de bizoni se apropie de tovarășul lui și examinează cu atenție urmele pe care le arăta Nebraska Joe. Nu-și putu reprima o injurătură formidabilă.

În acest loc, diligența pășise pe un drum săpat în stâncă și orice urmă devenea de acum înainte imposibil de urmărit.

Fără a se descuraja de această descoperire, Cactus Den și tovarășul său porniră înainte. Trebuiau să se grăbească dacă voiau să ajungă convoiul înainte de apusul soarelui.

Minatele trecură, lungi ca niște secole. Numeroase poteci și drumuri naturale săpate în stâncă, se deschideau de-alungul parcursu-

lui lor.. Care era calea cea bună pe care o apucase diligența?

Cactus Den și Nebraska Joe își continuară cercetările lor fără de nici un rezultat. Noaptea se lăsase de mult și fură obligați să cantoneze printre stânci pentru a se odihni.

Numai urletele coyotilor mai turburau din când în când liniștea nopții.

Deodată, vânătorul de bizoni se ridică brusc și apucându-și tovarășul adormit de braț:

— Auzi? îl întrebă el.

CAP. III

BARUL AMBULANT AL LUI ABRAHAM

Nebraska Joe se ridicase, încă pe jumătate amețit. Vânătorul de bizoni, cu pușca în mână, stătea lângă el, nemășcat ca o statuie și trăgea cu urechea.

Se auziră niște împușcături spre partea stângă a cantonamentului lor.

— Mii și milioane de coyotii! Dynamite atacă diligența! strigă Cactus Den.

Și, fără a mai aștepta vreun răspuns, se repezi hotărât spre o potecă care cobora dealungul unei coline în jos. Colosul deabia se putu ține după el.

Impușcăturile se auzeau din când în când, turburând liniștea nopții.

«Bizar, își zise Cactus Den îmi face impresia că nu aud decât detunăturile unei singure arme. Și totuși erau nouă, înarmați

până în dinți.. Oare outlawii să fi masacrat pe toți ceilalți?..

Un urlet îngrozitor se auzi și Cactus Den fu pe dată lămurit..

— Go ahead, Joe!.. Strigătul de războiu al Siousilor..

Un mârâit ieși din gâtulejul mutului în timp ce mâna i se crispă pe patul armei sale.

— Tu nu îi iubești pe Siousi, pard... ei sunt aceia cari ți-au tăiat limba.. Ți-ai fi pierdut și viața dacă, veșnicul rătăcitor, Cactus Den n'ar fi intervenit la timp!.. Haide, mulțumește cerului.. Ai o nouă ocazie să-ți plătești o veche datorie!..

Un mârâit surd fu singurul răspuns al colosului...

Coborând repede poteca, cei doi bărbați auzeau focurile din ce în ce mai distanțate însoțite de strigăte puternice de războiu... Însfârșit, reușiră să descopere locul atacului.. Cam la cinci sute de pași, în fața lor, zăcea răsturnată o căruță, înconjurată de un grup de vreo douăzeci de indieni.

Urcați pe mustangii lor, siousi executau un cerc larg în jurul vehiculului și se învârtteau într'un galop nebun.. Câteodată, o împușcătură pornea din dosul unui adăpost și unul dintre ei, neînsuflețit, se rostogolea la pământ.. dar se vedea că apărarea devenea din ce în ce mai slabă. Doar câteva minute și scalpurile apărătorilor vor împodobi de sigur centurile adversarilor lor deslănțuiți...

Exact în clipa aceasta, Cactus Den și Nebraska Joe interveniră.. Patru detunături ră-

sunară serănând panică și moarte printre călăreți.. Crezându-se surprinși de un grup numeros de Fețe Palide, atacatorii făcură cale întoarsă și în mai puțin de câteva minute, dispărură la orizont..

— Putem să ne lăudăm, pard, că ne-am atins scopul, strigă vânătorul de bizoni.. Totuși, mi-e teamă că nu este vorba de diligența pe care o căutam.. Această baricadă improvizată seamănă foarte mult cu o căruță.. Cine poate să fie proprietarul ?

— Onorabili gentlemen, fiți binecuvântați.. m'ați salvat !.. făcu o voce, întrerupând reflecțiile lui Cactus Den.

Din câteva sărituri, cei doi ajunseră lângă căruță.. La razele slabe ale lunii, ei recunoscură un fel de baracă ambulantă.. Căruța zăcea răsturnată pe o coastă, lipsită de caii ei, în timp ce la o fereastră mică apăru un cap mare bărbos..

— Mizericordie ! strigă apărătorul căruții.. Marfa mea este pierdută !.. Dumnezeule.. întreg câștigul meu este distrus.. Cincisprezece butoaie cu whisky, gentlemen... cincisprezece butoaie !..

Un hohot de râs formidabil răspunse acestor lamentări.. În posesorul barăcii ambulante, Cactus Den tocmai îl recunoscuse pe Abraham Ismael, un biet evreu din Alsacia care, de doi ani, parcurgea preria în toate sensurile, vânzând minierilor și coloniștilor whisky și aprovizionând deasemenea cu apă de foc triburile indiene care trăiau în pace cu albi.

— Fi binecuvântat, gentleman.. bâlbâi nenorocitul.. mi-ai salvat viața... dar, vai! nu mai am nimic... acești diavoli roși mi-au sfărâmat douăzeci de butoiașe..

Mutul, apucându-l pe barman de subțiori, reuși însfârșit să-l scoată afară din adăpostul său...

— Haide, reluă vânătorul de bizoni, după ce nenorocitul Abraham își mai veni în fire, pentru un traficant cu apă de foc, ai scăpat destul de ușor.

— Mizericordie! Mi-au distrus biata mea cărută.. ce mă voi face acum? reluă israelitul arătând cu mâna spre baraca răsturnată.

— Hello! boy, consolează-te!. Prietenul Joe te va ajuta să-ți poți continua drumul cu hodoroga ta... Ești gata, pard? Îți voi da și eu o mână de ajutor...

Cei doi prieteni, după o jumătate de oră de eforturi, reușiră însfârșit să redreseze barul ambulant.

— S'a făcut!.. Vai mie!.., Sunt ruinat!.., nici odată nu voi mai fi..

— Vei avea mâine tot timpul să-ți plângi munta, care ar fi putut fi și mai rea, dragă Abraham, îl întrerupse Cactus Den.. Providența te-a protejat destul de bine, crede-mă... Dar, unde îți sunt caii?

Bieții mei cai s'au speriat, reluă plângând israelitul... S'au împrăștiat în toate direcțiile...

By God! Doar nu conduceai o herghelie întregă?

Barmannul se pregătea să răspundă, când un 21

sgomot de pași îl atrase atenția... În timp ce vânătorul de bizoni discuta cu Abraham Ismail, Nebraska Joe reușise să captureze cu lasso doi cai piperniciți care rătăceau nu departe de acolo...

— Iată ce va despăgubi pe amicul Abraham! exclamă Den, după ce capturase fără greutate încă patru animale... Acum, să vorbim despre ceea ce ne preocupă mai mult: ai întâlnit vreo diligență îndreptându-se spre Bad Lands?

— Nu știu ce vrei să zici, gentleman, răspunse Abraham, pe care tonul energic al vânătorului de bizoni îl impresionase puțin. În afară de câteva grupuri de indieni, din care ultimul era să-mi răpească viața, n'am întâlnit nici o ființă vie prin aceste regiuni.

— Curios, mormăi Cactus Den... Din locul unde ai cantonat înainte de apusul soarelui, era imposibil să nu fi văzut diligența care se îndrepta spre Pământurile Blestemate.

— Mi-ar fi fost imposibil, într'adevăr, gentleman, totuși jur că n'am văzut nici măcar o pisică!...

— Ești sincer, Abraham? întrebă Cactus Den cu îndoială..

— Dacă sunt sincer! exclamă bătrânul... Să-mi se taie capul dacă nu spun adevărul!... De altfel ce interes aş avea să te înşel?... Nu mi-ai făcut cel mai neprețuit serviciu smulgându-mă din ghiarele acelor diavoli roșii?

22 Neputând rezolva problema, vânătorul de bizoni se resemnă și se întinse lângă israelit

pentru a se odihni puțin în timp ce Nebraska Joe rămase să vegheze.

Restul nopții trecu fără de nici un incident. La primele raze ale soarelui, Cactus Den fu în picioare. După ce își umplu plosca la barul ambulant al lui Abraham, el întrebă cari erau intențiile bătrânului. Acesta spuse că ardea de dorința de a ajunge cât mai curând posibil la Deadwood.

— Deoarece te înapoiezi la punctul de plecare, zise atunci vânătorul de bizoni, ne vei face un mare serviciu ducându-te să-l anunți pe Bob Doyle, șeriful, despre insuccesul cercetărilor noastre... Spune-i că suntem hotărâți să ne continuăm investigațiile până în inima Pământurilor Blestemate. Amintește-i că Den nu-și uită promisiunea pe care a făcut-o de a aplica o corecție exemplară căpitanului Dynamite!

— Nu voiu uita, gentleman.. nu voiu uita, răspunse nefericitul negustor. Ce nenorocire.. ce nenorocire.. sunt ruinat!

Abraham mulțumi din nou și pocnind din biciu și din limbă porni la drum spre Deadwood.

Nu trecuse nici o oră de când barmanul dispăruse în depărtare, când Nebraska Joe scose un mârâit surd și se ridică drept în sca.

— Ce mai e nou, pard? întrebă vânătorul de bizoni.

Mutul duse un deget la buze pentru a impune tăcere; apoi, întinzând brațul spre Est, arătă spre un nou orizont de praf care se apropia

din ce în ce mai mult de ridicătura în dosul căreia cei doi prieteni se refugiaseră.

— Iată niște cetățeni cari nu mi prevestesc nimic bun, mormăi Den. Sunt indieni... desigur Siousi!.. Să ne pregătim de luptă, dragă Joe. Retragera spre Deadwood ne este tăiată de coloana aceea pe care o vedem la dreapta.. Nu mai avem nici o posibilitate de scăpare.. Rămâne să ne vîndem cât mai scump pielea înainte de a le face cadou scalpurile noastre..

CAP. III

FIUL TUNETULUI

Siousii se apropiau din ce în ce mai mult, descriind un semicerc având ca centru colina în dosul căreia își găsiseră adăpost cei doi nedespărțiți prieteni. Tactica lor era ușor de înțeles: căutau mai întâiu să le taie retragera spre Deadwood, apoi, printr-o manevră îndemânatecă, se pregăteau, să-î înconjure și să-î masacreze pentru a răzbu-
na pe cei cari căzuseră în timpul atacului asupra barului ambulant al lui Abraham Ismael.

— By God! se îngroașe gluma, mormăi Cactus Den.. Tipii sunt zugrăviți oribil. Desigur că au desgropat secura războiului!

Strigăte sălbatece subliniară aceste ultime cuvinte.

— Bagă de seamă să nu faci risipă de mu-

năfii, Joe, zise Cactus Den sprijinind cu atenție arma de stâncă.

Războinicii Siousii se ascunseră cu prudență în dosul stâncilor care se aflau la poalele colinei.

— Deschide bine ochii, Joe. Sunt sigur că sălbatecii așteaptă să se înopteze înainte de a porni la atac.

Mutul răspunse printr'un mârâit surd și începu să inspecteze împrejurimile.

Ziua se scurse încetșor. Cactus Den și Nebraska Joe, mereu cu ochii la pândă, luară în grabă un dejun frugal care se compunea din carne rece și câteva înghițituri de apă.

Soarele apuse fără ca Pieile Roșii să fi luat vre-o hotărâre. Câteva gloanțe fură schimbate fără succes.

Deodată, se auzi un sgomot... Sărind din bezna aproape completă, o umbră căzu alături de Cactus Den.. Un indian, cu tomahawkul în mână și cu cuțitul de vânătoare între dinți, apăruse pe neașteptate în mijlocul lor.

Intrusul nu avu timpul să lovească cu arma.. Repede ca fulgerul, Nebraska Joe, îl imobilizase înlănțuindu-l cu brațele sale puternice... Cu pieptul strivit ca într'un cloște, pierzându-și respirația, noul venit se abătea în zadar. Cactus Den, apucându-și arma de țevă, se pregăti să-i sdrobească țeasta când îl auzi murmurând:

— Oah!.. Fratele meu Iuima Cînstită!.

Iuima Cînstită? Astfel fusese supranumit Cactus Den de către triburile indiene americane... La lumina slabă a focului, aventurier-

rul îl recunosc cu ușurință pe misteriosul intrus..

— Fiul Tunetului! exclamă el.. By God... nu mă așteptam la aceasta!.. Astfel își tratează marele șachem al Siousilor prietenii și pe acei cu care a schimbat legământul sângelui?

Cu un gest, Cactus Den ordonă mutului să dea drumul indianului.. Colosul se surpuse cu mult regret. Liberat din strânsoarea sa, indianul respiră de câteva ori cu putere; apoi aruncă pe jos cuțitul și tomahawkul său.

— Oah! strigă el, căile Marelui Spirit sunt necunoscute.. Fiul Tunetului nu știa că va ridica mâna în contra fratelui său. Fiul Tunetului își merită moartea, căci a călcat legământul sângelui!..

Înaintând spre vânătorul de bizoni și desfăcând brațele, indianul îi prezentă pieptul.. Cactus Den se mulțumi să ridice mâna în semn de pace.

La un semn al lui Cactus Den, șachemul s-a ghemuit lângă foc, în timp ce Nebraska Joe, cu arma în mână, continua să examineze împrejurimile.

Cactus Den rupse cel dintâiu liniștea care domnea.

— Lipsesc de prin aceste regiuni de mai multe luni. În orice caz, niciodată nu aș fi crezut că ne vom regăsi față în față cu dușmani?

— Inima Cinstită este un brav, reia șiousul. Nici un cuvânt mincinos nu iese din gura sa... nici o piele nu-i acoperă inima.. Fiul Tunetului n'a uitat de datoria care-l leagă de el!

— Dacă Fiul Tunetului n'a uitat de datoria care-l leagă de Inima Cinstită, reluă Cactus Den, de ce îl combate astfel? Pentru ce nu trăiește în armonie cu frații săi, Fețele-Palide? Marele tată alb dela Washington nu și-a ținut toate promisiunile pe care le-a făcut față de nobilul popor al Siousilor? Ce înseamnă aceste zugrăveli de războiu care acoperă fața Fiului Tunetului? Bravii săi războinici au desgropat oare securea războiului?

Fără să răspundă, sachemul clătină capul afirmativ, în timp ce o scîlpire de ură i se apringe în ochi... La lumina focului, vânătorul de bizoni surprinse această expresie.

— Oare Fețele-Palide l-au atacat pe Fiul Tunetului, pentru ca să-l determine la o hotărâre atât de gravă?

— Fețele-Palide sunt niște câini! replică șeful Siousilor, serășnind din dinți și războinicii noștri își vor împodobi wigwamurile lor cu scalpurile lor sângerânde!.. Fețele-Palide sunt niște ticăloși. Nefiind mulțumiți să distribuie bravilor noștri numai «apă de foc» care va cauza distrugerea fatală a rasei noastre, ne mai incalcă și teritoriile noastre care ne-au fost recunoscute de marele tată alb dela Washington... Turmele de bizoni, care, altădată, străbăteau regiunea noastră devin din ce în ce mai rare și aceasta nu împiedică pe acești câini blestemați să vie să-i vâneze pe pământurile noastre sortind astfel triburile noastre femei și morții. Răbdarea noastră a ajuns la limită. În cursul acestei luni, am descoperit foarte multe Fețe-Palide care vâneau bizoni pe

teritoriile noastre... Sub protecția Marelui Spirit, Oamenii Roșii au desgropat securea războiului! Nenorocire Fețelor Palide- Am zis!

Și, încrucișându-și brațele, sachemul se fixă într-o imobilitate absolută.

O tăcere impresionantă domnea în jurul refugului. Așteptând un semnal din partea șefului lor, Sioușii nu mișcau. În depărtare, se auzeau urletele lupilor preriei.

Cactus Den nu răspunse. Își dădea seama că indienii erau în dreptul lor când își reclamau, în mod imperios, dreptul la viață.

— Fiul Tunetului este un șef mare, strigă deodată vânătorul de bizoni, hotărându-se în sfârșit să rupă tăcerea, dar se lasă condus de o mână prea oarbă. Desigur, Inima Cinstită înțelege motivele sale, dar el vine din regiunile Fețelor Palide și a putut să constate că toți doresc să trăiască în termeni excelenți cu Oamenii Roșii a căror bravură o recunosc...

— Dacă Fețele-Palide admiră curajul Oamenilor Roșii și al Fiului Tunetului, pentru ce vin să ucidă bizonii pe teritoriile lor? Pentru ce îi jigneste continuu?

— Fiul Tunetului îmi va permite să-i cer o favoare?

— Fiul Tunetului nu va putea refuza nimic Inimei Cinstite, cu care a schimbat legământul sângelui.

— Atunci, Fiul Tunetului să mă aștepte încă până la luna viitoare. Inima Cinstită este sigur că nelegiuirile de care el se plânge nu sunt săvârșite de Fețele Palide din Black Hills, ci de outlawii fără credință și lege al căror șef

este căpitanul Dynamite.

— Oah! limba fratelui meu nu este ascuțită, fața sa exprimă cinste, dar Fiul Tunetului nu știe ce vrea să spună. Bine înțeleg că el va accepta să rămână cu războinicii săi liniștiți, dar el va pune Inimii Cinstite o singură condiție...

— Care condiție, sachem? întrebă vânătorul de bizoni.

— Fiul Tunetului cere ca Inima Cinstită să-i aducă dovada că nu este vorba de Fetele Palide din Black Hills, ci de bandiți din Pământurile Blestemate.

— Inima Cinstită promite să furnizeze aceste dovezi fratelui său Fiul Tunetului!

Sachemul se ridică satisfăcut de întrevedere rea sa, în timp ce Cactus Den se felicita că ieșise, pentru câteva zile, să evite un contact sângeros între Siousi și coloniștii din Dondwood. El bănuia că căpitanul Dynamite și banda sa jefuiau Pieile Roșii cu singurul scop de a-i învrăjbi cu albi pentru a putea profita de această situație spre a ataca nestânjenit ranchurile izolate.

— Inima Cinstită este fratele meu, strigă indianul. Mă duc să ordon războinicilor mei să fie lăsați în pace împreună cu tovarășul său. În schimb sper că va binevoi să-l însoțească pe Fiul Tunetului până la cortul său și să asiste la Dansul Soarelui.

Aventurierul acceptă invitația sachemului. Deși ardea de dorința de a limpezi misterul diligenței dispărute, nu putea să-l refuze pe șeful Siousilor, care cu timpul putea să-i devină un aliat prețios în lupta pe care o por-

nise împotriva căpitanului Dynamite. În timp ce indianul dispărea înghițit de întunericul nopții, Cactus Den se întoarse spre Nebraska.

— Vom întoarce spatele Pământurilor Blestemate, pard! exclamă el, dar sunt sigur că vom mai reveni pe aici, nu peste mult timp... până atunci ticălosul de căpitan Dynamite să mai aștepte... pentru moment, trebuie să-i câștigăm pe Siousi de partea noastră și să le dovedim că el este acela care le masacrează fără de rușine bizonii..

Nebraska Joe părea foarte contrariat. Ii stătea pe inimă ca va trebui să se împrietenească cu indienii, pe care-i ura de moarte.

Întoarcerea Fiului Tunetului întrerupsese această curioasă discuție. La un semn al indianului, cei doi albi încălecară și, câteva secunde mai târziu, se aflau în mijlocul războinicilor siousi, pe cari un discurs al șefului reușise să-i potolească.

Întunericul era complet, dar Siousii cari cunoșteau cele mai mici colțuri ale Black Hillsului călăreau ca în plină zi, dornici să ajungă cât mai curând posibil în satul lor, ca să ia parte la Dansul Soarelui, serbare care avea loc odată pe an, în tribul lor.

După două ore de călărie îndrăcită, ajunseră la destinație. Fără a-și mai pierde timpul să pună pe oameni tribului săi în curent cu evenimentele care avuseră loc, Fiul Tunetului se grăbi să introducă pe cei doi oaspeți într'un wigwam unde, ei nu întârziară să adoarmă adânc, pe niște piei de bivoli.

CAP. V

DANSUL SOARELUI

Ultimile ore ale nopții trecură într'o liniște perfectă și cei doi tovarăși putură să uite puțin extraordinarele aventuri ale căror eroi fuseseră. Un mare sgomot îi trezi în zorii zilei: erau tobele de războiu care răsunau cu furie prin sat.

Nebraska Joe puse mâna pe armă și se pregăti să iasă afară din cort. Cactus Den îl opri cu un gest. Vânătorul de bizoni, la curent cu moravurile și obiceiurile Indienilor, nu ignoră că aceasta forma un preludiu la serbările Dansului Soarelui, care aveau loc, în luna Iunie și la care asistasă adesea, fie la Comanși, fie la Kiowași. Știind ce dovadă de stimă îi acordase Fiul Tunetului invitându-l la ceremoniile Sionșilor, el se forța să potolască ardoarea combativă a colosului..

Deci, în dispozițiile cele mai pacifice posibile, Nebraska Joe ieși din wigwam însoțit de Cactus Den. Un spectacol pitoresc se oferi atunci privirilor celor doi aventurieri. Corturile erau dispuse în forma unui cerc uriaș pe un diametru de mai bine de o leghe.. În mijloc, se ridica o colibă din ramuri de corbaci, destul de largă pentru a cuprinde cel puțin o mie de persoane.. Războinicii, squawele și copiii se înghesuiau împrejur, în timp ce vrăjitorul și acoliții săi, grăpați în centrul adăpostului, isbeau cu putere în uriașa tobă a Dansului Soarelui... Urlatele răsunau fren-

tice.. Peste capetele Sioușilor, cei doi albi putură să-l vadă pe vrăjitor care țopăia, cu corpul acoperit de sudoare. Scoțând urlete feroase, individul sărea, isbea cu putere în pielea întinsă a tobei, implorând din când în când binecuvântarea Marelui Spirit asupra tribului... Asistenții îi răspundeau prin țipete asurzitoare. Fiul Tunetului însuși, așezat în rândul din față, amenința cu tomahawkul și proferă o serie de cuvinte neînțelese.

Cactus Den și prietenul său Nebraska Joe obosiți de acest spectacol, își reluă plimbarea prin mijlocul cantonamentului. În ciuda importanței ceremoniei care avea loc în coliba consiliului, un mare număr de războinici își vedeau de ocupațiile lor obișnuite... Unii duceau mustangii la adăpat la râul vecin ; alții își pictau fața. Toți însă, priveau cu neîncredere spre cei doi albi.

— Mii și milioane de coyoti ! zise vânătorul de bizoni tovarășului său, dacă ochii acestor gentlemen ar fi fost niște ochi, de mult ne-am fi plimbat prin fericitele ținuturi ale vânătorilor eterne!

Nebraska Joe nu răspunse prin mârâitul său obișnuit : cu o lovitură de picior, îndepărtă un câine cu părul roșu care se aventurase printre picioarele sale.

Fără să-i pese de atitudinea ostilă a Sioușilor, Cactus Den își continuă plimbarea, admirând desenele naive care împodobeau pânzele corturilor și care reprezentau fie o vânătoare de bizoni, fie faptele extraordinare ale bravilor pe care îi adăpostea..

Din nou, răsunară tobele, de data aceasta, în afara colîbei consiliului. Un războinic sious se apropie grăbit de Cactus Den și îi anunță că Fiul Tunetului și principalii șefi ai tribului îl așteptau pentru festin. Fără să mai întârzie, însoțit de mut, el se duse să-l întâlnească pe aliatul său sachem.

Fiul Tunetului își îmbrăcase costumul de mare războinic. De centura sa atârnavă numeroase scalpuri... Lângă el, se aflau cei mai mari războinici ai tribului. Cactus Den recunoscuse printre ei pe Vulturul Roșu, care dăduse mult timp de furcă garnizoanei din Fort Denver și coloniștilor din Black Hills; Lăudărosul, care avea specialitatea să fure cai și vitele Fetelor Palide, provocând panică; Oposumul Sălbatec, spaima Comanșilor și a Picioarelor Negre; Cerbul Agil, centaurul Siousilor, renumit pentru atacurile sale îndrăznețe pe care le dădea pe ici pe colo; însfârșit, Elanul Negru, vrăjitorul tribului, cu corpul acoperit de amulete...

Vânătorul de bizoni înțelese că va trebui să joace strâns cu o astfel de adunare. În afară de Fiul Tunetului, căruia îi salvase viața, și de Cerbul Agil, pentru care avea o adevărată simpatie, știa că nu se poate aștepta la nimic bun din partea celorlalți șefi.

— Fratele meu Inima Cinstită este binevenit printre frații săi roșii, strigă Fiul Tunetului, rupând tăcerea jinantă care domnea în grupul sachemilor. Persoana sa onorează pe Siousi, cari iubesc pe cei briați. Primirea ce

i se va face îi va dovedi cât de pașnice sunt intențiile Fiului Tunetului și ale războinicilor săi... Rămâne în sarcina lui să ne dovedească că Fețele Palide din Black Hills sunt animate de aceleași sentimente. Pentru moment, el este fratele nostru, face parte din tribul nostru, sângele roșu curge în vinele sale... Să fie binevenit în coliba sfatului nostru!...

Aventurierul mulțumî în câteva cuvinte gazdei sale; el știa că putea să aibe încredere în ospitalitatea indiană și că Sîoușii nu vor încerca nimic împotriva lui atîta timp cît va fi oaspetele lor. Deci, fără teamă nătrunse în adăpostul imens, urmat de Nebraska Joe.

Toți războinicii tribului și tinerii cari luaseră parte la recenta vânătoare a bizonilor pătrunseră însfârșit în colibă. Așezați pe craniile de bizoni, oaspeții se grupară repede, în timp ce femeile se grăbiră să le aducă vase enorme de mâncare... Căinii dădeau târcoale pe ici colo, încercând să fure câte ceva din rămășițele banchetului...

După ce festinul luă sfârșit, Fiul Tunetului porunci Elanului Negru să aducă «calumetul» din care se fuma în fiecare an, în circumstanțe asemănătoare. După ce îl îndopă cu tutun, îl aprinse, trase câteva fumuri, apoi îl întinse vecinilor săi. Deabia terminară acest ceremonial și o tânără indiană de o frumusețe impunătoare făcu irupție în colibă și lovi de trei ori la rând în toba sfântă.

«Însfârșit, își zise vânătorul de bizoni, ceremonia Dansului Soarelui este pe cale de a începe».

O lăniște impresionantă domnea acum în colibă. Toți războinicii priveau nemiseși spre noua venită. Această din urmă strigă :

— Dacă în această adunare se află vre-un bărbat care poate să facă ceva mai mult, să înainteze și să vorbească !

Era semnalul care indica sfârșitul banchetului. Simultan, sachemii și războinicii se ridicară și se îndreptară în cea mai mare ordine spre ușa colibei.

Cactus Den și Nebraska Joe își însoțiră gazdele. Masa copioasă risipise întru câțiva neîncrederea reciprocă care persista între Albi și Roșii. Lungul șirag al sachemilor și al războinicilor ajunsese în curând în fața unui arbore uriaș cu extremitatea bifurcată, în care vrăjitorul se grăbi să isbească cu tomahawkul său.

Deodată un mustang ud de sudoare și alb de spumă își făcu apariția în lagărul Sioușilor. El era călărit de un războinic în prada unei vii surescitări...

— Fetele Palidului... Masacrează bizonii... Frații noștri...

Războinicul nu-si putu termina fraza... Neînsufleșit, căzu în brațele lui Oposum Sălbatec și al Elanului Negru. Sachemul și vrăjitorul remarcară că un glonte îi perforase inima.

VI.

UCIGAȘII BIZONILOR.

Strigăte de moarte se ridicară din toate părțile. Toți îl înconjurară pe noul venit, care nu era altul decât Lupul Solitar, unul dintre

războinicii cei mai valoroși ai tribului. Vrajitorul, cu toate descântecurile sale, nu izbuti să-l însuflețească pe nenorocit... Lupul Solitar fusese ucis de un glonte tras de către Fetele-Palide care, odată în plus, călcându-și în picioare angajamentele, vânau bizonii rezervați Indiienilor.

Exclamații de indignare răsunau din toate părțile. Deodată, se auzi vocea energică și persuasivă a Lăudărosului care stigmatiza perfidia Albilor.

— Vom tolera încă mult timp ca Fetele-Palide să ne masacreze astfel, braviș noștri?, exclamă sachemul. Vom mai tărăgăni încă și le vom permite să se furișeze din ce în ce mai adânc pe pământurile noastre? Oare Siousii sunt niște muieri cărora femeile noastre vor trebui să le brodeze fustele,

Protestări indignate răspunseră acestor cuvinte. Siousii, conștienți de dreptatea care era de partea lor și de duplicitatea agresorilor lor, erau gata să se lupte și până la unu pentru apărarea drepturilor lor.

— Inima Cinstită a venit printre noi pronunțând cuvinte mincinoase, continuă Lăudărosul, care nici odată nu reușise să ascundă ura pe care o nutrea împotriva lui Cactus Den... Inima Cinstită are limba unei viespe... A abuzat, în mod las, de ospitalitatea pe care Oamenii Roșii i-au oferit-o... În timp ce noi dam crezare cuvintelor sale, frații săi ne masacrau bizonii și ne asasinau războinicii... Inima Cinstită și-a călcat cuvântul; numai merită să facă parte din neamul siousilor care

I-a adoptat printre copii săi... A abuzat de bunătatea Fiului Tunetului: deci merită moartea! Am vorbit bine, războinici ai tribului Sious?

Aclamațiuni izbucniră din toate părțile. În vârtind tomahawkurile, ei se grupară, din ce în ce mai numeroși, în jurul Lăudărosului, lângă care trecură și Vulturul Roșu, Elanul Negru și Oposum Sălbatec.

— Mii și milioane de coyoti! mârâi Cactus Den, iată ce complică în mod serios situația noastră... Aș paria pe orice că aici s'a amestecat mâna căpitanului Dynamite!... Căraj Joe, și, în special, calmează-ți nervii... Cea mai mică imprudență ne poate costa viața!...

Un cerc amenințător înconjură pe Cactus Den și pe Nebraska Joe, cari așezați spate în spate, țineau la respect cu armele întinse mulțimea care urla. Cu tomahawkurile și cuțitele de vânătoare în mâini, Siousii nu îndrăzneau să înainteze... Știau că Inima Cinstită și tovarășul lui nu-și greșeau nici odată ținta.

— Frații mei roșii sunt preveniți, strigă vânătorul de bizoni, am venit în lagărul lor ca prieten și aliat. Dacă Fetele-Palide au pătruns pe teritoriul vostru, sunt primul care-i blamez... Vă propun chiar să-i urmărim și să-i pedepsim dacă aceasta vă este dorința. Totuși, vă previu: dacă unul din voi face un singur pas numai, voi sbura creierii Lăudărosului care este un orator excelent, dar care are ghinionul să se găsească în dreptul armei mele.

— Oah! fratele meu Inima Cinstită a vorbit bine, făcu o voce energică. El a salvat viața Fiului Tunetului și a schimbat cu el legământul sângelui. Fiul Tunetului îi va dovedi că n'a obligat pe un ingrat..

Și, dând la o parte pe indienii stupefiați, sachemul veni să se așeze lângă Cactus Den și Nebraska Joe, hotărât să-i apere până la moarte dacă va fi nevoie. Cerbul Agil nu întârzie să-i urmeze exemplul. În fața atitudinii celor doi șefi, Sioușii rămaseră nehotărâți.. În zadar vrăjitorul și acoliții săi îi atătau să atace pe cei doi albi.

— Fiul Tunetului uită oare că Fețele-Palide sunt pe cale de a ne masakra războinicii și bizonii noștri? vorbi Lăudărosul. O astfel de situație cere o acțiune imediată.. Am tărgănat destul.. Securea războiului a fost desgropată, este timpul să ne răzbunăm pe opresorii noștri,

— Fratele meu, Lăudărosul, pronunță cuvinte nesocotite, răspunse sachemul.. Sunt de părere să pornim imediat în urmărirea mizerabililor cari au îndrăznit să ne jefuiască rezervele. El a auzit doar afirmațiile Inimii Cinstite.. Fratele nostru alb a promis să ne însoțească în această expediție și să ne dovedească buna sa credință..

— Da, am spus și o repet, îl întrerupse Cactus Den. Șnapanii cari v'au jefuit apărțin, pot să pun și mâna în foc, unei bande de outlawi pe care am jurat s'o distrug.. Frații mei roșii pot avea toată încrederea în mine.. nici o pată nu acopere inima mea și cuvânt

tele mele nu sunt mîncînoase!

Afirmațiile lui Cactus Den sfârșiră prin a convinge pe războinici. Se hotărî să se pornească imediat în direcția râului Cheyenne, de unde venise Lupul Solitar și unde misterioșii răufăcători continuau să masacreze bizonii. . .

În timp ce răsunau tobele de războiu, Siourșii se precipitară spre Țarcul unde se aflau priponiții mustangii lor. Cinci minute mai târziu, o trupă de cinci sute de oameni în frunte cu Fiul Tunetului sbura spre Nord.

Cactus Den și Nebraska Joe călăreau alături de sachem. Vânătorul de bizoni era hotărât să demaște pe mizerabilii care cauzau un prejudiciu imens coloniștilor din Black Hills și indienilor. . .

Călăreții galopau de mai bine de o jumătate de oră, când Fiul Tunetului dădu ordinul de oprire. În acelaș timp, Cerbul Agil descălecă de pe mustangul său și, îngenunchiând își lipi urechea de pământ și ascultă. Tovarășii îl văzură apoi sărind în șea și făcându-le semn să-și continue marșul în direcția râului; un sgomot surd îi indicase apropierea unei turme de bizoni.

Scoțând strîatele teribile de războiu, indienii accelerară alura caîlor. În curând, Cactus Den și Cerbul Agil distinseră un uriaș nor de praf. O pată largă întunecoasă se zărea pe câmpie, care se întindea în fața lor până la panglica argintată a râului Cheyenne. În acelaș timp, dominând sgomotul făcut de

copitele mustangilor, răsunară numeroase
detunături. . .

— Hello! boys, bizonii! urlă-Cactus Den.

Pe flancuri și în spatele turmei, cei doi
albi și Siousii zăriră un oarecare număr de
călăreți cari trăgeau în mijlocul masei e-
norme. Speriate, hărțuite de groaznicii lor
adversari, bietele rumeșugătoare încercau în
zadar să scape. . . La fiecare împușcătură, că-
dea o victimă nouă și numeroase cadavre se
găseau pe câmpie.

— Mizerabili! urlă Cactus Den.. Vor face
cunoștința cu pușca mea!

Un strigăt teribil de războin se auzi. Invâr-
tind armele, Siousii năvăliră drept înainte, ho-
tărâți să taie drumul turmei și să pedepsescă
pe misterioșii vânători.. Aceștia, dându-și sca-
ma de primejdie care-i păștea, încercară să
bată în retragere, dar o sută de călăreți, sub
comanda Cerbului Agil, îi împiedicară să-și
pună planul în aplicare. Despărțindu-se de
grosul trupei, ei se repeziră în triplu galop
spre partea dinapoi a hoardei, încercând să
împingă pe misterioșii vânători în spre râu,
care nu avea nici un vad în acel loc și repre-
zenta un obstacol greu de trecut.

Cactus Den își continuă goana infernală a-
lături de Fiul Tunetului și de războinicii săi.
O vie indignare pusese stăpânire pe vânătorul
de bizoni; nu putea să înțeleagă de ce se dis-
trugă fără de nici un motiv o turmă atât de
splendidă. În curând, isbuti să distingă pe
agresori și proferă o formidabilă injurătură.

40 — Mii și milioane de coyoti! urlă el.. acești

demoni blestemați s'au deghizat în soldați ai
cavaleriei americane.. Ca și cum garnizoanele
din Big Horn și Fort Powder n'ar avea ceva
mai bun de făcut decât să sfideze pe Roșii dis-
trugându-le rezervele lor!...

Cactus Den nu se înșela: un mare număr de
călăreți cari trăgeau asupra bizonilor erau
îmbrăcați în uniforma cavaleriei americane..
Ei erau însoțiți de un număr de indieni din
tribul Picioarelor Negre.

Inspăimântați de apariția bruscă a celor pa-
tru sute de călăreți Siousi, bizonii făcură cale
întoarsă. Se produsese în mijlocul hoardei, o în-
vălmășeală groaznică... Bătrânii masculi, cari
conduceau turma, voiră să năvălească peste
noi veniți, dar indienii prevăzuseră atacul..
Evitând cu îndemânare șocul, ei se împrăstiară
dealungul aripelor, lăsând să treacă vârtejul
animalelor și încercând să-i ajungă pe vână-
tori cari galopau pe delături.

Albii și Picioarele Negre nu se așteptau la
acest atac fulgerător din partea Siousilor.. Pro-
fitând de învălmășala pricinuită de turma în-
grozită, încercară să scape de teribila lor ad-
versari.. Făcuseră însă socoteala fără de Cer-
bul Agil și războinicii săi, cari, răsind în ma-
nevră lor, le tăiară orice posibilitate de re-
tragere.

Se angajă atunci o luptă furioasă, în cursul
căreia Cactus Den fu despărțit de Nebraska
Joe și de Fiul Tunetului. Călărețul înaintă în
direcția unui grup de vânători, cari cuprinși
de panică, încercau zadarnic să fie piept in-
dienilor.

Trei dintre ei purtau uniforma armatei americane; un al patrulea, care părea să fie șeful, era îmbrăcat într'un elegant costum mexican. Necunoscutul purta niște inele splendide la degete și cercei de aur în urechi...

Acest misterios călăreț nu era altul decât Gomez, locotenentul căpitanului Dynamite.

Bizonii, îngroziți de urletele Siousilor, năvăliră în direcția celor patru bandiți silindu-i să caute scăpare în iuteala cailor lor.

— Per la muerte! mârâia Gomez... Trageți, amigos.. trageți!...

În aceeaș clipă, Cactus Den se repezi asupra lui și mai înainte ca acesta să fi avut timpul să-i descarce pistolul în față, îi aplică o formidabilă lovitură în bărbie... Outlawul scoase un urlet de furie; mâinile sale puternice se înfipseră în gâtul vânătorului de bizoni. Acesta din urmă, ridicându-se în scări, scăpă din strânsoarea mizerabilului; apoi, cu o a doua lovitură bine aplicată, îl răsturnă jos de pe cal. Mexicanul scoase o injurătură teribilă... Înțelegând că nu va putea să-și învingă dusmanul, se ridică dintr'o săritură și fugind până la țărnul râului, se aruncă în apă.

Vânătorul de bizoni, se aruncă și el cu hotărâre în apele repezi ale râului.

Timp de câteva secunde, rezultatul bătăliei păru nedecis. Însfârșit, isbutind să-și desfacă o ghioagă dela centură, mexicanul aplică o lovitură puternică în capul vânătorului de bizoni. Nenorocitul slăbi strânsoarea și dispăru

înghițit de apele repezi ale râului, în timp ce outlawul se grăbi să ajungă pe malul opus al fluviului.

CAP. VII.

LA STĂLPUL DE TORTURĂ

Un singur om asistase la lupta care avusese loc între Cactus Den și Gomez : Lăudărosul. În loc să vină în ajutorul vânătorului de bizon, indianul rămase nemișcat în șea...

În acest timp, în ciuda eforturilor repetate ale Cerbului Agil, outlawii și aliații lor Picioarele Negre, reușiseră să atingă un m'c vad al râului. O întoarcere neașteptată a turmei înspăimântate, despărțindu-i de adversarii lor și ridicând în fața lor o barieră vie imposibilă de trecut, permise ucigașilor de bizoni să treacă râul, nu fără a avea câteva pierderi, este drept, dar toți albi deghizați în soldați scăpară de răzbunarea Fiului Tunetului.

Strigăte de furie izbucniră din toate părțile. În zadar. Siouxii traseră un nou de săgeți: nici un bandit nu fu atins, ci dispărură din fața lor, agitând în mod ironic sombre-ro-urile lor în semn de adio.

Nebraska Joe, cu privirea rătăcită, se lăsă dus de instinctul calului... Sguduît, îmbrâncit din toate părțile, călărind în mijlocul unui nor gros de praf, colosul nu știa ce i se întâmplase lui Cactus Den. Ne putând să strige, în zadar se ridica în sări încr-

când să zărească silueta familiară a Vânătorului Preriilor..

La capătul puterilor, Nebraska Joe ajunse la flancul drept al turmei.. Nenorocitul scoase un suspin de ușurare când se văzu pe țărmul râului Cheyenne. Leoarcă de sudoare, se hotărî să aștepte dispariția hoardei ca să se unească cu Pieile Roșii.

Aventurierul se opri de câteva minute, când se auzi un șuierat și în acelaș timp un glonte se înfipse în gâtul calului său. Nobilul animal se cambră și nu lipsi mult ca omul să fie trântit jos din șea. Scoțând un mârâit furios, Nebraska Joe se întoarse și se găsi față în față cu Lăudărosul care ținea în mână arma care mai fumega încă.

Profitând de învălmășeală, șeful sioux luase hotărârea să se debaraseze de tovarășul lui. Inimă Cinstită. Prin asasinarea mutului spera să aibe mâinile libere pe lângă frații săi roșii. Dar mizerabilul nu ținuse seama de puterea și agilitatea colosului. Înainte ca indianul să fi avut timp să fugă, mutul fu peste el.. Strâns înlanțuiți, cei doi bărbați se rostogoliră pe jos. Surprins de atacul neașteptat, sachemul pe jumătate gătit, încercă să apuce cuțitul de scalpat. Nu avu însă timp: cu o formidabilă lovitură de pumn aplicată în plină față, aventurierul îl ucise.. Pardul lui Cactus Den îi plătișe trădarea trimițându-l să se plimbe prin fericitele ținuturi ale vânătorilor eterne...

Puțin obosit colosul se pregătea să se urce în sa, când ca un tigre, un indian a

căruî prezență nu o remarcase, dar care asistase la luptă, îl apucă mișelește pe la spate.

Surprins, Nebraska Joe încercă să se degajeze de strânsoarea noului adversar, care nu era altul decât Oposum Sălbatic. Cu o puternică lovitură de picior în pânțece îl aruncă la o distanță de trei pași, unde rămase întins, nemișcat... dar vre-o douăzeci de războinici soseau în goană. Unindu-și eforturile lor, ei reușiră, în ciuda rezistenței sale înverșunate, să-l reducă la neputință.

Mare fu mirarea șefului Siousilor, când văzu sosind pe Oposum Sălbatic și pe mai mulți din războinicii săi, împingând cu brutalitate în fața lor pe Nebraska Joe. Doi războinici încheiau grupul, ducând pe o litieră improvizată corpul Lăudărosului.

Oposum Sălbatic nu se simțea nici el prea bine: magistrala lovitură pe care i-o admistrase colosul, îl silea să meargă sprijinindu-se într'un baston. El se apropie de Fiul Tunetului și arătând cu degetul spre aventurier, zise tremurând de furie:

— Fratele meu, Fiul Tunetului, să afle despre trădarea Fetei-Palide. În cursul învălmășelii, l'a asasinat mișelește pe Lăudărosul... Nația siousilor este în doliu: ea pierde pe unul din cei mai valoroși sachemi ai ei... O astfel de crimă merită moartea în cele mai groaznice chinuri !...

Nebraska Joe, care înțelese falsa acuzare ce se formula împotriva lui, încercă în van să se disculpe; sunete nearticulate ieșiră din gâtulejul său. Se silea să facă pe indieni, să în-

teleagă ce se întâmplase. Singurul răspuns cel
căpătă fu strigătele de moarte ce răsunau din
toate părțile...

Fiul Tunetului nu contractase cu mutul a
ceeaș alianță care-l lega de vânătorul de bi-
zoni. Deaceia, nici nu se gândi să-l protejeze
pe aventurier, a cărui atitudine fusese din
totdeauna dușmănoasă față de tribul său.

Timp de câteva minute el șovăi, așteptând
înapoierea Inimii Cinstite. Dar cum acesta
nu apărea, șeful Siousilor trase concluzia că
fusese doborât în timpul încăierării, de vreun
glonte răătăcit. Ordonă oamenilor săi să-l urce
pe Nebraska Joe pe un mustang, și să fie con-
dus în lagăr.

Întoarcerea călăreților indieni se efectuează în
mijlocul celei mai mari tristețe...

Nebraska Joe nu-și făcea nici o iluzie în
privința soartei care-l aștepta.. Teribila mu-
tilație la care fusese odată supus îl făcea să
creadă că inamicii săi nu-l vor cruța..

Odată cu apusul soarelui, ajunseră în la-
găr unde femeile și bătrânii așteptau cu cea
mai mare nerăbdare rezultatul bătăliei.

Aflând de moartea Lăudărosului, izbucniră
blesteme din toate părțile. Femeile se apro-
piară de prizonier, scuipându-l în față și sgâ-
riându-l. Tovarășul lui Cactus Den îndrăci
stoicism toate aceste cruzimi.. Însfârșit
strâng legat, prizonierul fu condus în vi-
wamul care în ajun îl adăpostise pe el și pe
Cactus Den. Oposum Sălbatec pusese stăpâ-
nire pe pușca și armele sale, iar doi război-
nici nemîșcați ca niște statui, rămaseră d

gardă în fața ușii.

Obosit de moarte, tovarășul lui Cactus Den adormi imediat adânc. În revărsatul zorilor fu trezit de sgomote de voci. Prin ușa wigwamului, Nebraska Joe putu să vadă cum i se pregătea stâlpul supliciului. După ce copacul fu adânc înfipt în pământ, Elanul Negru îl înconjură de câteva ori, pronunțând cuvinte misterioase cu scopul de a îndepărta spiritul cel rău.

După ce toate preparativele fură terminate, Fiul Tunetului porunci să fie adus prizonierul. Impins cu brutalitate afară din închisoarea sa, Nebraska Joe își făcu apariția... Mândru, cu capul sus, aventurierul se apropie de stâlpul supliciului, fără să opună cea mai mică rezistență. În mai puțin de un minut, fu legat fedeleș.

Atunci, părăsind grupul sachemilor prezidat de Fiul Tunetului, Oposum Sălbatec se îndreptă spre condamnat.

— Fața-Palidă să nu facă pe fanfaronul, zise el rânjind către aventurier.. Să-și întor-neze cântecul său de moarte... Peste câteva clipe, gemetele sale vor umple luminișul și vor înveseli inimile femeilor și a bătrânilor... Fața-Palidă este un câine laș... Oposum Sălbatec a obținut favoarea să-ți taie scalpul de îndată ce vei muri în chinurile cele mai groaznice...

Marele sachem, purtând o prăjină în vârful căreia era atârnat un scalp și o coțofană im-riată, împodobită cu pene de vultur și cu oiele de lynx, dădu ordinul să înceapă dan-

sul scalpului. Chiar Fiul Tunetului trecea în fruntea lungului șir de Siousi care începură să schițeze o sarabandă infernală în jurul stâlpului supliciului. Dansatorii puneau, la intervale regulate, patul puștilor și mânerul lăncilor lor pe pământ.

O jumătate de oră, Siousii se învârtiră dansând în jurul condamnatului, scoțând urlete îngrozitoare; nici squawele nu se lăsară mai prejos; tot dansând, ele băteau cadența cu mâinile.

În fine, marele șef îl atinse ușor cu vârful bastonului său pe Nebraska. Aclamațiuni entuziaste răsunară din toate părțile. Suplicijul urma să înceapă.

Femeile, copiii și bătrânii se ghemuiră în semi-cerc în jurul rugului. Atunci, învârtind tomahawkurile lor, bravii care se distinseseră cei mai mulți dintre Siousi, luară loc în fața stâlpului. Oposum Sălbatec se găsea în fruntea lor. O lumină sinistă ardea în ochii șefului; nervos, strângea mânerul armei sale, așteptând clipa când îi va fi permis s'o arunce în direcția captivului.

Nemișcat Nebraska Joe contempla fără să tremure grupul călăilor săi.

Oposum Sălbatec înaintă pronunțând cuvinte insultătoare la adresa victimei; apoi învârtind tomahawkul, îl repezi din toate puterile sale... Stoic, tovarășul lui Cactus Den așteptă moartea...

— Hello! camarade... Avem aerul că ne mai revenim puțin în fire!...

Cactus Den deschise ochii, întrebându-se dacă visa... Un om străin era îngenunchiat lângă el. Înalt și slab, înarmat din cap până în picioare, necunoscutul era complet îmbrăcat în negru. Un fel de glugă îi acoperea fața... Doi ochi, de un albastru de oțel se fixau asupra vânătorului, care zăcea printre ierburile înalte, ud până la piele...

— Unde sunt? bâlbâi Vânătorul Preriilor... Unde este Nebraska Joe?... Vreau să-l văd pe Fjøl Tunetului!...

O durere sfâșietoare la umăr puse capăt întrebărilor sale.

Omul negru nu răspunse la întrebările lui Cactus Den, ci se mulțumi să scoată plosca și să-l silească pe rănit să înghită câteva picături de whisky... Efectul se arată imediat; vânătorul, recomfortat puțin, se ridică încet...

— Cine ești? întrebă el intrigat, prieten sau dușman?

— Dacă aș fi fost un dușman, camarade, replică enigmaticul personagiu, nu te-aș fi scos din râul Cheyenne. Pe Jupiter! dacă nu te aș fi salvat, cred că la această oră ai fi stat alături de Tatăl Cereșe. Dar consolează-te: peste câteva ore îți vei fi revenit complet în fire. Rana este superficială și nu îți pune deloc

viața în primejdie... După cum vezi, totul este cum nu se poate mai bine!...

— Dar cine ești? întrebă vânătorul de bizoni. Imi face impresia că-ți recunosc vocea.

— Cine sunt? N'are importanță! Esențialul pentru tine este să fi în afară de orice pericol... Nu trebuie să ne ajutăm reciproc în prerie?...

— Nu vrei deci să-mi spui numele tău, deși mi-ai salvat viața? reluă Cactus Den...

— Il vei afla într'una din zile, camarade, și o doresc din toată inima... În ziua când îmi voi descoperi fața și-ți voi desvălui identitatea mea, scopul pe care-l urmăresc va fi atins.

Stupefiat, Vânătorul Prerîilor se întreba cine putea fi straniul său protector... Cine era oare acest om mascat a cărei voce o mai auzise cândva, de aceasta era sigur?... Totuși lui Cactus Den îi fu imposibil să-l identifice pe necunoscut.

— Numește-mă pur și simplu Cavalerul Negru, îi zise acesta din urmă, când își dă seama de încurcătura tovarășului său... Pentru moment, este mai important să te reconfortezi puțin și să-ți recuperezi forțele pe care le-ai pierdut în cursul recente lupte; vei avea în curând mare nevoie de ele...

Cactus Den consimți din ochi; în ciuda puternicului șoc pe care-l simțise și care-i cauzase leșinul său prelungit, îi era o foame de lup și se înfruptă cu lăcomie din merindele pe care salvatorul său i le oferă.

În timp ce mânca, el examină locul pe care necunoscutul îl alesese pentru cantonamentul său. Mărmurul râului Cheyenne, care își ros-

togetea apele la câțiva pași de acolo, se auzea neîncetat. Doi mustangî magnifici pășteau la o oarecare distanță.

Mai bine de un sfert de oră, cei doi tovarăși continuară să mănânce, fără să pronunțe nici un cuvânt. Insfârșit, omul cu gluga rupse primul tăcerea.

— Am să-ți dau un sfat, camarade, zise el lui Cactus Den. Incalecă cât mai repede și grăbește-te să ajungi în lagărul Fiului Tunetului cât mai curând !

— Ce vrei să spui? întrebă Vânătorul Pre-riilor... S'a întâmplat vre-o nenorocire ?

— Am asistat, fără să fiu văzut, la tot ce s'a petrecut, dealungul râului... Tovarășul tău a fost luat de Siousi... Cred, că l-a ucis pe unul din sachemii lor... Am văzut cum a fost dus legat strâns, de diavolii roșii...

— Mii și milioane de coyotî ! exclamă Cactus Den ; pușlamana aceea de Nebraska Joe, nu și-a putut înfrâna ura pe care o nutrește față de Indieni !... Ce imprudență... Voi pleca imediat... Dar n'am cal !...

— În privința aceasta nu trebuie să te alarmezi, camarade ! Ia-l pe Stampede... ți-l fac cadou. El te va conduce fără nici-o piedică la destinație !...

Și, fără să mai aștepte mulțumirile vânătorului de bizoni, Cavalerul Negru se duse să caute pe cei doi cursieri și reveni în curând lângă tovarășul său. Stampede era un cal magnific și Vânătorul Pre-riilor trebui să recunoască că darul omului cu gluga, era într-adevăr princiar. O pușcă și o sacoșă se aflau agățate de șea ; vânătorul de bizoni se găse-

din nou înarmat și echipat. Fără prea mare dificultate, reuși să încalece pe mustang.

— Mai așteaptă puțin, îi zise atunci enigmaticul său salvator, vreau să-ți încredințez un pachet pe care-l vei înmâna din partea mea Fiului Tunetului și bravilor săi. Te va ajuta foarte mult ca să-ți salvezi prietenul și să reușești în viitoarele tale întreprinderi.

Cavalerul Negru lipsi timp de câteva minute... Când se înapoie, ducea pe umerii săi corpul unui om strâns legat. Vânătorul de bizoni nu-și putu reține un strigăt de surpriză: recunoscuse pe unul din outlawii căpitanului Dynamite, deghizați în soldați pentru a masacra bizonii Indienilor!

Mizerabilul se svârcolea în legăturile sale, dar acesta nu-l împiedecă pe stranjul personaj să treacă cu aceeași ușurință cu care ar fi dus o pană. În zadar, banditul încerca să strige după ajutor... Călușul pe care-l avea în gură îl împiedeca să scoată cel mai mic sunet.

— Iată omul! reluă Cavalerul Negru. Te voi însoți câteva leghe. Cu ajutorul lui, nu-ți va fi greu să dovedești indienilor că atacul împotriva bizonilor a fost dat de bandiții căpitanului Dynamite.

Și, înainte ca Den să fi avut timpul să răspundă un singur cuvânt, omul cu gluga încăleacă, după ce își așază prizonierul deacurmezișul șelii.

Bietul Cactus Den nu-și mai revenea din uimire. Niciodată până acum, nu mai auzise vorbindu-se de acest ciudat personaj... Cine putea fi și în ce scop îi furniza aceste informații atât de prețioase?

— Il privești pe Cyclone, camarade? îl întrerupse brusc din gândurile sale, Cavalerul Negru. Este un animal splendid, nu-i așa ? Te asigur că nu există un altul asemenea în toată Dakota !

Impingând pintenii în coastele mustangului, misteriosul personaj se îndreptă cu toată viteza spre teritoriile indienilor. Cactus Den, în ciuda rănei sale, îl ajunsese aproape îndată și cei doi bărbați continuară să călărească, unul lângă altul.

Soarele apusese de câțva timp și întunecul se lăsa din ce în ce mai mult asupra preriei. Cei doi călăreți parcuseră mai mult de trei leghe fără a pronunța nici un cuvânt ; omul cu gluga se hotărâ în sfârșit să rupă tăcerea.

— Înainte de a te părăsi, camarade, se adresa el lui Cactus Den, trebuie să-ți fac câteva recomandări. Cunosc scopul pe care-l urmărești : știu că împreună cu pardul tău, mutul, ai pornit în urmărirea diligenței pierdute... Mai știu deasemenea că ai promis să-l capturezi pe căpitanul Dynamite și să-l aduci mort sau viu la Deadwood... Află că toate cercetările lui Bob Doyle au eșuat și că nu a fost mai norocos decât voi... Este inutil să mai adaug că diligența nu a ajuns la Big Horn, nu-i așa ?... și pe bună dreptate... Căpitanul Dynamite a știut s'o oprească la momentul oportun..

— Nu știu cu cine vorbesc, old fellow, replică vânătorul ; în orice caz, cred că nu-l numeri pe căpitanul Dynamite printre prietenii tăi.. Căcece mă miră în special, este că

te afli la curent cu toate aceste întâmplări...

— Te vei mira și mai mult, camarade, când îți voi spune că, fără atacul asupra barului ambulant al acelui imbecil de Abraham Ismael, erai gata, gata să-ți atingi scopul!...

— Cum ! știți și asta ?.. strigă Cactus Den, din ce în ce mai stupefiat...

— Când te vei întoarce la Black Hills, continuă Cavalerul Negru, nu uita să te abați pe drumul care duce spre coliba lui Grizzly... Această colină domină Pământurile Blestemate... Odată ajuns acolo, nu-ți va fi greu să te descurci. Cunoște talentul tău în a descoperi urmele și știu că nu există un copoi mai dibaci ca tine pe o întindere de cinci sute de mii de leghe împrejur... Dar în special nu uita, că atunci când vei întreprinde expediția, s-o faci cu un efectiv cât mai impozant posibil... Sunt sigur că vei isbuti să pui mâna pe blestematul acela de căpitan Dynamite, sau în cazul cel mai rău, pe o parte din banda sa... În orice caz, vei afla pentru ce diligențele care plecau din Deadwood nu ajungeau niciodată la destinația lor !...

Mirat de revelațiile pe care i le făcea tovarășul său, vânătorul de bizoni se pregătea să-l interogheze din nou. Dar necunoscutul nu-l lăsa timp :

— Iată-ne ajunși, îi zise el, la locul unde trebuie să ne despărțim... Îți încredințez prizonierul... Sunt sigur că va face niște destăinuiri care vor influența în mod favorabil raporturile dintre Sioniși și Albi... Până atunci, good bye, camarade... Sunt fericit că te-am putut salva... În orice caz, nu uita de colină

lui Grizzly și pe acolo, pe acolo...

Cactus Den strânse cu putere mâna altuia său necunoscut; apoi luă în primire pe outlawul prizonier pe care-l așază deacurmezisul selji sale. Înălțându-se în scări, Cavalerul Negru îi adresă un salut amical; apoi, dând piteni mustangului, dispăru înghițit de întunerecul nopții, în direcția lui Black Hills.

Oarecum obosit, vânătorul de bizoni se opri o clipă. Rana îi producea din când în când dureri sfâșietoare; o pauză era necesară înainte de a continua călătoria spre lagărul indienilor.

Mai era încă întunerec, când Vânătorul Preriilor se trezi... Această scurtă haltă fu salutară lui Cactus Den; se simțea cu mult mai puternic. Rana devenise din ce în ce mai puțin dureroasă... Punându-și prizonierul deacurmezis pe cal, încălecă și el la rândul lui... Spera să ajungă în lagărul Fiului Tunetului, înainte de a răsări soarele. Călărea astfel de o jumătate de oră, când auzi vuietul tobelor de războiu ale Siousilor.

«Straniu! murmură Vânătorul Preriilor. De obicei Siousii nu se dedau la manifestări atât de matinale... Să-l fi legat pe brăvul meu Nebraska Joe de stâlpul supliciului? Era timpul să sosesce pentru a reaminti Fiului Tunetului că am schimbat între noi legământul sângelui!»

Grăbindu-și mustangul, vânătorul de bizoni năvăli în cantonamentul indienilor. Saful părea pustiu... Numai câinii cu părul roșu vagabondau pe ici pe colo, scotocind printre gu-

noaie. Intregul trib al Siușilor părea că și-a dat întâlnire în centrul luminișului...

Stampede, la o smucitură bruscă a călărețului său, se opri net. Vânătorul Preriilor rărise pe războinicii siouși și squawele care înconjurau stâlpul de tortură... Imobil, mutul înfrunța cu privirea pe călăreț săi, nepăsător la chinurile care-l așteptau.

Vânătorul Preriilor nu ezită de loc... Picioarele Roșii ocupați cu preparativele lor, nu-l zăriseră încă... Apucând pușca, el se ridică drept în șea, ochind în direcția sachemului... În ciuda distanței care-l despărțea de călău, vânătorul de bizoni se pregăti să săvârșească o lovitură de maestru. Nu era dealtfel recunoscut drept cel mai îndemânatec ochilor din Dakota?

Oposum Sălbatec svârli arma... O detunătură răsună în aceeași clipă... Atins în timpul traiectoriei sale, tomahawkul recăzu greoi la pământ... Strigăte de furie și de mirare răsunară din toate părțile... Cactus Den, călărind mereu pe Stampede, cu pușca încă fumegândă în mână și cu prizonierul deacurmezisul șelei, se opri brusc la dreapta stâlpului de care era legat tovarășul său!

CAP. IX.

M U H - W O H W A

Prima mișcare a Siușilor fusese să se precipite spre noul venit, dar acesta, ghicindu-le gândul, ridică arma ochindu-l pe Oposum Sălbatec.

— Un singur pas înainte sau un gest ostil, strigă vânătorul de bizoni, și sbor creierii sa-chemului!

Tonul lui Cactus Den era atât de imperativ, apariția sa atât de neașteptată încât indienii rămaseră nemișcați.

Un singur om, cu mâna ridicată în semu de pace, înaintă în direcția călărețului: era Fiul Tunetului.

— Pacea să fe cu Inima Cinstită.. Fie bine-venit printre frații săi Siousi. Cea mai mare bucurie domnește în inima Fiului Tunetului, care nu se aștepta la plăcerea de a-l revedea pe Inimă Cinstită.. Fiul Tunetului îl credea plecat spre fericitele ținuturi ale vânătorilor eterne..

Fără a înceta o clipă de a-l amenința pe Oposum Sălbatec, care stătea nemișcat, Cactus Den răspunse șefului:

— Fiul Tunetului este un mare șef.. Dacă vrea să-i dovedească Inimii Cinstite că prietenia sa a rămas neștirbită, va pune imediat în libertate pe Fața-Palidă.

— Fața-Palidă l-a asasinat pe Lăudărosul: el trebuie să moară - întrerupse cu bruschetă Oposum Sălbatec, ținut mereu la respect de pușca Vânătorului Preriilor.. El trebuie să îndure legea Siousilor..

— Legea Siousilor pedepsește fără milă pe lași și pe trădători, replică pe neașteptate Cactus Den.. Oposum Sălbatec are limba ascuțită, cuvintele sale sunt ocolite și atitudinea sa suspectă... Pentru a dovedi fratelui meu Fiul Tunetului și bravilor războinici roșii că Inima Cinstită nu se teme de moarte și că

ține să-l justifice pe pardul său care nu este vinovat de crima ce i se impută, Inima Cinstită cere sachemilor să binevoiască a aproba un Muh-Wohwa între el și Oposum Sălbatec...

Un freamăt parcursese întreaga mulțime. Pentru a-l justifica pe prietenul său, vânătorul de bizoni nu ezitase să-l provoace într-o luptă curioasă pe cel mai puternic și mai îndemânat șef al tribului.

În curând bubuitul tobelor de războiu anunțară că Muh-Wohwa urma să înceapă. Războinicii și șefii se grupară imediat în jurul stâlpului de supliciu... Cei doi adversari fură puși față'n față... Amândoi erau desbrăcați până la brâu și înarmați fiecare cu câte un tomahawk, aceasta fiind arma aleasă pentru rezolvarea diferendului lor.. Elanul Negru înaintă și fixă solid, cu un lasso, pumnii celor doi combatanți; după ce îndeplini această formalitate, vrăjitorul se duse să-și ocupe un loc lângă sachemi.

O tăcere impresionantă se făcu în luminis.

Oposum Sălbatec și Cactus Den se măsurau eu privirea, în timp ce Fiul Tunetului înaintând, dădu semnalul pentru începerea luptei. Un groaznic duel avu loc atunci între cei doi bărbați... Sioușul dorind să se debaraseze dela început de adversarul său, îi aplică o lovitură teribilă; dar vânătorul de bizoni, mânuind tomahawkul cu o ușurință care uimi pe asistenți, evită atacul... Infuriat, indianul reînoi tentativa sa, dar obținu acelaș rezultat.. Cu o năimătoare repezieciune, Inima Cinstită para atacurile adversarului său... Această

tudine defensivă, avu drept efect să-l scoată pe Oposum Sălbatec din sărite..

Secundele se scurgeau una după alta.. Sub ochii Sioușilor, Muh-Wowha se desfășura, nerăușător; indianul reușise să-l rănească pe Cactus Den în două rânduri; dar, în momentul când se pregătea să dea o lovitură de grație Fetei-Palide, brațul vânătorului de bizon se destinsese brusc.. Asistența scoase un strigăt de uimire: cu craniul sfărâmat de tomahawkul Inimii Cinstite, Oposum Sălbatec se prăbuși înroșind pământul cu sângele său. Nemîșcat, în picioare, în ciuda celor două răni căpătate, Vânătorul Preriilor asteptă.

Neliniștiți, Siouși sperau să-l mai vadă pe șeful lor ridicându-se, dar lovitura aplicată de acesta din urmă fusese mortală. Oposum Sălbatec plecase să vâneze prin ținuturile ferice.. victoria rămăsese de partea Vânătorului Preriilor.

Ca buni jucători, Siouși acceptară decizia Marelui Spirit; triumful lui Cactus Den fu sărbătorit de tribul întreg. Chiar Vulturul Roșu și Flanul Negru părăsiră atitudinea lor ostilă față de Cactus Den.

Cât privește pe Nebraska Joe, bucuria sa nu mai cunoștea nici o margine. Executând niște salturi caraghioase, el salută victoria prietenului său scoțând urlete asurzitoare sub privirile amuzate ale războinicilor și a squawelor cari, cu o oră mai înainte, se pregăteau să-l

Sprijinul de rezerva al vânătorului de bizoni, Nebraska Joe, care-l fusese rezer-

vat de Fiul Tunetului și unde vrăjitorul se grăbi să vină ca să-l panseze. Leacurile pe care aceștia i le aplică peste răni îi aduseră o ușurare instantanee și nu mult după aceea Cactus Den insista pe lângă Fiul Tunetului să fie chemat în fața lor prizonierul ce îi fusese încredințat spre pază.

Outlawul fu deci introdus în cortul în care se afla Vânătorul Preriilor. Marele sachem, Elanul Negru, Cerbul Agil, Vulturul Roșu și mutul se găseau de față așezați pe niște cranii de bizoni, în timp ce Inima Cinstită continua să rămână întins. La vederea indienilor, mizerabilul fu cuprins de un tremur nervos; știa ce tortură îl așteaptă și pentru a-și salva viața, spuse că va răspunde la toate întrebările ce-i se vor pune.

— Vă voi spune totul, bâlbâi captivul. Promiteți-mi mai întâiu că îmi voi salva viața!...

— Îți voi cruța viața, replică vânătorul de bizoni, dacă informațiile pe care mi le vei da, vor fi sincere; în caz contrar, stâlpul de tortură te așteaptă!

— Voiu vorbi... voiu vorbi.. răspunse outlawul.

— Te ascultăm, dar îți atrag atenția: nu avem nici un minut de pierdut... Pentru ce ai masacrat turma de pe malul râului Cheyenne? Nu ești soldat, nu-i așa? Pentru ce tu, cu adunătura aceea de ticăloși ai încercat să faci viața amară locuitorilor din Deadwood? Nu ești soldat, nu-i așa?... strigă Cactus Den.

— Nu, nu sunt soldat, mărturisii prizonierul.

rul... Fac parte din banda căpitanului Dynamite...

— Ugh ! întrerupse Fiul Tunetului, fratele meu Inima Cinstită a văzut exact ; înțelepciunea sa este tot atât de mare ca și curajul său...

— Căpitanul Dynamite dorea să învrăjbească pe coloniștii din Black Hills cu Siousii din ținuturile Dakotei. Scopul lui era, ca să profite de starea de război care s'ar fi creiat între Albii și Roșii, ca să jefuiască liniștit întreaga regiune, aruncând vina atrocităților sau a furturilor în seama indienilor și vice-versa...

— Cunoști pe omul care te-a făcut prizonier ? întrebă Cactus Den.

— Nu l-am mai văzut nici odată până acum, jur ! — spuse banditul.

— Și cu diligența din Fort Big Horn, ce s'a întâmplat ? întrebă mai departe vânătorul de bzo...

— Diligența a fost atacată între Bad Lands și Black Hills. Afaccerea a fost destul de grea, dar cum căpitanul era acela care conducea...

— Nu mă îndoiam ! întrerupse Cactus Den furios ; ticălosul s'a amuzat să mă înșele pe mine ! Mij și milioane de coyoti ! voi pune eu odată mâna pe el !... Dar cum se face, că deși am pornit imediat cu pardul meu, în urmărirea diligenței, n'am reușit să descoperim...

— Au fost voiș, cu toții, reluă prizonierul. El și fratele ei sunt în pu...

— Ce s'a întâmplat cu Lean Ribbed Jack ?

— Nu-l cunosc ; dar, dacă făcea parte din escortă, trebuie să fi avut soarta tovarășilor săi... Toți au căzut sub gloanțele tovarășilor mei și a Picioarelor Negre...

— Ah ! Picioarele Negre făceau parte din expediție. All right ! le voiu da știri din partea mea... Și... unde se găsește refugiul actual al căpitanului Dynamite ?.. Unde își țin prizonierii ?

Banditul se pregătea să răspundă, când, deodată, o mână înarmată cu un revolver apăsă la intrarea cortului... Înainte ca toți cei de față să fi avut timp să se desmeticească, se auzi o detunătură... Lovit în mijlocul frunții, omul în uniformă se prăbuși, mort pe loc !

— Alarmă !... Alarmă !... Să fie prins imediat !... strigă Cactus Den, în timp ce sacșemii și Nebraska Joe năvăleau afară din wigwam. O învălmășeală de nedescris domnea în lagăr : războinicii alergară la arme... În zadar, șefii și cei doi albi își multiplicară cerșetăriile : misteriosul necunoscut părea că s'a volatilizat... Destălnuirile victimei fuseseră incomplete.

Totusi, biziindu-se pe scurtele informațiuni pe care i le făcuse omul cu glaga, Vânătorul Prerîilor ceru Fiului Tunetului să reunească marele consiliu, spre a discuta eventualitatea unei expediții spre Pământurile Blestemate.

A doua zi, vânătorul de bizoni și credinciosul său Nebraska Joe, însoțiți de Fiul Tunetului, de Vulturul Roșu, de Cerbul Agil și de

șinci sute de războinici siousi, porneau în direcția Pământurilor Blestemate pentru a angaja o bătălie decisivă cu căpitanul Dyna-
mite și pentru a-l pedepsi pentru nenumăra-
tele sale nelegiuiri.

CAP. X.

CAPTIVA

Când Molly O'Sullivan își reveni în fire, crezu că visează... Se găsea întinsă pe o piele de bizon, în mijlocul unei grote luminate slab de un festil fumegând. Un miros puternic de piele plutea în încăperea și tânăra fată zări, aproape îndată, un mare număr de șei înșirate pe jos, lângă un perete... O masă rudimentară și trei scaune din lemn de stejar constituiau întregul mobilier al acestui domiciliu prevăzut.

«Unde mă aflu?» se întrebă fiica comandantului, ducându-și mâna la frunte...

Încetul cu încetul memoria îi reveni... Își aminti de groaznicele evenimente care îi provocaseră leșinul ei...

Cei doi soldați cari trebuiau să transporte solda garnizoanei din Fort Big Horn, adormiseră adânc în interiorul trăsurii. Dick O'Sullivan, ca să-și treacă timpul, fuma țigare după țigare...

Deodată, răsună un strigăt:

Hands up! Măinile sus!

Și, mai înainte ca pasagerii să-și fi revenit din surpriza lor, un grup de treizeci de out-
post și de indieni din tribul Picicarelor Negre

fi înconjuraseră din toate părțile, tăindu-le orice posibilitate de retragere. Bandiții erau însoțiți de o mulțime de indieni cari erau zăgrăviți îngrozitor ca de războiu.

Singurul, Lean Ribbet Jak nu se lăsă luat prin surprindere. Fără să se sinchisească de amenințările bandiților, duse arma la umăr și văduvi doi cai de călăreții lor... Deabea își descărcase arma, când cu o teribilă lovitură cu patul revolverului în cap, misteriosul conducător, îl trânti la pământ în nesimțire... Soldații din escortă nu avură timpul să urmeze pilda Cavalerului Preriilor ; în mai puțin de un minut fură masacrați până la unul.

În clipa când Dick O'Sullivan apăru în poartiera diligenței, pseudo Cactus Den se repezi în fața lui și făcând un seut din corpul lui, strigă :

— Cruțați-l pe acest tânăr și pe această tânără fată... ne vor servi ca ostateci prețioși !

Și, dezarmându-l, falsul conductor îl sili să reintre în diligență. Apoi, porunci să se îngămădească cadavrele soldaților în trăsura. În zadar, outlawii căutară corpul lui Lean Ribbet Jack : acesta dispăruse.

Pseudo-Cactus Den, care părea să fie șeful lor și căruia toți i se supuneau orbeste, constată, nu fără satisfacție, că agresiunea avusese loc pe o porțiune a drumului săpat în stâncă... Nu se vedea deci nici o urmă a măcelului pus la cale de el. Tânăra fată își rememora deci toate aceste tragice evenimente care duseseră la capturarea ei și a fratelui ei Dick O'Sullivan. O singură speranță îi mai rămânea

poate că Lean Ribbed Jack reușise să scape.

Frământată de gânduri negre, Molly O'Sullivan se ridică. Zărise o oglindă agățată pe un perete lângă ea. Deabea făcuse câțiva pași, și portiera, care ascundea intrarea închisoarei ei se deschise și o tânără indiană apărură. Noua venită plăcu dela început, fiice; comandantului.

— Unde mă aflu?... Ce-au făcut cu fratele meu?... Pentru ce mă rețin prizonieră?...

Drept orice răspuns, indiana duse un deget la gură, silind-o pe Molly să tacă.

— Sora mea Floarea Albă să nu-și deslege prea mult limba, șopti ea înșfârșit într'o englezească strîcată. Aroona veghează asupra ei. Nu i se va întâmpla nimic atîta timp cît Aroona va fi lângă ea! Să evite orice imprudență și să aibe răbdare!

După ce aruncă o privire afară, indiana se înclină și o tăvită plină cu carne rece, fructe și o băscă cu apă proaspătă.

Tânăra fată mîncă cu poftă și apoi, se întoarse spre indiană.

— Vrei să-mi spui acum, o întrebă ea, unde mă aflu și pentru ce sunt ținută prizonieră? Vrei să-mi spui deasemenea, ce-au făcut cu fratele meu?

— Sora mea Floarea Albă să se liniștească, reluă Aroona cu o voce dulce, fratele ei nu se reluă Aroona cu o voce dulce, fratele ei nu se prizonier ca și ea și se află în perfectă sănătate.

— Dar ce semnificație are această agresiune?... În puterea cui am căzut?...

— Sora mea și fratele ei sunt prizonierii aceluia căruia Fetele-Palide îi zice căpitanul Dynamite, Demonul Pământurilor Blestemate !...

— Căpitanul Dynamite ! exclamă Molly îngrozită.

Cunoștea, din auzite, cruzimile pe care le săvârșise acest faimos bandit. Ce avantaj spera să obțină mizerabilul din această captură ?

Tăcută, indiana o contempla pe prizonieră, neîndrăznind s'o turbure din gândurile ei. Fără sgomot, strânse resturile prânzului și se pregătea să iasă, când Molly o opri cu un gest :

— Rămâi, Aroona, zise ea, sunt singură ! Prezența ta mă întărește... Când îmi vor permite să-l văd pe scumpul meu Dick ?

Servitoarea ridică din umeri : cunoștea tot atât de puțin ea și fiica comandantului intențiile Demonului Pământurilor Blestemate.

— O altă întrebare, Aroona, continuă Molly. Ne aflăm în lagărul căpitanului Dynamite ?

— Sora mea nu se află în lagărul propriu zis al căpitanului ci într'un post stabilit pe teritoriul Black Hills, de unde Fetele-Palide atacă și distrug diligențele... Sora mea poate să fie sigură că nu va rămâne mult timp în acest loc...

— Și unde vrea să mă ducă mizerabilul ? întrebă din nou tânăra fată.

— Există un loc pierdut în Pământurile Blestemate pe care Fetele-Palide îl numesc Catedrala Deșertului...

Aroona nu-și termină fraza : o siluietă înaltă apăruse în cadrul ușii. Indiana scoase un strigăt de groază. În zadar încerca Molly

să-l recunoască pe noul venit? fața îi era ascunsă sub o mască... În mână avea un biciu lung californian.

— Căpitanul!.. bâlbâi servitoarea.. Căpitanul!..

— Da, viperă blestemată, căpitanul! resplică omul cu voce tunătoare.

Misteriosul personagiu învârti biciul și lovi cu putere umerii bietei Aroona.. Scoțând un strigăt de durere, indiana se prăvăli pe jos... Un nou pocnet se auzi: lovită în mijlocul frunții de biciul căpitanului Dynamite, victima începu să urle. Nesimțitor, mizerabilul continua s'o lovească... Deodată, sărind ca o pisică, Molly se repezi în direcția călăului... Înainte ca acesta să-și fi revenit din surprinderea sa, tânăra fată îi smulse biciul... Uimit, șeful se întoarse, gata să ție piept dușmanului neprevăzut... Biciul sfichiui prin aer și-l isbi cu putere peste gât, imprimându-i o dungă sângerândă... Protejându-și fața cu mâinile, banditul încercă să scape de loviturile care plouau cu nemiluita... Aroona, profitând de această întersătură, se furisă afară... Nu se mai auzeau acum decât formidabilele injurături ale Căpitanului Dynamite tinut la respect de prizoniera sa.

— Viperă blestemată, te voi învăța minte să te amesteci în afacerile căpitanului Dynamite!

Aplecându-se pe neașteptate, banditul reuși să-i smulgă arma d-n mână... Pierdută, văzu cum brațul adversarului ei se ridică, gata să lovească.

Gestul brusc al căpitanului Dynamite făcu
să-i cadă masca. Zărind fața banditului, tânăra
fată scoase un strigăt de groază.
— Ralph Thunder! exclamă ea.

CAP. XI.

CĂPITANUL DYNAMITE

Molly se dete câțiva pași înapoi și se sprin-
jini de peretele grotei...

Șeful outlawilor o privi schițând un zâmbet
batjocoritor.

— By God! miss Molly, nu te așteptai să
mă revezi! strigă el.

— Nu ești decât un mizerabil! replică tânăra fată...

— Te rog să lași cuvintele mari la oparte,
miss... Pentru moment, te afli în puterea mea
și nimeni din lume nu te va putea salva. Căpi-
tanul Dynamite îți va dovedi că nu se lasă în-
fruntat fără a pedepsi...

— Există o dreptate în lumea aceasta! răspunse fiica comandantului, cu o voce vibrantă,
și mai devreme sau mai târziu îți vei primi pe-
deapsa pentru nelegiuirile tale

— Strigă, strigă, frumoasa mea, rânji Demonul Pământurilor Blestemate. Până atunci mă voi răzbuna în voie pe tatăl tău care mi-a distrus cariera și m'a silit să deviu ceace sunt. Deoarece, până acum, mi-a fost imposibil să mă revanșez direct asupra lui, îmi voi atinge scopul lovindu-l prin copii săi...

— Nu întrebuinta vorbe mari, întrerupsă

Molly; știu prea bine că prin purtarea ta necinstită îți meriți pedeapsa pe care ți-a aplicat-o. Nu căuta să-ți micșorezi greșala, ești un trîșor ticălos și te disprețuiesc...

— Tatăl tău va afla, în timpul cel mai scurt posibil, că i-am executat fiul și că fiica sa mi-a devenit soție.

— Banditul! exclamă tânăra fată... L-ai ucis pe Dick... ești un mizerabil!

Așezându-se pe un scaun, căpitanul Dynamite, fără să se sinchisească de invectivele prizonierei, aprinse liniștit o țigare.

— Să pălăvrăgim puțin, frumoasa mea, strigă el întorcându-se spre captiva sa. Nici prin gând nu-ți trecea, că așa zisul Cactus Den care conducea diligența nu era altul decât Ralph Thunder, care pe vremuri, își câștigase o oarecare popularitate la Saint-Louis; devenise artistul la modă al teatrului municipal; toată lumea îl aplauda în Hamlet sau în Romeo și Julieta... Nu se vorbea decât de el... Și, acest Ralph Thunder se îndrăgosti nebunește de o spectatoare încântătoare, de Molly O'Sullivan, a cărei mână nu întârzie s'o ceară... Fu însă refuzat, căci tânăra fată îl iubea pe un oarecare locotenent Jackson...

— Locotenentul Jackson este logodnicul meu, îl întrerupse Molly ridicându-se; îl iubesc și ne vom căsători de îndată ce vom ajunge la Fort Big Horn... Este inutil să insisti... La Saint Louis te-am apreciat numai ca artist și nici prin gând nu mi-a trecut să-ți devin soție. Dealtfel tatăl meu a dovedit tuturor locuitorilor din Saint-Louis că idolul lor nu era de

cât un trișor, un escroc și un ticălos...

— Mai încet, mai încet, frumoasa mea... reluă căpitanul Dynamite. N'am uitat că din cauza tatălui tău am fost dat afară din toate casele bune din Saint-Louis... Directorul a reziliat imediat angajamentul pe care-l contractase cu mine... Fui silit să dispar pentru totdeauna, mulțumită stigmatizării cu care m'a înfierat tatăl tău.

«Și iată că de mai bine de un an căpitanul Dynamite se răzbună pe societatea care l-a hulit și l-a gonit. Ralph Thunder, dandy-ul, a murit, pentru a face loc banditului necruțător, însuflețit de o singură dorință numai: răzbunarea.

Prizoniera nu răspunse. Știa că se afla în puterea unui dușman diabolic din mâinile căruii nimănui nu putea s'o mai scape.

— După cum văd, reluă șeful bandiților, mica istorioară pe care ți-am povestit-o, a avut asupra ta un efect dintre cele mai salutare... Dealtfel, nu vei câștiga nimic dacă îți vei rezista... Atât la Fort Horn cât și la Black Hills, nimeni nu știe unde te afli, la fel ca și cu fratele tău căruii i-am rezervat o frumoasă cravată de câneapă...

— Nu vei face aceasta!... îl întrerupse tânăra fată îngrozită... Fratele meu nu ți-a făcut nimic... Lean Ribbed Jack nu-î mort și ne va răbuna!

Un formidabil hohot de râs o întrerupse pe tânăra fată. Fără să-i răspundă, banditul deschise ușa și îi făcu semn să-l urmeze... Buimăcită, neștiind ce să facă, prizoniera se

decise să-și urmeze călăul. După ce străbătură un coridor lung săpat în stâncă, ajunseră într'un fel de peșteră. Felurite obiecte se aflau îngrămădite în acest nou refugiu; dar ceea ce o impresionă pe fiica comandantului, fură opt diligențe înșirate una lângă alta. În fața lor se aflau mai multe movile de pământ în care se găseau înfipte câte o cruce...

Intrigată, Molly O'Sullivan numără douăzeci și trei de cruci. Ea se întreba ce putea să însemne acest mic cimitir subteran, când căpitanul Dynamite, ghicindu-î gândul, îi zise!

— Aici se odihnesc conductorii și călătorii celor opt diligențe dispărute. Îți poți da singură seama, citind inscripția de pe ultima cruce, că nu mai ai ce spera din partea Cavalerului Preriilor!

Intr'adevăr, tânăra fată apropiindu-se putu să citească pe ultima cruce: Lean Ribbed Jack.

— Bietul Lean Ribbed Jack!.. își bătu joc șeful outlawilor... Cine ar fi bănuit că va avea un sfârșit atât de tragic! Astfel pier toți acei cari se pun în calea căpitanului Dynamite!...

Un hohot de râs sălbatec sublinie acest discurs funebru la adresa lui Lean Ribbed Jack... Ocupați să joace, care poker, care în zare în locul rămas liber în spatele diligențelor, o duzină de outlawi din solda Demonului Pământurilor Blestemate, se apropiaseră în tăcere.

— Inapoi ticăloșilor! strigă șeful învârtind bietul său...

Inspăimântați, bandiții se îngrămădără unul în altul. Toți știau că șeful nu glumește cu disciplina și că trebuiau să se supună atunci când el comandă.

— Suntem la ordinele tale, caballero, n'aveți decât să ne comandați!

— All right! replică Demonul Pământurilor Blestemate. Duceți-vă și aduceți-mi-l pe prizonier...

La aceste ultime cuvinte, o lumină veselă se aprinse în ochii fetei... Insfârșit își va re-vedea fratele!

Nu trecu mult și Dick, strâns legat și exco-rtat de șase bandiți, își făcu apariția în peș-teră. În zadar voi Molly să se repeadă la el și să-l cuprindă în brațe: șeful outlawilor se opuse. Tânărul bărbat văzându-și sora, nu se putu împiedica să-și manifeste bucuria; el o crezuse moartă și prezența ei îi dădea oare-căr speranțe.

Ralph Thunder ridicând capul spre Dick, zise:

— Răzbunarea aceluia care a fost deono- rat se apropie. Dick O'Sullivan!... Incredin- țează-ți sufletul lui Dumnezeu... vei muri!

Un strigăt sfâșietor răsună în cavernă: scâmbiind din mâinile celor doi paznici, tânără fată veni să îngenunchie în fața căpitanului Dynamite.

— Milă! mister Ralph! Milă!... strigă ea... Nu vei împinge lașitatea până acolo încât să-l asasinezi pe fratele meu!...

72 — Tatăl tău a ezitat, când a fost vorba să-mi refuze mâna ta? A fost îndurător cu

mine, când mi-a distrus pentru totdeauna cariera ?

Ridicându-se deodată, căpitanul Dynamite se duse să așeze sub o frânghie lădița pe care șezuse un bandit până atunci. În timp ce doi outlawi, o împiedecau pe Molly să sară în ajutorul fratelui ei, acesta fu silit să se urce pe piedestalul improvizat. Un bandit se grăbi să-i petreacă lațul în jurul gâtului.

— Aș fi dat cu plăcere o mie de dolari, Dick O'Sullivan, rânji șeful outlawilor, pentru ca tatăl tău să fi putut asista la frumosul salt pe care îl vei face în eternitate... Până atunci află, că sora ta care a refuzat să fie d-na Thunder, va deveni pur și simplu femeia căpitanului Dynamite.

Molly nu mai putu suporta acest spectacol; la capătul puterilor, ea se prăbuși inertă în brațele paznicilor ei, în timp ce șeful outlawilor se pregătea să îndepărteze cu o lovitură de picior lădița, pentru a prăvăli în vid corpul neorocitului condamnat...

CAP. XII.

CAVALERUL NEGRU REAPARE

Exact în această clipă o voce de tunet răsună în peșteră :

-- Hands up ! (Măinile sus).

Surprinși, outlawii și șeful lor se întoarse, în timp ce Dick O'Sullivan se întreba pe liniștit cine putea să fie aliatul care sosea în ajutor la un moment atât de potrivit.

-- Hands up !... tună din nou vocea... Trag

asupra primului care va refuza să mă asculte !

Scoțând o înjurătură sălbatecă, căpitanul Dynamite ridică brațele, imitat fiind imediat de ceilalți oameni ai săi... Plimbând privirile împrejur, zări o siluetă mare întunecoasă, cocoțată sus pe acoperișul unei diligențe...

Incins într'un costum negru, cu capul acoperit cu o glugă, noul venit, cu câte un revolver în fiecare mână, ținea la respect pe bandiți. Zărind pe străniul personagiū, Molly scoase un strigăt de bucurie.

— Apropiati-vă de mine, miss, zise necunoscutul continuând să țină în șah pe adversarii săi... Nu vă fie teamă, sunt un prieten în care puteți avea toată încrederea...

În timp ce noul venit pronunța aceste din urmă cuvinte, căpitanul Dynamite, sperând să profite de o clipă de neatenție, încercă să se furișeze spre coridorul care comunica cu peștera unde Molly se trezise din primul ei leșin... O detunătură răsună, și un glonte găuri sombrero-ul outlawului...

— Ești prevenit, old boy, exclamă omul cu gluga, ținând revolverul încă fumegând în mână... La a doua tentativă, oricât de Demon ai fi, îți voi trimite un glonte drept în mijlocul frunții. Pentru moment grăbește-te să redai libertatea tânărului de colo..

Căpitanul Dynamite voi să protesteze, dar un gest elocvent din partea necunoscutului, îl sili să nu mai stea pe gânduri. Un minut după aceea, fiul comandantului O'Sullivan se furișă lângă protectorul său, sus pe acoperișul diligenței.

Şeful outlawilor spumega de furie. Cine putea fi acest enigmatic adversar care venea să contracareze toate planurile sale?

— Căpitane Dynamite, reluă omul mascat, te somez să te predai, cu toţi oamenii tăi autorităţilor din Deadwood. Dacă nu cedezi acestor condiţiuni, îţi declar războiul pe viaţă şi pe moarte şi poţi fi sigur, că nu vei fi cel învingător !...

— Şi eşti atât de naiv încât să crezi că voi accepta un astfel de ultimatum ?! răspunse banditul. Hotărât, nu prea îl cunoşti pe căpitanul Dynamite ! Ori cine ai fi, te voi zdrobi ca pe un câine ce eşti...

— Pe Jupiter ! iată nişte fraze prea pompoase pentru un cetăţean pe care îl țin sub ameninţarea revolverului meu şi pe care aş putea, oricând, să-l trimesc pe lumea cealaltă. Şeful bandiţilor îngălbeni... Situaţia, într'adevăr, nu era deloc în avantajul său... Tonul hotărât al adversarului său, dovedea îndei ajuns că nu va ezita să apese pe trăgaciul. Outlawul hotărâ deci să temporezeze ; el ştia că cea mai mare parte din oamenii săi, pe care îi trimisese în expediţie spre ţărmurile râului Cheyenne, trebuiau să se întoarcă dintr'un moment într'altul, şi atunci Cavalerul Negru va fi acela care se va găsi într'o postură dezavantajoasă.

— Refuz condiţiunile pe care mi le propui, vorbi banditul agale, şi sunt decis să mă apăr fără milă împotriva oricărui duşman ! Căpitanul Dynamite va dovedi tuturor, că poate să reziste împotriva oricărei alianţe. Păzeşte-te să cazi în puterea mea... Ori cine ai fi.

om negru sau demon, nu-ți urez să mă întâlnești din nou...

Deabea pronunțase Demonul Pământurilor Blestemate aceste cuvinte, și un sgomot se auzi la intrarea peșterii... Era restul bandei care se întorcea din expediția întreprinsă pe țărmurile râului Cheyenne. Surprins, Cavalerul Negru privi în direcția lor. Nu-i trebui mai mult căpitanului Dynamite ca să pună mâna pe revolverul său. Ținând în respect pe enigmaticul personaj redus acum la defensivă, el scoase un strigăt de triumf și porunci oamenilor săi din ce în ce mai numeroși să pună mâna pe necunoscut... Atunci, se angajă în refugiu o formidabilă luptă corp la corp. Deabea încercase Lopez Carilla să pună mâna pe Cavalerul Negru, când cu o formidabilă lovitură de picior, acesta îl sili să dea drumul diligenței și să se rostogolească pe jos rămânând în nesimțire... Complicele imediat următor avu aceeași soartă. Dick O'Sullivan, care pusese mâna pe unul din revolverele salvatorului său, opunea la rândul său o rezistență vigoasă.

Outlawii care făcuseră erupție în cavernă, se întrebau care putea fi motivul acestei lupte neprevăzute. Avertizați, ei se precipitară în ajutorul tovarășilor lor și în cūrând lupta căpătă aspectul unei bătălii înverșunate.

Cavalerul Negru se apăra ca un leu. Cu tot marele număr al adversarilor săi, continua să păstreze avantajul. Alături de el, Dick O'Sullivan făcea uz de revolverul său fără întrerupere... Numai Molly fusese târâtă de bandiți și se găsea din nou în puterea lor.

Furișându-se pe acoperișurile celorlaltor diligente, bandiții încercară să atace din flanc pe cei doi dușmani, dar și această manevră fu dejucată. S'ar fi spus că omul negru se afla sub protecția unui farmec: gloanțele suierau în jurul său fără să-l atingă. Căpitanul Dynamite se avântă și el în învâlmășeală și, în curând outlawii putură asista la o impresionantă luptă corp la corp; șeful lor reușise să ajungă lângă misteriosul personaj. Înălțându-se cu sălbătie, cei doi bărbați se rostogoliră pe acoperișul diligentei, în timp ce Dick O'Sullivan, cu revolverul în mână, ținea la respect pe ceilalți agresori. Intrigați, bandiții încetară pentru moment lupta.

Cei doi dușmani se strângeau cu o furie de necrezut; Cavalerul Negru apucase cu o mână pe șeful outlawilor de gât, iar cu cealaltă încerca să pareze atacurile celuilalt. Înnebunit de furie, Demonul Pământurilor Blestemate se pregătea să-si lovească adversarul cu un pumnal, când o bruscă torsionare a pumnului îl obligă să deie drumul armei. Scoțând o înjurătură groaznică, căpitanul Dynamite trase cu putere de gluga adversarului căruia se dăduse pentru a-l demasca. Sub eforturile lui Ralphi Thunder, stofa se rupse descoperind fața necunoscutului... Bandiții se aplecară înainte, gâfâind, încercând să vadă trăsăturile misteriosului lor dușman. Mare le fu dezamăgirea când își deteră seama că enigmaticul personaj prevăzuse această eventualitate: o mască neagră, bine prinsă, continua să-l protejeze contra curiozității agresorilor săi. Cu o lov-

tură bine ținută, Cavalerul Negru își aruncă adversarul jos depe trăsura.

— Ticăloșilor ! mugi căpitanul Dynamite... Înainte !... Vreau să-l am de viu pe acest om în mână !...

Un hohot de râs batjocoritor răspunse acestui ordin. Repede ca fulgerul, străniul personagiu desfăcu lassoul care-i atârna la centură. În mai puțin de o secundă, reuși să înfășoare extremitatea sa de o ieșitură a stânței care se ridica deasupra intrării în peșteră. În zadar, voia bandiții să se opună manevrei sale ; revolverul lui Dick mai doborâ doi din ei și îi silii să dea înapoi.

— All right ! strigă atunci omul negru, ești gata, old fellow... Prinde-te bine de umerii mei și pregătește-te să execuți o acrobație care ne va permite să scăpăm de acești coyoti !

Fiul comandantului își vâra cu regret revolverul în centură. Îi venea foarte greu să se despartă de Molly, care se afla în mâinile bandiților... Totuși nu avea nici un minut de pierdut ; pentru moment trebuia să scape din mâinile outlawilor împreună cu misteriosul său aliat...

Mai multe împușcături răsunară, dar din fericire nici un glonț nu atinse pe îndrăzneții aventurieri... Înainte ca bandiții să-și fi revenit din surpriza lor, se găsiră pe o plată formă de unde, printr'un coridor strâmt, nu întârziară să dispară... Strigăte de furie răsunară în cavernă...

— Nu-l lăsați să scape ! urlă șeful outlawilor : suntem pierduți dacă va reuși să ajungă

La Black Hills... Repeze!... prin drumul subteran!

Îmbănuindu-se bandiții se repeziră spre pasagiul pe care li-l indicase șeful lor... Ajunseră tocmai la timp pentru a vedea cum dușmanii lor, dispăreau la o cotitură a drumului.

— Pe cai! urlă căpitanul Dynamite oamenilor săi! O mie de dolari aceluia care va izbăvi să-mi aducă morți sau vii!

La această ofertă, cinci bandiți se precipitară spre țarcul unde se aflau prizonieri caii și se lansară pe urmele celor doi fugari. Abeau dispăruseră într'un nou praf și se încrușșară cu un alt călăreț care sbura cu toată viteza în direcția lagărului lor. Șeful outlawilor recunoscă cu multă ușurință silueta locotenentului său Gomez! Dar în ce stare se afla mexicanul! Acoperit cu noroi și cu praf, cu hainele sfâșiate și o mănecă pătată de sânge, părea că luase parte la o bătălie înverșunată. Ajuns lângă Demonul Pământurilor Blestemate, își oprî calul și alunecă zdrobit de oboseală jos de pe șea...

— Ei bine, ce s'a întâmplat? întrebă șeful bandiților, fixându-l neliniștit pe mexican.

— Planurile noastre au fost dăjucate, bălăbâi mexicanul... Cactus Den și Nebraska Joe nu reușit să convingă pe Siousi de nevinovăția colonistilor... Totul este pierdut.

— Blestem! întrerupse Demonul Pământurilor Blestemate; n'ai executat întocmai ordinele mele?

— Le-am executat, continuă Gomez, dar am fost siliți să batem în retragere prin sosirea

neasteptată a Fiului Tunetului și a război-
nilor săi... Eu însumi ~~am~~ am putut scăpa decât
cu mare greutate... Am crezut că m-am deha-
rasat pentru totdeauna de Cactus Den, dar
am constatat în urmă, că a fost salvat în mod
miraculos de un oarecare Cavalerul Negru!

— Cavalerul Negru! exclamă căpitanul
Dynamite. Din nou el... Cine poate să fie?

— Nu știu, senor... În orice caz, nu numai
că a salvat viața dușmanului nostru cel mai
înverșunat, dar a mai reușit să pună mâna
și pe Jimmy Witkins, unul din oamenii noș-
tri care se deghizase soldat...

— Mizerabilul!.. Il cunosc pe Witkins,
urlă șeful... Este un fricos, va destăinui to-
tul...

— Ar fi relevat într'adevăr totul, senor, re-
luă mexicanul, dacă nu m'aș fi gândit să ur-
măresc pe cei doi paznici ai săi... Ajuns la o
oarecare distanță de lagărul indian, Cavale-
rul Negru se despărți de vânătorul de bizoni
și se îndreptă spre Black Hills...

— All right! A venit să-mi facă o vizită!..
Continuă!..

— Mizerabilul ne-ar fi trădat fără ezitare
dacă n'aș fi reușit să-l amuțesc pentru ve-
cie... N'a fost chiar atât de ușor... Blestemații
de Siousi erau cât p'aci să pună mâna pe
mine... Din fericire, am reușit să le scap și să
ajung până la colina lui Grizzly ca să te aver-
tizerez de primăjdia care ne amenință...

SECURTEA RĂZBOIULUI

— Suntem pe calea cea bună... strigă Cactus Den, urcându-se în șea. Ticălosul care l'a asasinat pe prizonier, în graba sa, nu a avut grije să înfășoare copitele calului său, așa că urmele se văd bine. Nu există nici o îndoială posibilă, refugiu banditului trebuie să se găsească prin preajma colinei lui Grizzly, cum mi-a spus-o și acel enigmatic Cavalier Negru...

Vânătorul dete pîntenî calului și se apropie de Fiul Tunetului care examina cu atenție împrejurimile..

— Fratele meu Inima Cinstită are de zis ceva Fiului Tunetului? întrebă marele șef; să nu ezite și să împărtășească și fratelui roșu temerile sale; nu știe oare că acesta din urmă este hotărât să lupte alături de el și să împartă aceleași primejdii?

— Fiul Tunetului este un mare războinic, replică Vânătorul Prerilor, și înțelepciunea sa nu este egalată decât prin bravura sa... El a știut să citească în cele mai adânci cute ale inimii fratelui său alb Inima Cinstită... Un lucru îl neliniștește într'adevăr... Fratele meu a avut vre-odată ocazia să întâlnească, în cursul expedițiilor sale prin ținuturile Dakotei, un cavaler îmbrăcat în negru din cap până în picioare și cu fața acoperită de o glugă?

— Inima Cinstită vorbește în enigme, răș-

punse șeful siouș... De când se știe el, Fiul Tunetului n'a întâlnit nici odată un astfel de cavalier...

Din ce în ce mai intrigat și convins de veracitatea spuselor sachemului, vânătorul de bizoni se cufundă într'un mutism adânc, mulțumindu-se din când în când să examineze urma fugarului care se distingea foarte bine pe pământ.

Deodată, mutul, care călărea lângă el, zări un punct negru care se aventura din ce în ce mai mult spre Pământurile Blestemate. Apropiându-se de tovarășul său, Nebraska Joe îi aduse la cunoștiință descoperirea sa prin semne. Călăreții indieni se opriră imediat.

— Nu există nici o îndoială, strigă vânătorul de bizoni, este o trăsură care se îndreaptă spre noi... Drace! dar cei dela Deadwood sunt absolut incorigibili! blestematul căpitan Dynamite înghite la diligențe și animalul acela de Bob Doyle nu ezită să-i trimeată pradă după pradă! Dacă nu l-aș cunoaște pe acest amabil șerif, aș crede că este înțeles cu out-lawii!...

Cactus Den, însoțit de Nebraska, Cerbul Agil și alți patru Siouși, se repezi în direcția trăsurii pentru a pune în gardă pe imprudentii călători...

În timp ce sachemul și mica sa armată așteptau rezultatul recunoașterii lui Cactus Den, trăsură care-l intrigase atâta pe acesta din urmă continua să-și vadă liniștită de drum.. Era barul ambulant al onorabilului Abraham Ismael... Acesta păsea alături de cele două gloabe ale sale.

— Haide, Rebeca !.. Haide, Sarah !.. striga el cu o voce fonfăită, puțin curaj !..

Deodată sgomotul unei galopade îl făcu să tresară.

Câteva secunde după aceea, Cerbul Agil, sărind din viteza calului său, oprea harabaua bietului negustor, care galben ca ceara se sbătea în zadar pentru a scăpa din strânsoarea adversarilor săi.

Pierdut, nenorocitul barman vedea de-acum cum scalpul său împodobește centura unui brav, când o voce bine cunoscută îi răsună plăcut la ureche :

— Hello ! Abraham, old boy ! de ce îți place mereu să te bagi în gura lupului ? Oare prima experiență nu ți-a ajuns ?

— Sunt salvat ! exclamă evreul... Cactus Den !..

La un semn al Vânătorului Preriilor, războinicii îi deteră drumul și se urcă în șea, imitativ fiind de Cerbul Agil.

— Ai clienți prin regiunile acestea pustii ? zise Cactus Den râzând cu poftă. Iată că ne întâlnim pentru a doua oară cam în același loc !

— Sunt urmărit de ghinion, gentleman... Am rămas fără de marfă și trebuie neapărat, să ajung la Sheridan.

— Mai bine, întoarce-te imediat la Deadwood și anunță-l pe Bob Doyle din partea mea că Siouxii au părăsit pentru totdeauna atitudinea dușmănoasă față de colonistii din Black Hills. Mai spune-i că mă pregătesc să atac una din vizuinele căpitanului Dynamite... Mai spune-i să-mi trimeată ajutoare, în direc-

ția colinei lui Grizzly.

Abraham acceptă misiunea și câteva minute mai târziu, revenit din emoțiile sale, pornia cu toată viteza, spre Deadwood, hotărât să-l anunțe pe Bob Doyle despre evenimentele care se puneau la cale. La rândul său, Cactus Den se grăbi să-l ajungă pe Fiul Tunetului, care se opriase lângă o pădurice de brazi, și îl informă despre cele făcute. Imediat, coloana se puse din nou în mișcare. După o jumătate de oră de călărie, războinicii ajunseră la locul unde Cactus Den pierduse în ajun urma diligenței.

Exact în același loc dispăreau brusc și urmele fugarului pe care îl urmăreau. În zadar Sionsii îndemânateci descoperitorii de urme, încercară să ghicească încotro dispăruse ucigașul prizonierului lor..

Dupăce cei cinci sute de războinici înconjuraseră colina lui Grizzly, Cactus Den însoțit de Nebraska. Joe porni să cerceteze regiunea...

Războinicii rămași la poalele colinei, îi văzură târându-se un timp oarecare, apoi dispărând prin arborii de brazi

CAP. XIV.

MĂCELUL DIN PEȘTERĂ

Timp de un sfert de oră, cei doi «parzi» își continuară investigațiile lor, fără a descoperi nimic.

Deodată, Nebraska Joe scoase un mormăit de bucurie; prin gesturi, făcu semn tovarășului său să se apropie. Cu degetul, Joe îi a-

rătă o serie de stânci împrăștiate în mijlocul brazilor și care formau o mînănată fortăreață naturală.

— După cum mi-a spus Cavalerul Negru, își zise Cactus Den, nu cred să fiu prea departe de cartierul general al căpitanului Dynamite... Vânătorul Preriilor nu-și putu termina gândul... O detunătură puternică se auzi și un glonte veni să se înfigă în trunchiul bradului de care tocmai se sprijinise.

Vânătorul de bizoni se trânti la pământ, imitat imediat de Nebraska Joe...

Timp de câteva minute, reținându-și respirația, cei doi bărbați rămaseră nemișcați. Continuau să zacă în această poziție, când două siluete își făcură apariția din dosul stâncilor și înaintară în direcția lor...

Cei doi bandiți ajunseră lângă ei... Nemișcat, Vânătorul Preriilor aștepta. Unul din ei îngenunchie lângă el :

— Ai tras bine, Larry, exclamă el... Și nici nu este unul din ai noștri... By God !...

Outlawul nu termină: brațul vânătorului de bizoni se destînse ca un resort; atins în mijlocul frunții de un pumn viguros, se prăbuși reînsufletit, la pământ sub privirile stupefiate ale tovarășului său: înainte ca acesta din urmă să fi avut timpul să se pună în defensivă, Nebraska Joe, sărind ca un tîgru, îl refulse la nerușinare.

După două minute, cei doi complici bine legați și cu câte un călus în gură rămaseră singuri în păduricea de brazi, în timp ce vânătorul Preriilor și pardul său se aventurară cu hotărîre printre stânci.

Înaintând cu precauțiune, cei doi parzi ajunseră în fața unui fel de coridor natural săpat în stâncă, destul de larg pentru a lăsa să treacă corpul unui om... Pământul din jurul orificiului era răscolit și, luându-se după câteva urme întipărite în pământ, mutul reuși să descopere un fel de țarc unde se aflau prioniști vreo doisprezece mustangi. Locul era însă destul de larg, pentru a putea adăposti cel puțin o sută de cai.

— Nebraska Joe, prietene, du-te și anunță-l pe Fiul Tunetului că poate să intre în acțiune: am descoperit o intrare... Cu sau fără căpitanul lor, vom prinde pe outlawi ca șoarecii într-o cursă.

Silueta puternică a lui Nebraska Joe coborî în goană colina... Înainte de a trece o jumătate de oră, va ajunge la șeful Siousilor. Până atunci, vânătorul de bizoni începu să examineze împrejurimile intrării din peșteră. Nu întârzie să descopere în apropiere un fel de intrare destul de largă, săpată în stâncă. O trăsură putea să treacă prin acest orificiu.

— All right! își zise Cactus Den... Regăsese acum faimoasa pistă pe care fusesem silit s'o abandonez! Manevra acestor ticăloși îmi apare destul de limpede! Protejați de păduricea de brazi puteau să facă să dispară toate diligențele din lume! Hotărât, cavalerul negru este un aliat foarte prețios și bine documentat!

Înapoindu-se în păduricea de brazi, vânătorul de bizoni se convinsese că cei doi prizonieri, nu se mișcaseră din loc; apoi, hotărât

se aventură în coridorul natural pe care-l descoperise. Legat solid de trunchiul unui arbore, un lasso atârna în acel loc în gol, permițând outlawilor să comunice cu lumea exterioară. Fără să ezite, vânătorul Prerilor, se agăța de frânghie, și se lăsă să alunece cu repeziciune în vid. Se opri, în curând pe un fel de platformă și examinează împrejurimile. Imensa peșteră ce servea de refugiu căpitanului Dynamite se deschidea în fața lui... O duzină de outlawi, ținând armele între picioarele încrucișate, jucau poker sau discutau... Diligențele erau aliniate în mijlocul acestui adăpost, dovedind lui Cactus Den că nu se înșelase.

Increzându-se pe deplin în cele două sentinele, bandiții nu remarcaseră încă intrusiunea vânătorului de bizoni... Deaceea fură oarecum surprinși când o voce energetică le comandă:

— Hands up!

Crezând că au deaface cu Cavalerul Negru, bandiți se executară imediat; fură însă foarte uimiți când îl zăriră pe Cactus Den... Deoarece șeful lor, cu câteva zile mai înainte, împrumutase înfățișarea Vânătorului Prerilor, crezură că au deaface tot cu el... Câțiva bandiți izbucniră chiar într'un hohot vesel de râs. Ei își închipuiau că primejdia trecuse și că șeful lor revenise din nou în mijlocul lor.

Vânătorul de bizoni nu întârzie să-i trezească la realitate. Cu un glonte culcă la pământ pe unul din bandiți care refuzase să se

supună ordinului său... Outlawii înțeleseseră atunci că nu era vorba de o glumă, ci că aveau în fața lor pe adevăratul Cactus Den.

Timp de zece minute Vânătorul Preriilor ținu la respect pe mizerabili. Deodată, auzi un sgomot de pași și Nebraska Joe, abil ca o mainută se furișă lângă el... Prin gesturi mari, mutul aduse la cunoștiința pardului său că-și îndeplinise misiunea.

Strigăte de războiu răsunară din toate părțile. Diavolii roșii, din ce în ce mai numeroși, masacrară pe bandiți până la unul... Cinci minute după aceea, scalpurile lor pline de sânge împodobeau centurile învingătorilor lor.

După ce măcelul se termină, Cactus Den se apropie de crucea pe care se afla scris numele lui Lean Ribbed Jack... O lacrimă se prelinse dealungul obrazului său ars de soare.

— Fi liniștit, camarade, murmură el, vei fi răzbunat, o jur! Nu voi avea pace până când nu voi vedea corpul ucigașului tău bălăbănindu-se la capătul unei frânghii.

Un sgomot de pași îl smulse pe vânătorul de bizoni din gândurile sale. Un tânăr, încadrat între două sentinele indiene, se apropie de el. Intr-o clipită, sachomii fură în picioare, gata să-l interogheze pe prizonier. Acesta din urmă, după ce îl privi câțva timp pe Cactus Den, zise:

— D-ta ești Cactus Den?

— Sunt Dick O'Sullivan, fiul comandantului reluă noul venit... Am fost însărcinat să-ți predau cât mai curând posibil acest mesagiu...

Și tânărul întinse Vânătorului Preriilor un plic pe care acesta se grăbi să-l desfacă. Sub privirile întrebătoare ale Fiului Tunetului și Cerbului Agil, vânătorul de bizoni ceti:

Il puteți regăsi pe căpitanul Dynamite prin regiunea Pământurilor Blesmate. S'a refugiat spre Catedrala Deșertului...

CAVALERUL NEGRU.

PARTEA II.

CATEDRALA DEȘERTULUI

I.

UN MESAGIU MISTERIOS

Cincisprezece zile după evenimenetele care urmară atacului diligenței din Big Horn, micul orașel Deadwood prezenta un aspect neobișnuit. Vânători, pionieri, indieni se înghesuiau pe singura stradă mărginită de o parte și de alta de casele de lemn și de «saloons», formând un ansamblu cât se poate de pitoresc. Lângă locuința șerifului, Abraham Ismail își instalase barul său ambulant și un mare număr de albi se îmbrânceau, așteptând să fie serviți. Indieni prudenți stăteau mai la o parte. Șeful lor, Fiul Tunetului, cunoscând efectele funeste ale apei-de foc, interzisese bravilor săi să frecventeze barul ambulant al israelitului.

Pentru moment, Siousii aveau ceva mai bun de făcut decât să bea. Agentul teritoriului indian tocmai sosise din Washington aducând darurile destinate principalelor triburi din Dakota. Stocuri de pături, de coliere, de perle de toate culorile erau așezate în grămezi sub privirile interesate ale Pieilor Roșii. Elanul Negru număra cu atenție darurile aduse, în timp ce Fiul Tunetului și ceilalți mari sachemi fuman flegmatici din calumetelor lor, ieșind din când în când din mutismul lor pentru a pronunța o serie nesfârșită de discursuri. Obişnuit cu acest fel de diplomatie, agentul asculta doleanțele lor, promițându-le de fiecare dată că li se va face dreptate de către tatăl alb din Washington care are grije de fii săi roșii..

În timp ce aceste formalități aveau loc pe strada principală din Deadwood, un călăreț, acoperit de sudoare și de praf, își făcu apariția.. Descălecând, el se îndreptă în goană spre locuința șerifului..

Noul venit purta uniforma cavaleriei americane.. Fața sa tânără, luminată de doi ochi negrii de toată frumusețea, exprima o energie reîmblânzită..

De îndată ce călărețul deschise ușa casei lui Bob Doyle, se găsi într'o odaie mare unde, adunați în jurul unei mese, discutau douăzeci și trei de bărbați.. Așezat lângă șerif, Cactus Den vorbea cu însuflețire, în timp ce credinciosul său Nebraska Joe sublinia afirmațiile pardului său izbînd cu putere cu

pumnul în masă... Alături de el, sprijinit cu capul în mâini, ședea Dick O'Sullivan gânditor. Sosirea călărețului îl trezi brusc din toropeală.

— Jackson ! Tu ești ! exclamă el... ce plăcută surpriză !...

Cei doi prieteni se strânseseră în brațe, apoi, revenind spre șerif și camarazii săi:

— Imi permiteți, strigă Dick, să vă prezint pe locotenentul Jackson din regimentul șapte de cavalerie, logodnicul surorii mele Molly..

— Ați regăsit-o pe scumpa mea Molly? îl întrerupse brusc ofițerul fără să acorde vreo atenție exclamațiilor și murmurilor de simpatie cu care fu salutat numele său..

Foarte neliniștit în privința logodnicii sale, locotenentul obținuse de la comandantul forțului Big Horn, autorizația de a se duce la Deadwood pentru a-și continua cercetările.

— Sunteți singur? întrebă Bob Doyle. Ce imprudentă!

— Ce voi ai să fac, șerife? Neliniștea mi-a dat aripi și desigur că am avut și noroc, căci n'am întâlnit nici o ființă vie prin Pământurile Blestemate.. Dealtfel, serviciul de diligențe nu și-a reluat cursa de câteva zile?

— Aș fi preferat să se întrerupă din nou! mormăi vânătorul de bizoni.. Ar fi fost o dovadă că șnapanul de căpitan Dynamite se află din nou prin apropiere.. În zadar am scotocit Pământurile Blestemate în toate sensurile n'am putut descoperi nici o urmă!

— Și totuși, replică locotenentul Jackson așezându-se în fața Vânătorului Preriilor, acest bandit și complicii săi nu au putut dispărea dintr-o dată fără a lăsa vreo urmă... Este inadmisibil!

— Investigațiile făcute la Fort Big Horn au fost mai norocoase? întrebă Bob Doyle.

— Din păcate, nu! răspunse ofițerul. Aici s'a obținut totuși un oarecare rezultat, din moment ce Dick se află printre d-voastră.

— Acest rezultat nu este datorit inițiative noastre. Dick O'Sullivan a fost salvat de un călăreț misterios pe care nu l-am mai revăzut și a cărui identitate nu o cunoaștem încă.

Locotenentul Jackson se pregătea să răspundă Vânătorului Preriilor, când deodată se auzi un șuierat. O săgeată se înfipse în mijlocul mesei. Intrigați, toți coi de față săriră în sus și se repeziră spre fereastra întredeschisă. Nebraska Joe fu primul care zări o siluetă ce fugea spre țărcul cailor. Atunci, fără a mai cere aprobarea tovarășilor săi, mutul sări peste fereastră și se lansă în urmărirea fugarului. Bob Doyle, Cactus Den și camarazii lor îl văzură dispărând în spatele colibelor vecine.

Pazăcii din Deadwood se pregăteau să se repeadă pe urmele celor doi bărbați, când vânzătorul de bizoni îi opri. Cu degetul, el arătă spre o bucată de hârtie înfășurată cu grije în jurul vârfului săgeții.

Nerăbdător, vânzătorul de bizoni desfășură 93

hârtia de pe săgeată... Bob Doyle luă mesă-
giul și îl ceti cu voce tare:

*«Căpitanul Dynamite s'a refugiat spre Pă-
mânturile Blestemate și anume între Apa
care curge și Râul Alb spre locul denumit
Catedrala Deșertului. Intrați imediat în ac-
țiune, dar cât mai atent posibil.. Captiva se
află în primejdie!.. Voi uşura investiga-
țiile voastre în măsura posibilităților.*

«Cavalerul Negru»

— Mii și milioane de coyoti! vociferă
Cactus Den. Nu avem nici un minut de pier-
dut... Trebuie să ne pregătim și să pornim
în grabă pe urmele căpitanului Dynamite!

În câteva secunde, casa șerifului se golî.
Paznicii se îndreptară grăbiți spre țarcul
cailor, în timp ce Cactus Den se duse să-l
prevină pe Fiul Tunetului...

În mai puțin de o jumătate de oră un
adevărat corp expediționar era gata de ple-
care.

În acest timp, Nebraska Joe pornise ho-
tărît în urmărirea misteriosului personaj
care lansase săgeata... Fiind sigur că era
vorba de un dușman, colosul văzu cum ne-
cunoscutul se furișa spre țarcul cailor. Apro-
piindu-se din ce în ce mai mult, mutul observă
că fugarul era îmbrăcat în negru și că avea
capul acoperit cu o glugă...

Misteriosul necunoscut se apropie de locul
unde își lăsase calul negru. Nimeni din

Deadwood nu-i remarcase prezența... Încrezător în puterea sa, enigmaticul personaj se hotărî să se scape de încăpățânatul său adversar.

La rândul său, colosul scoase un mormăit surd, fiind sigur că va termina repede cu nerușinatul care îndrăznea să-l braveze.

Puterea sa nu era oare cunoscută pe o întindere de o mie de leghe împrejur? Din căteva sărituri, pardul lui Cactus Den ajunsese lângă Cavalerul Negru și se precipită asupra lui, hotărît să-i descopere identitatea..

Misteriosul personaj prevăzuse atacul. Sărind în lături cu o suplețe felină, el eschivă ciocnirea și Nebraska Joe, negăsind în fața lui decât vidul, se întinse cât era de lung în iarbă. Inebunit de furie, mutul se grăbi să se ridice și să sară din nou în direcția adversarului său. Pumnul său închis se ridică, gata să-l distrugă pe necunoscut, când acesta, apucând cu vioiciune pumnul colosului, îl întoarse brusc. Un geamăt de durere se auzi.

— Hello! camarade, strigă omul cu gluga, pentru ce te încăpățânezi să vezi în mine un dușman? Ai tot timpul să afli cine sunt.. Haide... abandonează lupta !

Dar Nebraska Joe nu era dispus să se deolare învins. El se debarasă de omul negru și încercă să-l sdrobească sub greutatea sa. Era gata să reușească, când un pumn bine aplicat între ochi, îl întinse neînsuflețit la pământ.

— Hello! old fellow la ce ți-a servit că te-ai luptat. Ar fi fost mai bine să fi așteptat! conchise Cavalerul Negru.

Dar Nebraska Joe nu-l mai auzea. Lovitura fusese prea puternică. Omul cu gluga răsese încet batjocoritor... Un măgăruș tocmai păștea liniștit la câțiva pași de acolo. Plecându-se peste victima sa, îl urcă călare pe bietul patruped, apoi, scoțând o bucată de hârtie și un creion din buzunar, scrisese câteva rânduri și fixă bilețelul de centura mutului. Cu o puternică lovitură de picior, îndreptă animalul spre strada principală din Deadwood.

Cactus Den și tovarășii săi se pregăteau să pornească în expediție, când locotenentul Jackson le arătă un măgăruș ce sosea dușcând în spate corpul neînsuflețit al unui om.

— Mii și milioane de coyoti! strigă vânătorul de bizoni, priviți în ce hal mi-l trimite necunoscutul pe Joe al meu!

Vânătorul Preriilor se apropie de Nebraska Joe tocmai în clipa când acesta deschise ochii, privind buimăcit împrejur. Un bilețel atârna de centura sa. Luându-l, Dick O'Sullivan citi tovarășilor:

Este inutil să încercați a-mi descoperi identitatea. Nu o voi da în vileag decât în ziua în care căpitanul Dynamite își va fi primit pedeapsa pentru crimele sale. Pe cu
rând.

Cavalerul Negru

PRIN PĂMÂNTURILE BLESTEMATE

Şase zile mai târziu, după ce trecuse de Munţii Negri, expediţia cantonă în inima Pământurilor Blestemate. Bun descoperitor de urme, cunoscând admirabil regiunea, Cactus Den nu avusese nevoie să recurgă la ajutorul unei călăuze. În timp ce grosul trupei, compus din paznicii din Deadwood şi din Siousii Fiului Tunetului, înainta pe un soare torid, vânătorul de bizoni plecase în recunoaştere întovăraşit de Dick O'Sullivan, locotenentul Jackson şi Nebraska Joe.

Tot galopând, călăreţii discutau între ei.. În jurul lor se întindea peisagiul monoton al lui Bad Lands. Fel de fel de oseminte presărau imensa câmpie. Nici un incident nu se produsese dela plecarea din Deadwood. Mica coloană nu întâlnise nici un om, fie alb sau roşu... Proasta reputaţie a Pământurilor Blestemate îndepărta călătorii şi vânătorii de aceste locuri pustii.

— Ce este această Catedrală a Deşertului? întrebă Dick O'Sullivan pe neaşteptate.

— Ai remarcat poate, răspunse Cactus Den, de când am păşit în regiunea Pământurilor Blestemate, configuraţia bizară pe care o ia câteodată în jurul nostru terenul... sculptat de eroziuni; capătă câteodată un aspect extraordinar... Uneori, ciuperci uriaşe săpate în

argilă sau în gresie se înalță în mijlocul câmpiei albe ca zăpada; câteodată natura formează aglomerațiuni gigantice al căror ansamblu este o adevărată minune... Catedrala Deșertului se aseamănă cu cel mai mare sanctuar al vechii Europe... Nu este de altfel singura pe care o întâlnim prin Pământurile Blestemate... Cunosco trei asemenea capo d'opere prin împrejurimile Black Hills-ului: de aceea, în urmă primului avertisment al Cavalerului Negru mi-am limitat investigațiile prin acele regiuni. Cercetările mi-au demonstrat că o luasem pe un drum greșit, și al doilea mesagiu al misteriosului călăreț a venit tocmai la timp pentru a mă pune pe calea cea bună.. Numai există nici o îndoială acum că Dynamite a voit să pună între el și adversari o distanță cât mai mare... Spera, desigur, că depărtarea ne va împiedica să pornim pe urmele sale... S'a înșelat amarnic... Noi nu ne vom opri decât în ziua când corpul acestui șef de bandă va atârna de craca unui conac!

— Totuși, obiectă ofițerul, acest bandit odată arestat va aparține justiției militare...

— Legea lui Lynch care domnește prin regiunile noastre va avea prioritate asupra justiției militare, replică Vânătorul Preriilor. Fi sigur că în ziua când vom pune mâna pe căpitanul Dynamite nu mă voi lipsi de plăcerea de a face singur dreptatea!

Tonul vânătorului de bizoni era atât de hotărât încât ofițerul renunță să-și mai pledeze cauza.

Câteva minute după aceea, toți patru se a-

propiară de locul unde cantonase mica armată.

Nici un inoportun nu veni să turbure somnul albilor și al roșilor cari cantonaseră în câmp deschis în inima Pământurilor Blestemate... În revărsatul zorilor, toți fură gata să-și continue drumul în direcția Catedralei Desertului...

Ajungând în fața unei ridicături de pământ, vânătorul de bizoni descălecă și inspectând întinderea imensă, rupse tăcerea :

— Vezi, zise el ofițerului, panglica aceea îngustă argintată care serpuiește prin nisip?... Este apa care curge, micul râuleț pe care Cavalerul Negru mi l-a semnalat în biletul său... Nu sfătuiesc pe nimeni să bea din apa aceea căci are efectul celui mai puternic purgativ.

Locotenentul și Dick ascultau cu mult interes explicațiile călăuzei lor.

— Dacă prietenul nostru omul cu gluga nu s'a înșelat, continuă Cactus Den, aici a venit să se refugieze căpitanul Dynamite... Ticăloșul a știut să-și aleagă locul.. Pentru a doborî pe acest mizerabil, va trebui să evităm pe cât mai mult posibil ca să-i trezim bănuiele...

— Și... mai avem mult până acolo? întrebă Jackson, nerăbdător de a strânge pe dulcea Molly în brațe

— Trebuie să ne gândim, locotenente, că avem datoria să crutăm viața oamenilor noștri. Un atac în masă asupra celui cuib de vulturi, ar putea permite căpitanului Dynamite să ne reziste cu succes.. Mai bine ar fi să studiem

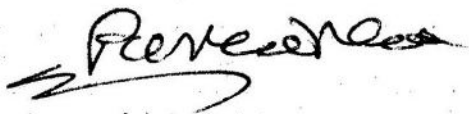
cu atenție situația și să profităm de beneficiul surprizei.

Vorbind astfel, Cactus Den coborî și se îndreptă spre grosul coloanei. În câteva cuvinte, expuse situația lui Bob Doyle și sachemilor. Toți hotărîră să aștepte noaptea pentru a încercui refugiul Demonului Pământurilor Blestemate... Totuși, vânătorul de bizoni se decise să plece în recunoaștere cu Jackson și Nebraska Joe. Cerbul Agil și doi războinici siouși, Antilopa și Ursul Cenușiu obținură permisiunea să se alipească micii trupe de cercetași. În zadar, Dick O'Sullivan se rugă să fie luat și el; Vânătorul Preriilor rămase inflexibil: fiul comandantului trebuia să rămână lângă Bob Doyle care avea nevoie de un ajutor activ și inteligent.

În caz de primejdie, Cactus trebuia să aprindă un foc chiar în locul unde se va afla în pericol, sau să semnaleze cu ajutorul unei oglinzi.

O jumătate de oră mai târziu cei șase bărbați se aventurară pe jos spre straniul produs al naturii: Catedrala Deșertului. Bob Doyle, fiul Tunetului și mica lor armată așteptau, ascunși în spatele colinei, momentul de a intra în acțiune...

În curând, cercetașii dispărură din fața ochilor lor...

III.

IN PUTEREA DEMONULUI

Cactus Den conducea micul pluton. Tova-
rășii săi îl urmau într'un monom indian, în-
tând cu prudență și ascunzându-se pe cât
le sta în putință de-alungul unei mici văi, ve-
chea albie a unui râu care altădată se vărsa
în Apa care curge... Această precauțiune era
indispensabilă pentru a putea ajunge în a-
propierea Catedralei Deșertului. Nu era ex-
clus ca șeful outlawilor să fi așezat sentinele
în vârful turnurilor sale. După un marș ex-
tenuant, cățărându-se printre stânci, ajunseră
la malul râului. Această primă întreprindere
nu fu complet lipsită de pericole; reptile de
tot felul împânzeau regiunea, încălzindu-se
leneșe la soare; un păianjen monstruos care
era gata să se urce pe piciorul lui Jackson,
fu strivit cu o lovitură de tomahawk de către
Cerbul Agil... Insfârșit, după ce înfruntară
repetatele atacuri ale musculitelor, cei șase
bărbați reușiră să ajungă la prima mare co-
loană de argilă care se înălța ca o sentinelă
înaintată la poalele Catedralei Deșertului.

Căldura era copleșitoare. Doborâți de obo-
seală, Cactus Den și tovarășii săi se odihniră
timp de o jumătate de oră, reconfortându-se
cu câteva înghițiuri de whisky.

Tot ștergându-și fruntea de sudoare, Vână-
torul Prerilor privi în direcția unde îl lăsase
pe Bob Doyle, și pe Siousii Fiului Tunetului...
Mica armată reușise de minune să se camu-
fleze în poala colinei unde se oprișe..

Insfârșit, porniră din nou la drum... Serpi și șopârle deranjați din somnul lor, fugeau la apropierea celor șase bărbați.

Reținându-și respirația, călcând cu precauțiune, aceștia din urmă înaintau așteptând în fiecare clipă să întâlnească un dușman ascuns în dosul admirabilelor metereze naturale care se eșalonau în drumul lor.

Deodată vânătorul de bizoni făcu un semn prietenilor săi să se oprească. Rezemat de o stâncă un războinic din tribul Picioarelor Negre făcea de gardă. Cu fața și corpul pictat ca de războiu, indianul, ținând o lance în mână, examina cu atenție împrejurimile.

Sentinela nu remarcase apropierea dușmanului, când locotenentul Jackson, împiedecându-se din nefericire de o piatră, își pierdu echilibrul și se întinse cât era de lung pe jos... Cactus Den, furios, înăbuși o înjurătură, în timp ce indianul se pregătea să vadă cine era autorul sgomotului suspect... Nu avu însă timpul să dea alarma: apucându-și lassoul, Nebraska Joe înaintă descoperit spre Pielea Roșie.

Indianul, surprins de apariția colosului, se pregăti să-l străpungă cu arma sa. Repede ca fulgerul, mutul învârti lassoul său și îl svârli drept înainte..

În mai puțin de o secundă, lațul se înfășură în iurul gâtului indianului, strângându-l cu o putere irezistibilă... În zadar încercă să strige după ajutor. Nici un sunet nu ieși din gâtul său... Mâna viguroasă a pardului lui Cactus Den, îl strangulase net.

Aastă lovitură fusese executată cu o ră-

piditate surprinzătoare. Ascunzând cadavrul în scorbura unei stânci, Cerbul Agil se grăbi să posteze în locul indianului ucis pe Ursul Cenușiu, poruncindu-i să imite urletul bufniței la cel mai mic sgomot suspect. Cei cinci aventurieri își continuară apoi marșul.

Cărarea pe care se angajaseră făcea, la un moment dat, o cotitură bruscă. Cactus Den fu primul care observă că drumul se termina printr'o prăpastie bruscă.. Târându-se cu băgare de seamă, vânătorul de bizoni aruncă o privire sub el. Cu mare greutate își înăbuși un strigăt de satisfacție. Din punctul unde se afla, domina lagărul căpitanului Dynamite.

În mijlocul unei arene se găseau adunați vreo cincizeci de outlawi, printre cari recunoscu cu ușurință pe Gomez, locotenentul șefului de bandă.

Într'o dezordine pitorească, bandiții jucau cari pocker, cari în zare, fără a bănuî măcar o clipă că dușmanul lor cel mai înverșunat, îi spiona.

În zadar, căută aventurierul s'o descopere pe Molly și pe călăul ei. Căpitanul Dynamite desigur că se adăpostise în faimoasa Catedrală a Deșertului, care se înălță la o distanță de o sută de metri de locul unde se afla întins Cactus Den. Indienii Picioarele Negre se învârtteau într'un dute vino aferat, dar nici unul din ei nu stătea lângă outlawi... Fără îndoială că Pieile-Roșii își aveau lagărul în altă parte a refugiului. Largi deschizături săpate în peretele amfiteatrului subteranei indicau vânătorului că numeroase galerii subterane le-
rau între ele bisterile.

Cerbul Agil se furișă lângă vânătorul de bizoni.

— Ugh! făcu el... Fețele Palide nu sunt prea numeroase!

Incetșor, părăsind postul lor de observație, Vânătorul Preriilor și șeful sious se înapoiară lângă locotenentul Jackson, Antilopa și Nebraska Joe, cari așteptau neliniștiți. După ce ținură un sfat, cei cinci oameni se hotărîră să escaladeze blocul enorm de argilă pe care se odihnea Catedrala Deșertului. Folosind cutitele lor de vânătoare, cei cinci tovarăși, întreprinseră deci o ascensiune mult mai periculoasă încă decât cea precedentă.

— Să ne grăbim, zise Cactus Den... Timpul trece... Soarele va apune peste două ore. Trebuie neapărat să ajungem în interiorul Catedralei Deșertului.

Abca își termină Cactus Den fraza și o săgeată șuerând se înfipse adânc în perete la câțiva centimetri de fata sa: fuseseră descoperiți de o sentinelă care se afla așezată pe un fel de platformă. N'avu însă timpul să dea alarmă, căci o săgeată trasă de Antilopa îi strănuse gâtul. Scoțând un horcăit înăbușit, indianul se prăbuși în gol.

-- Situația se complică, mârâi vânătorul de bizoni... Totuși, trebuie să ajungem cu orice preț! Înainte!

Cu o răbdare îngerească, cei cinci bărbați își continuară ascensiunea. Agățându-se de asperitățile zidului, cei trei Albi și Siousi se forțau să ajungă în vârful refugiului.

Însfârșit, Cactus Den, printr'un ultim efort, reuși să urce pe creștetul platformei. Cerbul Agil îl ajunsese, urmat imediat de Antilopa, și ceilalți doi albi.

Extenuați, acoperiți de sudoare, cu hainele sfâșiate, cei cinci aventurieri se oprimiră câteva minute pentru a se odihni. Sacherul se ridică primul și, îndreptându-se spre fațada Catedralei Deșertului, încercă să descopere vreo deschizătură pe unde să poată pătrunde înăuntru. Soarele apusese la orizont. Trebuia să acționeze imediat!

Ofițerul examinează. La rândul său, imensa fațată argilooasă, care, de aproape, nu se asemăna nici pe de parte cu o catedrală. O mică masă întunecată, rotundă și plată, atrase în special atenția lui Jackson.

— By God! exclamă el, nu mă așteptam deloc să descopăr tocmai în vârful platformei un chelonian.

— Așteaptă-te și la alte surprize de acest fel. Valea Apei care curge, reprezintă un adevărat cimitir de animale autădiluvienel... replică Vânătorul Preiilor.

Deodată, în liniștea nopții, se auzi urletul unei bufnițe.

— Mii și milioane de coyoti! mormăi vânătorul de bizoni. Ursul Cenușiu ne vesteste o primeidie!

— Ce-i de făcut? întrebă Jackson, doar nu putem să coborâm.

— Nu putem cobori, este drept, dar în schimb putem fi cu băgară de seamă. Primej-

dia este aproape. Mi-e teamă ca acești ticăloși să nu fi remarcat prezența noastră.

— Sunteți mai fini decât mă închipu'am, gentleman! răspunse o voce batjocoritoare, dar ar fi trebuit să fiți ceva mai politicoși. Când vii la cineva în vizită se obișnuște ca să-l anunți!

Vânătorul Preriilor îngălbeni... Se întoarse cu repeziciune, gata să facă față unui atac, dar scoase un strigăt de furie: o duzină de outlawi îi ținea în șah cu armele lor. În timp ce căpitanul Dunamite cu o țigară în gură, îi privea batjocoritor. Nici o rezistență nu era posibilă. În zadar Cactus Den căuta din ochi pe cei doi Indieni.

Cerbul Agil și Antilopa dispăruseră.

IV

PRIZONIERII CAPITANULUI DYNAMITE

În ciuda situației defavorabile în care se găseau, cei trei bărbați nu ezitară. Cel din tâiu, Nebraska Joe încercă să tragă pe neașteptate asupra căpitanului Dynamite. Se auzi o detunătură și în acelaș timp, arma smulsă irezistibil din mâna mutului, căzu sfărâmată pe platformă. Unul din bandiți, prevăzând gestul colosului, îl dezarmase.

— Hello boys! rânji Ralph Thunder. Așa dar ați crezut că se poate intra în Catedrala Deșertului ca la voi acasă. Un minut, old

fellow! v'ați făcut socotelile fără a ține în seamă pe principalul interesat. Acum este rândul lui să vă facă socotelile și vă atrag atenția că vor fi foarte severe!

— Ajunge cu pălăvrăgeala! mârâi Cactus Den... Deoarece ai toate atuurile în mână, suntem obligați să ne predăm... Dar bagă de seamă, căpitane Dynamite... Ora pedepsei se apropie. În curând vei fi judecat, prin legea lui Lynch !

— Iată niște prizonieri uimitori! își bătut joc șeful bandiților... vă aflați în puterea mea... cu o simplă îmbrâncitură vă pot prăvăli în prăpastia din spatele vostru... și totuși mă bravați!... Șansa s'a întors old fellow... Bunul nostru prieten Bob Doyle cu greu va putea să afle locul unde ați dispărut...

O lucire de speranță trecu prin ochii vânătorului de bizoni... Așa dar căpitanul Dynamite nu știa că șeriful cu gardienii săi se aflau prin împrejurimile Catedralei Desertului...

Outlawii se repeziră asupra celor trei oameni și-i reduceră, în câteva clipe la neputință...

La un semn al căpitanului Dynamite, prizonierii fură transportați în interiorul Catedralei Desertului... Noaptea se lăsase și fiecare bandit ținea o tortă în mână... Fură conduși astfel printr'un dedal de galerii săpate în argilă... Câteodată răbufneli de aer proaspăt veneau să mângâie fețele prizonierilor.

Bandiții înaintau fără să scoată un cuvânt. După zece minute de mers, cortegiul ajunsese într'un fel de peșteră asemănătoare cu aceea

în care fusese închisă Molly O'Sullivan în vî-
zuina din Black Hills.

— Lăsați-i jos pe acești gentlemen! porunci
Demonul Pămînturilor Blestemate. Vom pu-
tea astfel discuta mai comod pentru a cu-
noaște scopul vizitei lor...

Prizonierii fură aruncați cu brutalitate pe
niște piei de bizoni care se aflau întinse de-
alungul unui zid, apoi, la un ordin al șefului,
bandiții se retraseră, lăsându-l pe Ralph Thun-
der cu captivi. Incetîșor, căpitanul Dynamite
își aprinse o țigare; apoi după ce trase câ-
teva fumuri, zise:

— Amice Cactus Den, sper că nu te vei
mira dacă îți voi spune că mă așteptam la
vizita voastră... După ce mi-ai distrus refu-
giul meu din Black Hills, am fost singur că ne
vom regăsi odată și odată față'n față... Mo-
mentul acesta a venit, dar nu cred să fie în
condițiile pe care le-ai dorit tu...

— Ești un ticălos! răspunse vânătorul de
bizoni.

— Ajunge cu gluma! rânji șeful bandiților.
În curînd, îți vei da seama ce înseamnă
mă înfrunta pe mine!

— Ești un mizerabil! strigă locotenentul
Jackson. Unde-i Molly?

Căpitanul Dynamite se întoarse spre ofițer.
După uniformă pe care o purta și după în-
trebarea pe care i-o puse, banditul recunoscu
cu ușurință în el pe logodnicul prizonierei
sale. Isbindu-l cu piciorul, șeful outlawilor se
bucni într'un puternic hohot de rîs.

— By gōd! exclamă el, diavolul mă favor-

rizează. Pe legea mea, iată-l pe frumosul locotenent, care a știut să facă impresie asupra fiicei comandantului. Fii liniștit, locotenent miss Molly O'Sullivan este perfect sănătoasă și nutrește mereu speranța că se va mărita cu tine, dar sper că în câteva zile o voi face să-și schimbe gândul...

După ce-l isbi din nou cu piciorul, Ralph Thunder își aprinse o țigare, apoi dispăru pentru câteva minute, lăsând pe cei trei prizonieri singuri cu gândurile lor.

— Mii și milioane de coyoti! mârâi vânătorul de bizoni. Am căzut în cursă ca niște copii. Incepând din clipa aceasta, numai dau doi bani pe pielea noastră... ticălosul este fără milă.

— Crezi, întrebă ofițerul, că într'adevăr ne va executa?

— Te mai îndoești o clipă. Locotenentul? răspunse Cactus Den. Noi i-am declarat acestui șnapan un războiu la cuțite. Am fost prinși... deci nu trebuie să ne astentăm la nici o milă din partea acestui mizerabil.

— Mi-e teamă ca acest outlaw să nu-l atragă în cursă pe Bob Doble și pe Fiul Tunelului.

— Nu trebuie să te neliniștești în privința lor. îl asigură Vânătorul Preziilor. Obişnuți cu violențele pustiei, ei nu vor porni la atac înainte de a fi zărit semnalul nostru. Și apoi, cine știe?... Poate că Ursul Cenușin a reușit să scape și a ajuns la prietenii noștri. În acest caz, sunt sigur că nu vor ezita să facă orice

pentru a ne scăpa din ghiarele acestui demon
și pentru a-l pedepsi pentru fărâdelegile sale.

Deabea termină Cactus Den aceste cuvinte
și căpitanul Dynamit^e reapăru... Lângă el mer-
gea Molly O'Sullivan. Zărindu-l pe locote-
nent întins pe o piele de bizon, tânăra fată
îngălbeni. Înainte ca șeful outlawilor s'o
putut împiedeca, ea se repezi spre logodni-
cul ei și îngenunchie lângă el.

— Vai! Ted, exclamă ea. Tu aici!.. Cum
ai putut?

— Ce nu ești în stare să faci, își bătut jo
Demonul Pământurilor Blestemate, când
este vorba să regăsești o logodnică atât de
încântătoare! Locotenentul a ținut să-și ia
rămas bun dela d-ta înainte de a pleca într-o
foarte lungă călătorie!

— Ce? exclamă fata comandantului în-
cercând în zadar să desfacă legăturile lui
Jackson... Vai! Ted.

— Află, miss Molly, vorbe banditul, că
locotenentul Jackson va muri și astfel sin-
gurul obstacol care se opunea unirei noastre
va cădea... Cu sau fără voia ta, vei de-
veni soția mea!

— Niciodată! Mai bine mor! răspunse cu
mândrie fiica comandantului în timp ce se
repezea spre cușitul de vânătoare al lui Ne-
braska Joe care se afla așezat pe o masă în
apropiere. Dar Demonul Pământurilor Bles-
temate prevăzuse acest gest... Aruncând
cu brutalitate mâna captivei, cu o bruscă
torsionă, o sili să dea drumul armelor

— Ajunge strigă el... Am vrut să-ți dovedesc, miss Molly, că nu vei mai avea ocazia să-ți mai revezi logodnicul... Revanșa lui Ralph Thunder se apropie!

— Lașule! îi aruncă ea în față.

Apucând biciul californian care atârna la centura sa, mizerabilul se pregăti s'o lovească, când o puternică lovitură de picior, atingându-l la glesnă, îl făcu să-și piardă echilibrul... Injurând groaznic, banditul se întinse cât era de lung pe jos... Molly profită de acest fapt pentru a ieși din peșteră, în timp ce Nebraska Joe, care reușise să-și desfacă legăturile dela picioare, îsbucni într-un râs mulțumit, constatând rezultatul atacului său neprevăzut.

— Ticălosule! zise șeful outlawilor, imi vei plăti scump această intervenție!

Inebunit de furie, banditul se ridică și, cu mâna ridicată se repezi spre muf... De douăzeci de ori, biciul californian brăzdă fața și pieptul lui Nebraska Joe... dar acesta nici nu se clintă măcar.

După ce șeful bandiților își mai potoli furia, aruncă biciul și chemă câțiva din oamenii săi. O duzină de bandiți, cu Lopez Carrilla în frunte, intrară în peșteră.

— Luați-i pe acești mizerabili! porunci Demonul Pământurilor Blestemate. Mâine în zori zilei, vor fi împușcați cu toții!

Cactus Den, Jackson și Nebraska Joe, rău târați de paznicii lor prin niște coridoare strâmte și închisi într-o altă peșteră cu

mult mai mică, prevăzută cu o uşă de fier fixată solid în pereţii stâncii...

Rămaşi singuri, cei trei prieteni se apropiară unul de altul.. Situaţia în care se găseau nu prea era plăcută.. Dacă nu reuşeau să evadeze în cel mult câteva ore, urmau să fie executaţi.

Gândurile pe care şi le făceau cei trei bărbaţi erau foarte pesimiste.

Deodată, vânătorul de bizoni tresări..

— Ai auzit? întrebă el.

Surprinşi, locotenentul şi mutul traseră cu urechea...

Lovituri violente se auzeau din cealaltă parte a zidului.. Câteva minute mai târziu, un bloc, smuls cu violenţă, căzu lângă Nebraska Joe, demascând o deschizătură.. Un bust apără în gaura astfel formată şi Cactus Den nu-şi putu împiedeca o exclamaţie de uimire..

V.

CIMITIRUL MONŞTRILOR

— Pe Jupiter! exclamă noul venit, iată că ne întâlnim din nou! Şi Cavalerul Negru sări uşor în mijlocul închisorii.

— Hello boy din nou d-ta! zise vânătorul de bizoni... Cum ai putut..

Straniul personagiu nu răspunse.. Se mulţumi să ducă un deget la gură, recomandând celor trei să tacă : apoi, scoţând un cuţit din centură tăie legăturile care imobilizau

zau pe prizonieri. Impasibil, locotenentul Jackson examina la lumina slabă a torței pe acest faimos Cavaler Negru, despre care se vorbea atâta... La rândul său, Nebraska Joe uitase și el de răzbunarea pe care i-o hărăzise omului cu gluga... Serviciul pe care-l făcea fostul său adversar era prea mare ca să-i mai poarte sâmbete.

În câteva clipe, cei trei prizonieri fură liberați...

Unul după altul, cercetașii și salvatorul lor se pregăteau să pătrundă prin deschizătura făcută de misteriosul personaj în tr'un coridor, când se auzi un scârțâit... Cineva se pregătea să deschidă ușa... Repede ca fulgerul, cei patru bărbați se lipiră de perete, reținându-și răsuflarea... Mutul, care se afla lângă ușa, ridică pumnul.

Ușa se întredeschise încetisor și fața rănjită a lui Gomez, locotenentul mexican al Demonului Pământurilor Blestemate, apărură. Nu avu timpul să-și dea seama că prizonierii erau liberi: o lovitură de pumn, aplicată cu măiestrie drept în mijlocul cefii, îl trânti neînsuflețit la pământ...

-- Iată un om care vine tocmai la timp pentru a-mi favoriza planurile! șopti Cavalerul Negru... În timp ce toți trei vă veți continua drumul prin această galerie, eu voi îmbrăca sombreroul acestui bandit și voi încerca s'o salvez și pe miss Molly...

— N'aș putea să vă însoțesc? întrebă locotenentul.

Mascatul

tenentul Jackson cu o voce rugătoare.

— Spre marele meu regret, răspunse necunoscutul, îmi este imposibil să vă iau cu mine... Ar fi mai bine să plecați imediat pentru a nu trezi bănuiala outlawilor...

— Ce avem de făcut? Intrebă Cactus Den.

— Să ajungeți cât mai curând posibil la prietenii voștri care vă așteaptă cu nerăbdare și cari au înconjurat pe nesimțite Catedrala Deșertului... Restul îl veți afla dela doi din prietenii noștri cari vă așteaptă prin apropiere...

Și, înainte ca cei trei să fi avut timpul să replice ceva, Cavalerul Negru dispăru închizând ușa în urma lui...

Vânătorul Preziilor se sfătui repede cu cei doi tovarăși ai săi și pătrunseră pe rând în misterioasa galerie săpată sub pământ... Două siluete așteptau, nemiscate; una din ele avea o tortă și locotenentul recunoscă pe Cerbul Agil și pe Antilopa...

— Prin ce miracol, strigă Cactus Den, frații mei se găsesc sănătoși tun? Cum au reușit să scape împreună?

— Hotărârile Marelui Spirit sunt de nepătruns, răspunse Cerbul Agil; el veghează în mod constant asupra copiilor săi siouși.. Cerbul Agil și Antilopa erau gata să lupte sus pe platformă când Fața Intunecată le ieși în cale și i-a convins să-l urmeze pentru a salva pe frații săi palizi.

Cactus Den trecu în frunte... Câteodată, se auzea câte un fâlfâit urmat de niște strigăte

ascuțite... Liliecii, deranjați de trecerea micii trupe, fugeau sburând în zig-zag... Un coyot, îl făcu pe locotenentul Jackson, mai puțin obișnuit ca tovarășii săi cu misterele pustiei, să tresară...

Pereții se lărgeau din ce în ce mai mult... Ploile torențiale, care timp de secole, nu încetaseră o clipă să se abată asupra acelei regiuni, sculptaseră în stâncile dimprejur forme fantastice... Siluietele se detașau, formidabile și îngrozitoare, sub razele valide ale lunii... Cocotate printră crăpături, bufnițele scoteau niște urlete sinistre, măbind astfel și mai mult groaza pe care o inspira un astfel de decor.

Însfârșit, cei cinci tovarăși pătrunseră într'un fel de circ înconjurat de stânci de toate formele și dimensiunile... Cei doi Siouși se opriră brusc și vânătorul de bizoni cu multă greutate îi împledecă să nu strige...

Amfiteatrul era aproape în întregime acoperit cu schelete de animale preistorice... Locul unde ajunseră cei cinci aventurieri constituia un adevărat cimitir de fosile...

Specii de diferite feluri păreau că s'au adunat în acest loc pentru a muri.

Încetul cu încetul, cei cinci bărbați se obișnuiră cu impresionantul decor care îi înconjură... Locotenentul Jackson, care se interesa foarte mult de istorie naturală, nu se putu împiedica de a examina câteva din fosilele care zăceau la picioarele sale sub privirile îngrozite ale celor doi indigeni...

— Astfel de oase se găsesc foarte des prin

Pământurile Blestemate, declară Cactus Den..
Totuși nici odată n'am văzut un cimitir mai
impresionant ca acesta !

— Savanții din cele două luni ar putea cu-
lege un izvor de informațiuni asupra lumii
preistorice, replică ofițerul.. Ce viață n-
tensă trebuie să fi colcăit acum câteva mii de
ani prin aceste regiuni pustii!

Luând torța din mâna Antilopei, locotenen-
tul îngenunchie cu vânătorul de bizoni lângă
un craiu enorm, pe care tocmai îl descoper-
ise, în timp ce Nebraska Joe și Sioușii se
întrebau ce plăcere pot avea cei doi bărbați
să examineze aceste vestigii macabre.

— Acest craniu, zise logodnicul lui Molly,
trebuie să fi aparținut unui reprezentant din
familia proboscidenilor, al cărui descendent
actual pe glob este tapirul... Privește această
falcă care măsoară cel puțin cinci picioare în
lungime, dispoziția specială a caninilor și a
încisivilor... Ce talie trebuia să posedă și
ce groaznic dușman trebuia să fi fost pen-
tru bietul om care se aventura prin inima a-
cestor regiuni teribile !..

Reluându-și marșul, Vânătorul Prerijilor și
Jackson își continuau și investigațiile lor. La
fiecare pas sfărâmau niște oase și scrâsnetele
sinistre turburau tăcerea impresionantă care
domnea în această necropolă a monștrilor.

— O astfel de vecinătate îl proteja pe că-
pitanul Dynamite, mai bine de cât o armată !
strigă deodată Cactus Den. Indienii foarte
superstițioși nu prea îndrăzneau să se aven-
tureze prin locurile acestea foarte puțin ospi-

talier... Înțeleg acum de ce adversarul nostru n'a pus sentinele și de partea aceasta... Monștrii aceștia făceau o pază cu mult mai severă...

— Sper că nu vom zăbovi mult timp pe aici, zise ofițerul. Văd că amfiteatrul răspunde spre o altă galerie pe unde sper că vom ajunge la șerif și la oamenii săi.

Vânătorul de bizoni nu răspunse. Ca și tovarășul său, zărise și el galeria în chestiune; totuși trebuia lucrat cu cea mai mare prudență... Nu era exclus ca bandiții să păzească această ieșire. Făcând un semn lui Nebraska Joe, Cactus Den îi șopti câteva cuvinte la ureche. Colosul răspunse printr'un semn afirmativ cu capul; apoi, locotenentul și cei doi indieni, cari se opriseră la un ordin al lui Cactus Den, îl văzură îndepărtându-se printre grămezile de oase fosile...

Trecură câteva minute, lungi ca niște secole. Jackson aruncă torța și o stinse cu piciorul. Cerbul Agil și Antilopa, cari, singuri, erau înarmați, strângeau nervoși mânerul tomahawkurilor lor...

Un sgomot ușor le aduse la cunoștiință că mutul se întorcea din recunoașterea sa... Prin gesturi mari, indică vânătorului că ieșirea era năzită de vre-o douăzeci de oameni. La această veste, Vânătorul Prețiilor se îngălbeni... Ce puteau face dezarmați contra acestor adversari? Odată în plus, trebuia să facă uz de șiretenie pentru a putea forța acest blocus...

Locotenentul nu scoase nici un cuvânt... Cândul lui sbura la iubita sa Molly. Oare Cavalerul Negru isbutise s'o scoată din Catedrală Desertului?...

Cactus Den, la rândul său, nu ştia ce hotărâre să ia, când Cerbul Agil care se îndepărtase pentru câteva secunde, se apropie în goană de el.

— Fratele meu să fie atent, îi şopti el la ureche... Căinii de Picioarele Negre sunt pe urmele noastre...

Vânătorul Preriilor se întoarce... Un sgomot de paşi se auzea din direcţia Catedralei Desertului... Desigur că au descoperit fuga prizonierilor lor...

— Mii şi milioane de coyoti ! înjură Cactus Den, iată-ne prinşi între două focuri !...

CAP. VI.

CORIDORUL SUBTERAN

Situaţia celor cinci cercetaşi devenea din ce în ce mai critică... Trei dintre ei erau dezarmaţi... Ce rezistenţă puteau opune duşmanilor lor ?... Cerbul Agil se grăbi să întindă lui Cactus Den : apoi, scoţând o sămă din tolă, întinse arcu şi aşteptă hoţărât. Urmăritorii fiind siguri că vor pune mâna pe fugarii neglijau să ia cele mai elementare precauţiuni... Se auzea din ce în ce mai puternic sgomotul oaselor sfărâmate sub mocasini lor.

— Trebuie să ne ferim să facem vre-un sgomot, sfătuieşte vânătorul de bizoni : paznicii defileului nu cunosc încă prezenţa noastră aici... Picioarele Negre desigur că au fost preveniţi de căpitanul Dynamite şi lansaţi pe urmele noastre... Deaceia trebuie să profităm de această situaţie şi să evităm orice

împuşcătură care ar putea alarma pe
cari fac de pază afară.

— Ce crezi că ar fi bine să facem ? înu-
locotenentul Jackson... Mai devreme sau mai
târziu vom fi înconjurați și, dacă nu vom da
noi alarma, fi sigur că Picioarele Negre vor
avertiza pe complicii lor... N'ar fi mai bine
să beneficiem de o surpriză, căci ei nu cu-
nosc prezența celor doi Siouși înarmați... Ei
cred că au deaface cu trei evadați dezar-
mați și inofensivi...

— Răționamentul tău este foarte bun, re-
plică Vânătorul Preriilor. Totuși, cred că
este bine să evităm orice contact cu pieile
roșii și s'o apucăm spre galeria care încon-
joară prin stânga amfiteatrul... Coastele stân-
cilor sunt accidentate, dar că ne va fi posibil
să ajungem pe acolo la prietenii noștri.
Desigur, întreprinderea nu este lipsită de
risc... Ne vom expune focului dușmanilor,
dar un alt mijloc de salvare nu găsesc...

Cei doi Siouși, consultați la rândul lor, fură
de părerea vânătorului de bizoni. Antilopa
avea, dealtfel lassoul său atârnat de centură
ceea ce ușura foarte mult planurile micii
trupe... Numai era nici un minut de pierdut :
Picioarele Negre se apropiau din ce în ce mai
mult ; în cel mult zece minute se vor afla
pe locul unde se opriseră cei cinci fugari.

Fără să mai șadă o clipă pe gânduri, toți
cinci începură să se cațere pe zidul de stânci
care înconjura cimitirul fosilelor...

După un marș penibil, care dură mai
bine de o jumătate de oră, cercetași ajunseră
în fața unei coloane de peste o sută de metrii

e, care se înălța ca o sentinelă avan-
printre grămezile de stânci colțuroase...
vârf se afla un bloc uriaș în echilibru ca-
rei dădea un aspect de ciupercă preistorică...
Monumentul natural desigur că domina în-
treaga regiune înconjurătoare... Mai mult, o
massă confuză de coline din pământ roșu, cari
se întindeau sub acest observator, forma o a-
devărată fortăreață naturală.

— Dumnezeu să ne apere ! exclamă Cactus
Den... De aici vom putea ține piept diavolilor
roșii dacă se vor încăpățâna să pună mâna
pe scalpurile noastre și cine știe poate că
vom isbuti să semnalăm prezența noastră Fiu-
lui Tunetului și lui Bob Doyle, cari nu trebuie
să fie departe !..

Cu băgare de seamă, cei cinci prieteni tre-
cură peste o serie de pietre și se adăpostiră
după niște mici coline... De jur împrejur, pă-
mântul era crăpat, ca și cum un cataclism
puternic s'ar fi abătut cu mii de ani înainte,
asupra acostei regiuni. Nebraska Joe, care voi
să se aventureze în direcția unui perete, simți
deodată cum îi fuge pământul de sub pi-
cioare și se trezi într'un fel de groapă, de unde
prieteni îl scoaseră cu multă greutate.

— Hotărât, mormăi Cactus Den, nu mai
știu unde să pui piciorul pe pământul acesta
care se prăbușește la fiecare pas. Însfârșit, să
nu păcătuim plângându-ne : am găsit aici un
adăpost ideal și sunt sigur că dușmanii nu
ne vor descoperi atât de curând...

Cerbul Agil, care se plasase ceva mai în
față, aștepta, cu arcul în mână, încercând să
străpungă obscuritatea cu privirea sa de vul-

tur și să ghicească ce se făcuse cu Picioarele Negre.. Indienii, ajunși la locul pe care îl părăsiseră cei cinci aventurieri, se opriră nehotărâți.. Cinci dintre ei aveau torțe și, la lumina lor șovăitoare, încercau în zadar să descopere pe pământ urmele acelor pe care îi urmăreau. Cactus Den și prietenii săi își luaseră măsurile în această privință

Nehotărâți, crezând că dușmanii lor se îndepărtează direct spre defileul care constituia ieșirea din amfiteatru, Picioarele Negre se hotărâră să-și continue marsul lor și să se unească cu santinelele, pentru ca împreună cu ele să extermine mai ușor pe fugarii reduși la neputință.

Din adăpostul lor, cercetașii văzură cele cinci lumini de torță îndepărtându-se spre ieșire. Vânătorul de bizoni nu se putu, împiedica de a scoate un suspin de satisfacție. Această eroare a diavolilor roșii le putea da putința să evadeze din Catedrala Desertului. Adunându-și prietenii se pregăti să fie un sfat, când un incident neprevăzut veni să modifice planurile sale.

Locotenentul Jackson se nlimba examinând mica fortăreață naturală, când un scârțâit neașteptat se auzi.. pământul îi fugi de sub picioare și nefericitul ofițer dispăru din fața privirilor tovarășilor săi. În zadar aceștia din urmă îl strigară și încercară să-l scoată din periculoasa sa situație: nu primiră nici-un răspuns... Desigur că șocul fusese prea puternic.. După câteva secunde, Cactus Den se hotărâ să pornească în ajutorul nefericitului locotenent..

Desfășurând repede lassoul lui Antilopa, aruncă un capăt în deschizătura căscată și porunci lui Nebraska Joe și Cerbului Agil să ție cu putere de celălalt capăt; apoi bălbâind în întunec și isbindu-se de numeroase asperități, se lasă să alunece prin misterioasă crăpătură pe unde dispăruse Jackson.

Timp de câteva secunde, Vânătorul Preiilor se simți atârănând în vid; apoi, piciorul său se izbi de o suprafață solidă... Crampotându-se solid de lasso, el constată că se găsea într'un fel de subterană care părea că se continuă pe o lungime de câțiva metrii.. de abea făcu însă câțiva pași și se izbi de o masă întinsă lângă un perete... Era corpul ofițerului.. Respirația sa regulată îl asigură că șocul nu fusese mortal.

În câteva cuvinte, vânătorul de bizoni puse în curent cu descoperirea sa pe tovarășii săi, cari așteptau neliniștiți, aplecați peste orificiul crăpăturii. Cerbul Agil coborâ la rândul său și, ingenunchind lângă cel rănit, puse mâna pe plosca sa și se sili să-l aducă în simțire. Antilopa, scoțând o tortă din tolba sa, o aruncă Vânătorului Preiilor... La lumina ei, în timp ce sachemul se ocupa de locotenentul rănit, Cactus Den examinează cu atenție subterana pe care o descoperise de o manieră atât de neașteptată.

— By God! mormăi vânătorul, întreaga regiune se aseamănă cu un imens soricar. Groapa, în realitate nu este altceva decât o simplă peșteră.. Galerii naturale pornesc în toate direcțiile.. Mai mult încă, osemintele se găsesc

În număr mai mare aici, decât la suprafață... N'ar fi exclus să descopăr un coridor subteran pe unde să putem părăsi această blestemată Catedrală a Deșertului. Hotărât, Dumnezeu veghează asupra noastră și cred că dușmanii noștri Picioarele Negre s'au cam grăbit cu strigătele lor de victorie...

Incântat de descoperirea pe care o făcuse, vânătorul de bizoni se întoarse lângă locotenentul Jackson, care mulțumită îngrijirilor sachemului, își revenise în simțire. Nebraska Joe și Antilopa se coborâră și ei în peștera misterioasă; mirați, priveau la galeriile care se întindeau în fața lor... Unele erau pe alocuri prăbușite, totuși lăsa un loc de trecere suficient pentru a permite cercetașilor să scape poate de a fi ajunși de urmăritorii lor.

Cinci minute după aceea, Cactus Den dădu porunca pentru continuarea marșului...

Nici odată, desigur, o ființă umană nu mai călcase prin aceste paragini, și șeful outlawilor trebuia să ignoreze acest labirint de galerii, care, de mii de ani serpuiau sub teritoriul pe care și l'a ales ca refugiu. Osemintele antideluviene aparținând speciilor celor mai diferite, pardoseau aceste catacombe. Câte specimene de monștrii ale epocilor îndepărtate se odihneau aici închis în sferiul lor de argilă!... Rinoceri, astăzi dispăruți din America, reni, tapiri, coloși despre care era foarte greu să-ți faci vre-o idee, atât de mult se deosebeau de formele și dimensiunile animalelor care trăiau pe suprafața globului, se îngrămădeau cu miliarde în jurul celor cinci tovarăși. Cranii și oase de mărimi gigantice, care zăceau pe ici

și colo, le dovedea cât de intensă și de formidabilă trebuie să fi fost viața prin aceste regiuni pe vremea când omul încă nu-și făcuse apariția pe acest continent misterios și când Europa și cu Asia nu erau decât niște insule împrăștiate în mijlocul unui ocean imens.

Mult timp încă Cactus Den și tovarășii săi își continuară astfel drumul fără a scoate un cuvânt. Incepuseră să dispereze că vor ajunge la vreun rezultat și torța se consumase pe trei sferturi, când o puternică răbufneală de aer făcu să tremure flacăra. La două sute de pași în fața lor, cei cinci bărbați zăriră, deasupra capului lor, o uriașă deschizătură prin care pătrundea razele soarelui.

— Salvați ! suntem salvați ! exclamă locotenentul vesel.

— Puțină răbdare, îl întrerupse vânătorul de bizoni. Trebuie mai întâiu să ne dăm seama de locul exact unde ne aflăm. La ce ne-ar servi să ne entuziasmăm, dacă această ieșire ne va conduce din nou în mijlocul domeniului căpitanului Dynamite, Să fim prudenți. Dealtfel, crăpătura pe care o zărim este prea mică ca să putem trece prin ea : va trebui s'o lărgim în mod considerabil. Agil ca o maimuță, Antilopa zvârli lassoul și-l fixă solid de ieșitura unei stânci. Apoi, cu tomahawkul în mână se cățăară dealungul peretelui calcaros și izbuti să ajungă până la deschizătura prin care pătrundea în valuri lumina zilei.

În câteva minute, tovarășii săi îl văzură practicând o deschizătură suficientă pentru a-i permite trecerea ; apoi, printr'un salt care ar fi făcut onoare celui mai bun echilibrist,

dispăru din fața privirilor lui Cactus Den, Jackson, Cerbul Agil și Nebraska Joe. Inima Vânătorului Preriilor bătea să se rupă. Mica sa trupă va putea însfârșit să facă joncțiunea cu gardienii lui Bob Doyle și cu Siousii Fiu-lui Tunetului ?

Vânătorul de bizoni nu știa ce să mai gândească, când un sgomot de voci se auzi. S'ar fi spus că o luptă violentă se încinsese în fața orificiului.

— Înainte ! prieteni... strigă el. Antilopa se află în pericol... Repede să-i sărim în ajutor...

Situația Antilopei era, într'adevăr, dintre cele mai primejdioase. Siousul, ieșind afară, privise împrejur și constată nu fără oarecare plăcere, că ieșirea răspundea chiar la poalele Catedralei Deșertului, când un grup de aventurieri, înarmați până în dinți se repeziră asupra lui.

— V'am spus, striga o voce, că această crăpătură comunică cu vizuina bandiților ! Iată un diavol roșu care încearcă să șteargă puțina ! Jos cu acest vierme !...

Trei oameni se repeziră asupra Siousului... Unul din ei, un adevărat colos, se pregătea să-i sdrobească capul cu patul armei, când răsună un strigăt scos de Cactus Den...

— Hello ! Bove ! De când ați început să vă asasinați aliații ?

Surprinși, cei trei bărbați deteră drumul lui Antilopa și se îndreptară spre noul venit...

— Cactus Den ! exclamă ei !... By god !... șeful te credea mort !...

— Mort ! pe legea mea, nici prin gând

nu-mi trece ! își bătu joc vânătorul de bizoni. După cum vedeți mai trăiesc încă. În orice caz, cu o altă ocaziune, să nu vă mai utilizați forțele împotriva prietenilor voștri !...

— De unde să fi știut... bâlbâi colosul rușinat. De pe la mijlocul nopții așteptăm semnalul vostru... Sioușii împreună cu noi, am înconjurat Catedrala Deșertului și nu așteptăm decât ordinul de atac... Ce-ați făcut în acest timp ?

— Nu ne-am pierdut timpul, old fellow, fi sigur. Unde se află Bob Doyle ?

— Iată-l că vine cu Dick O'Sullivan. Nu mai are astâmpăr !..

Adunându-și mica trupă, Cactus Den se îndreptă spre șerif, care, văzându-l ridică brațele la cer.

— Cât ai întârziat, Den ! exclamă el... Nu știam ce să mai gândim despre voi... Va trebui să mai așteptăm până se va întunece.

— Puțină răbdare, replică Vânătorul Pre-riilor... În orice caz, ia toate dispozițiunile pentru a ataca viziuna banditului cât mai curând posibil ; vă voi arăta o trecătoare pe unde vom putea ataca pe bandiți pe la spate...

Bob Doyle voi să-l interogheze pe vânătorul de bizoni, dar numai avu timp : un războinic siouș sosi în goană și îi șopti câteva cuvinte la ureche... Cu fața rosie de emoție Bob Doyle se întoarce spre Cactus Den și strigă :

— Numai înțeleg nimic, Den ! Fiul Tunefului mă anunță că a zărit semnalele voastre și că trebuie să nornim imediat la atac !..

CAP. VII

PRIMUL ASALT

În timpul lipsei lui Cactus Den și a tovarășilor săi, Albii și Siousii își continuară înaintarea. Fiul Tunetului și Bob Doyle, acționând cu cea mai mare prudență, înțelesesă că poziția Catedralei Deșertului era inexpugnabilă printr'un atac de front. Trebuia o armată întreagă, însoțită de tunuri, pentru a veni de hac acestei gigantice fortărețe naturale. De aceea se hotărâră să nu precipite lucrurile și să obțină prin viclenie ceea ce nu se putea cuceri în mod rațional prin forță.

Fără știri dela cercetașii lor, forțele aliate, părăsind colina care le servea de adăpost, se apropiară în mijlocul nopții de grupul de stânci a cărei masă sombră se ridica, impresionantă, în mijlocul câmpiei albe. Obscuritatea favorizase mișcările trupelor lui Bob Doyle și ale Fiului Tunetului.

Tentația Vânătorului Preriilor și a camarazilor săi nu fusese de altfel străină la reușita acestei prime manevre. Bandiții, descoperind cadavrele celor două Picioare Negre, înțelesesă că mai mulți dușmani au reușit să pătrundă în viziunea lor; de aceea, căpitanul Dynamite se sili să pună mâna pe acești îndrăzneți, și bănuind că erau urmați de o trupă mai impozantă, luă hotărârea să lupte până la victoria finală.

Primul care fusese surprins de bandiți, fu Ursul Cenușiu. După ce opusesse o rezistență

eroică adversarilor săi, Siouşul sucombă sub
marele lor număr. Însfârşit, Demonul Pământu
rilor isbuti să pună mâna pe cercetaşii care
isbutiseră să se urce pe creştetul platformei.
Totuşi, nu fusese destul de îndemânatec pen-
tru a captura şi pe Cerbul Agil şi Antilopa...
Misterioasa prezenţă a Cavalerului Negru în
inima Catedralei Deşertului, evitase ca cei doi
Siouşi să cadă şi ei în mâinile banditului.

Toate aceste evenimente, care se desfăşurau
în interiorul refugiului său, reţinuseră atenţia
căpitanului Dynamite şi permisese miciei exp-
diţii să-şi îndeplinească cu uşurinţă manevra
sa.

Nerăbdători, sachemul şi Bob Doyle, aştep-
taseră în zadar semnalul pe care-l conveniseră
cu cei şase cercetaşi. Siouşii şi Albii se între-
bau, cu nelinişte, dacă nu cumva i se întâm-
plase vre-o nenorocire lui Cactus Den şi to-
varăşilor săi.

Soarele, între timp se ridicase fără ca st-
tuaţia să se fi modificat întrucâtva. Restul se
cunoaşte : Siouşul atacat fusese salvat la timp
de vânătorul de bizoni şi paznicii albi nu în-
târziaseră să-şi dea seama de greşala lor.

Bob Doyle, Cactus Den şi camarazii săi, se
îndreptară însfârşit spre peştera care, ţinea loc
de cartier general şi unde Fiul Tunetului era
pe cale să dea niste ordine la câţiva din răz-
boinicii săi. La intrarea cercetaşilor, marele
sachem se ridică în picioare.

— Oah ! fratele meu Inima Cinstită n'a
dat oare chiar acum semnalul de atac ? Sen-
tinelele l-au anunţat pe Fiul Tunetului că un

foc mare a fost aprins deasupra stâncilor blestemate...

— Fratele meu Fiul Tunetului vorbește în enigme, replică Cactus Den, foarte mirat la vestea acestui semnal misterios. Inima Cinsită nu putea să aprindă nu foc pe creștetul Catedralei Deșertului deoarece în aceeași clipă se găsea printre frații săi roșii!

— Dar cine ne semnalează atunci? întrebă Bob Doyle foarte intrigat și el. Să fi descoperit inamicul prezența noastră și să încerce astfel să ne atragă într-o cursă? Mărturisesc, Den, că sunt din ce în ce mai perplex... Ce trebuie să facem după părerea ta și cine poate fi autorul acestui misterios semnal?

— Presupun că-i Cavalerul Negru... Tot el este acela căruia îi datorăm salvarea noastră.

— Drace! exclamă șeriful, cine poate fi acest misterios personaj pe care-l întâlnești pretutindeni, chiar și în apartamentele private ale Demonului Pământurilor Blestemate. As da cinci ani din viață pentru a-i cunoaște identitatea... Ce motiv îl împinge să contracarez planurile dușmanilor noștri?

— Nu știu, replică vânătorul de bizoni. În orice caz, datorită lui mă aflu în clipa de față în viață! Când l-am părăsit, se pregătea să pornească în ajutorul lui Molly...

— Molly!... Ai văzut-o pe Molly?... întrebă Dick O'Sullivan, dornic să afle știri despre sora lui.

În câteva cuvinte, locotenentul Jackson îl puse la curent cu evenimentele care avuseseră.

seră loc în fortăreața bandiților, în timp ce Cactus Den continua să discute cu Fiul Tunetului și cu Bob Doyle în privința enigmaticului semnal.

— După toate probabilitățile, omul cu gluga trebuie să fie autorul focului, continuă Cactus Den. Dar de unde ne cunoaște semnalul ?

— Minutele sunt scurte, îl întrerupse Fiul Tunetului, și bravii războinici Siousi așteaptă să pornească la luptă...

— Să pornim imediat la ofensivă. Vom intra în vizuina dușmanului prin trecătoarea subterană. Vă propun deci următoarele : o sută de războinici sub conducerea Vulturului Roșu, vor ataca defileul păzit de Picioarele Negre. În acest timp, alții și ceilalți Siousi vor intra în subterană, atacând pe outlawi și Picioarele Negre pe la spate.

În mai puțin de zece minute, alții și Siousii, preveniți în grabă, se pregătiră să îndeplinească manevra proiectată.

Douăzeci de războinici fură lăsați în postetă pentru a păzi caii, în timp ce Vulturul Roșu, cu o sută de Siousi, se îndreptă târându-se spre defileu.

În curând, războinicii indieni ajunseră în apropierea postului păzit de Picioarele Negre și de câțiva outlawi... Crezând că au de-a face cu o bandă izolată, bandiții deschiseră foc asupra Vulturului Roșu și indienilor. Un formidabil strigăt de războiu răspuns la împușcăturile lor. Siousii se repeziră la asalt. Impușcăturile se succedau, ucigătoare : peste patruzeci de războinici zăceau morți atinși de

gloanțele Picioarelor Negre, dar camarazii lor, sărind peste întăriturile de stânci care protejau pe outlawi, se repezără asupra lor agitând tomahawkurile lor. Urmă o învălmășală atroce. Puștile deveniră inutile. Siousii sub comanda Vulturului Roșu luptau ca niște tigrii. În câteva minute, avantpostul dusman fu cucerit și scalpurile pline de sânge ale Picioarelor Negre și ale outlawilor împodobeau centurile bravilor Siousii. Vreo cincizeci de bandiți și Picioare Negre, atrași de împușcături veniră în ajutorul camarazilor lor. O nouă luptă corp la corp se încinse în mijlocul defileului.

În acest timp, grosul forțelor aliate pătrunse în gangul subteran. Unul după altul înaintau vajnicii luptători conduși de Cactus Den, care mergea în frunte.

În ciuda ranei sale, locotenentul Jackson, ținuse să facă parte și el din expediție.

În fine, aventurierii ajunseră la locul, unde în cursul nopții, căzuse ofițerul. O deschizătură mare se căsca deasupra capetelor lor, comunicând cu cimitirul monștrilor. Primul care se strecură prin această ușă naturală fu Cactus Den. Înaintând câțiva pași el constată că amfiteatrul cu fosile era pustiu. La dreapta sa se înălța masa impozantă a Cătedralei Deșertului.

Toți albi și o mare parte din Siousi ieșiseră din coridorul subteran. Apropiându-se de Fiul Tunctului, Vânătorul Preriilor îi explică în câteva cuvinte situația și-l puse la curent cu intențiunile sale. Era hotărât să pornească

cu Bob Doyle și cu ceilalți albi în urmărirea ajutoarelor pe care Ralph Thunder le trimitea în direcția defileului. În câteva minute, șeriful și oamenii săi, la care se mai adăugaseră Nebraska Joe și Antilopa, se repeziră, sub comanda lui Cactus Den, pe urmele outlawilor.

Treizeci de Siousi, răniți în cea mai mare parte, rezistau încă în jurul sachemului lor, intonând cântecul lor de moarte, când niște împușcături bine sustinute siliră pe outlawi să bată în retragere : Cactus Den, Bob Doyle și ceilalți albi soseau în ajutor !

Pușini fură acei care reușiră să se refugieze în Catedrala Deșertului pentru a-l anunța pe căpitanul Dynamite, de groaznica înfrângere suferită și care-l priva de un sfert din efectivul său.

Incepând din clipa aceea, intrarea spre vizuina Demonului Pământurilor Blestemate era forțată.

În timp ce luptătorii își pansau în grabă rănilile, Fiul Tunetului reunea în cea mai mare ordine pe războinicii săi, iar Bob Doyle dădea ultimile sale instrucțiuni albilor.

CAP. VIII

O LOVITURĂ INDRĂZNEATĂ

În ciuda cuvintelor de îmbărbătare pronunțate de Aroona, Molly O'Sullivan era foarte neliniștită. Tânăra fată își petrecu cea mai mare parte a nopții rugându-se în fața rusticului crucifix care atârna pe un perete.

Era trecut de ora două dimineața, când o

siluiea își făcu apariția la capătul coridorului care dădea spre închisoarea fetei.

Umbra ajunsese fața intrării din peșteră. Înainte ca paznicii să fi remarcat ceva, repede ca fulgerul, necunoscutul se strecură în închisoare. Zărindu-l, Aroona se ridică imediat și se apropie de el.

— Căpitanul n'a venit încă? întrebă mascatul.

— Nu, răspuns indianul...

Exact în clina aceea, se trezi și Molly, iar Aroona se grăbi s'o liniștească, făcându-i în acelaș timp semn să tacă.

Cavalerul Negru duse un deget la buze... O sentinelă, care desigur că auzise un sgomot, se apropia de ușa închisorii. Reținându-și respirația, omul cu gluga se lipi de perete, iar Molly și cu Aroona se prefăcură că dorm.

— By God! mârăi banditul intrând în peșteră și examinând pe cele două captive... de ce vorbiți... Oare nu vă ajunge toată ziua pentru a pălăvrăgi?

Sărind ca un tigrul, Cavalerul Negru îl isbi cu pumnul în ceafă.. Sentinela se prăbuși neînsuflețită la pământ... Înfășurându-l într'o piele de bizon, necunoscutul apucă lasoul care atârna pe un perete și-l legă fedeleș. Nu neglija să-i pună și un căluș în gură, iar indianul îi luă armele.

— All right!... murmură mascatul. Să mergem... Trebuie să plecăm de aici înainte de a se da alarma.

Urmată de Aroona, Molly porni pe urmele

misteriosului necunoscut. Mana ei nervoasă strângea cuțitul luat dela bandit.

O jumătate de oră, fugarii își continuară drumul prin obscuritate... Deodată, un șopot de voci răsună pe coridorul pe care se aflau.. Un grup de oameni prevăzuți cu torte înaintau în direcția lor.

— Suntem pierduți! mormăi Cavalerul Negru.

— Ce este de făcut? întrebă Molly neliniștită.

— Numai avem decât o singură șansă: să ne refugiem sus pe platformă. Poate că nu vom fi urmăriți până acolo de călăii noștri! Făcând cale întoarsă, necunoscutul, urmat de cele două femei, se înfundă în întunericul coridorului fugind din calea celor cari veneau și încercând să ajungă la scara naturală, care ducea spre vârful unui turn.

În prada unei exasperări nebune, căpitanul Dynamite ajunsese în fața grotei unde Molly O'Sullivan fusese închisă... Dar deabea păși în noșteră, și scoase o serie de înjurături îngrozitoare: închisoarea era goală... Fiica comandantului și indiana dispăruseră! Numai într'un colț, o formă se schătea cu disperare. Beat de furie, căpitanul Dynamite se repezi în direcția mogâldetii...

Seful bandiților, îngenunchie lângă nefericita santinelă și îi smulse călușul...

— Căpitane!... căpitane!... urlă nenorocitul.. Omul Negru!... Au fugit!...

— By God! ce stați și mă priviți ca niște coyoti! mormăi Ralph Thunder, apucând biciul.

californian care atârna la centură să. Nu înțelegeți că prizoniera a evadat și că trebuie să punem mâna pe ea înainte de a părăsi Catedrala Deșertului ?...

Și biciul şuierând prin aer isbi în primele rânduri ale bandiților.. Strigăte de durere și de spaimă răsunară în peșteră... După ce furia sinistrului personajiu se mai potoli, ei se repeziră pe urmele fugarelor.

— Omul negru !... a zis omul negru ! exclamă Ralph Thunder, mergând cu Gomez în fruntea outlawilor. Ce are oare acest individ misterios cu mine, de îmi contracarează mereu planurile ?

— Nu știu nimic despre el, căpitane, replică mexicanul... Nu pot pricepe de ce te urmărește cu atâta înverșunare... Ia să vedem... printre dușmanii tăi... amintește-ți puțin !... Nu poate fi Cactus Den, nici locotenentul Jackson, nici prostul cela de Nebraska Joe...

Banditul ar mai fi continuat să enumere astfel pe adversarii șefului său, când un șgomot de voci îl readuse la realitate... Bandiții, cari mergeau în avantgardă, zăriseră trei umbre, care dispăruseră cât ai clipi din ochi în direcția scării care ducea spre platformă... Mai multe împușcături se auziră, trase la întâmplare în direcția fugarilor...

Indepărtând brusc pe oamenii săi, căpitanul Dynamite, cu revolverul în mână, trecu în fruntea grupului.

— Ii am ! exclamă el... Predați-vă ! Sus mâinile, sau trag !...

O detunătură răspunse la această somație a

banditului. Ne știind ce atitudine să adopte, șeful outlawilor se opri. Fugarii profitară de acest răgaz pentru a mai urca câteva trepte...

— Blestematul! Voiu avea în curând scapul tău! vociferă căpitanul Dynamite, care și reluase ascensiunea, în timp ce în urma lui, Gomez și oamenii săi se îngrămădeau într-o dezordine indescritibilă.

Scara naturală, fiind oarecum strâmtă, nu le permitea să înainteze decât doi câte doi din front; câte odată chiar, erau obligați să meargă în șir indian, atât de mult fusese uzată trecătoarea. Treptele din ce în ce mai fragile, nu ofereau dealtfel decât o soliditate relativă...

Deodată, fiica comandantului scoase un țipăt de spaimă... O parte din scara care ducea spre platformă se prăbusise. Gemând, Arona se așezase pe ultima treaptă... Orice înaintare devenise imposibilă. Bieteles femeii se vedeau puse în fața a două soluții: să se arunce în vidul ce se căsca la picioarele lor, sau să cadă din nou în mâinile Demonului Pământurilor Blestemate!

Cavalerul Negru zărise și el teribilul accident care venea să contracareze fuga sa... La câțiva pași în urma lui, șeful outlawilor înainta rânjind, fiind sigur că însfârșit va pune mâna pe enigmaticul său adversar. Scoțând strigăte groaznice, bandiții se îngrămădeau pe trepte.

— Hello! boy! strigă căpitanul Dynamite către omul negru. Predă-mi pe cele două femei și îți salvezi viața. Iti dau cuvântul meu

de onoare !

Drept răspuns, Cavalerul Negru înlănse revolverul în direcția șefului bandeii.

— Vino de le ia! urlă el, acoperind cu corpul său pe cele două protejate.

IX.

SEMNALUL

În fața atitudinii hotărâte a adversarului său, Ralph Thunder șovăi. Omul cu gluga îl ținea la respect cu revolverul și în ciuda situației sale critice, avea asupra lui un oarecare avantaj..

Profitând de un moment de neatenție din partea adversarului său, șeful outlawilor se repezi asupra lui.. Sub privirile îngrozite ale celor două femei, căpitanul Dynamite și Cavalerul Negru se rostogoliră pe treptele scării în timp ce bandiții scoteau urlete de triumf, așteptând victoria șefului lor.

După două minute de eforturi disperate, necunoscutul reuși să se deslege și lovi cu putere în adversarul său. Atins în plină falcă mizerabilul scoase un muget de durere și-i dădu drumul.. Repece ca fulgerul, Cavalerul Negru se ridică. Tocmai în clipa când Lopez Carilla, văzând primejdia care-l amenința pe șeful său, se repezea în ajutorul său. Banditul ridică pumnalul, gata să lovească în misteriosul personaj.. O detunătură se auzi și banditul atins în mijlocul frunții fu precipitat în gol, în timp ce căpitanul Dynamite

îngrozit făcu câțiva pași înapoi sîlind pe outlawii săi să coboare câteva trepte.

— Hello! boy! rânji atunci omul cu gluga, nu prea ești grăbit să-ți pui amenințările în aplicare...

— Cine știe, demone! strigă șeful bandiților furios.

— Cine sunt, Ralph Thunder? Veî afla în în curând... Până atunci te previu că la cea mea mică tentativă de a te apropia din nou de mine, îți voi zbura creierii !

Unul din outlawi, profitând de discuția dintre Cavalerul Negru și căpitanul Dynamite, duse arma la ochi, dar necunoscutul, depășindu-i gestul, îl culcă la pămînt cu un glonte de revolver. Ca la un semnal, bandiții făcură cale întoarsă, lăsând pe șeful lor și pe locotenentul său singuri în fața acestui adversar invincibil. De teamă să nu cadă și ei la rîndul lor victimă gloanțelor misteriosului personaj, hotărîră să urmeze exemplul complicilor lor.

— Victoria ta nu este decît temporară! rânji Ralph Thunder... Oricine ai fi, nu uita că te mai afli aici în puterea mea. Nici o păsărică n'ar fi în stare, în clipa de față să iasă din Catedrala Deșertului... Bagă bine de seamă: peste câteva ore te vei convinge singur ce înseamnă să mă înfrunți !..

Drept răspuns, Cavalerul Negru descărcă de două ori revolverul în aer, ceea ce avu ca rezultat să grăbească retragerea celor doi adversari.

După plecarea căpitanului Dynamite, Ca-

valerul Negru căzu pe gânduri... Trebuia să aducă la cunoștiința micului corp expediționar, că sosise momentul să atace Catedrala Deșertului... Era sigur că bandiții încă nu bănuiau prezența dușmanilor lor..

Dar, pentru a putea alarma pe Bob Doyle și pe Fiul Tunetului trebuia neapărat să ajungă sus pe platformă... Ori drumul în direcția aceea îi fusese barat prin prăbușirea a douăsprezece trepte... Pe altă parte, nici nu se putea gândi la coborât, deoarece bandiții n'ar fi ezitat o clipă să-l doboare.

Deodată, Cavalerul Negru care se așezase pe una din trepte, se ridică și începu să examineze cu atenție locul unde se găsea... Ridicând capul, zări la o distanță de câțiva metrii deasupra lui o stâncă care ieșea din perete... Fără a mai sta pe gânduri, desfăcu lassoul care-i atârna la centură și după ce se convingse că lațul funcționa bine, îl repezi în sus. Descriind un arc mic, frânghia se desfășură cu repeziciune și se prinse solid de stâncă.

Cavalerul Negru nu era singur... Avea de trecut de cealaltă parte a prăpastiei două femei.. După ce șovăi puțin, se apropiă de Molly și de Aroona și le puse în curent cu situația... Amândouă acceptară.

La un semn afirmativ al tinerei-fete, omul cu gluga îi porunci să se prindă bine de gâtul său; apoi, făcându-și vânt, se apucă cu putere de lasso și se lansă în vid, în timp ce indiana, rămasă singură, privea îngrozită la acest tur fantastic de gimnastică.. Un minut după aceea, fu trecută și Aroona de partea cea-

laltă a obstacolului...

Strigăte de furie izbucniră jos la poalele scării... niște împușcături răsunară, dar gloanțele se turtiră inofensive de peretă.

Omul cu gluga nu-și pierdu timpul, ci se grăbi să urce cele douăzeci de trepte care duceau spre unul din uriașele turnuri naturale.

Aventurierul înainta cu repeziciune, părând să cunoască foarte bine toate ascunzișurile «Catedralei»... După câteva secunde, ajunsese în fața unei trape care-i bara trecerea... Încordându-se cu hotărâre reuși să ridice acest obstacol... Molly și Aroona se grăbiră să se strecoare în turn... Cu o lovitură de picior Cavalerul Negru închise la loc trapa... Cei trei fugari ajunseră însfârșit la ținta lor.

Necunoscutul nu-și pierdu însă timpul, ci apropiindu-se de o crăpătură aflată lângă un perete, scoase diferite obiecte: o manta și niște cutii pline cu hârtii... Apoi, adună o mână de iarbă uscată pe care o așează într'un fel de pâlnie săpată de natură în mijlocul turnului... Câteva minute după aceea un fum dens se ridica deasupra Catedralei Deșertului...

— Am avut noroc, exclamă însfârșit Cavalerul Negru... Semnalul a fost dat... Înainte de prânz, albi și Siousii vor ataca fortăreața căpitanului Dynamite...

Misteriosul personaj se pregătea să alimenteze focul, când niște lovituri violente se biră în trapa care ducea spre platformă... Outlavii isbutiră să ajungă la deschizătura pe unde fugarii scăpaseră

— Veniti repede! strică omul cu gluga către

cele două femei; singur nu voiu putea rezista până la capăt!

Molly și Aroona se repeziră și-și uniră forțele cu acelea ale protectorului lor.

CAP. X

REZISTENȚA INDARJITA

— Alarmă! Suntem trădați! Siousii au reușit să forțeze Defileul Tomahawkului!

Mexicanul Gomez, locotenentul căpitanului Dynamite, fugea prin galeriile subterane căutându-și șeful, pentru a-l pune la curent cu groaznicul eveniment.

— Unde este șeful? întrebă Gomez, făcându-și drum printr grupurile de bandiți.

Un texan îi spusese undel văzuse pe Demoul Pământurilor Blestemate.

După ce dete câteva ordine, mexicanul se repezí spre locul unde șeful outlawilor se silea să sdrobească rezistența pe care i o opunea Cavalerul Negru.

— Alarmă! Alarmă! Siousii atacă Defileul Tomahawkului.. urlă Gomez. Cu hainele sfâșiate, respirând cu greutate, mexicanul povesti șefului său în ce condițiuni se produsese agresiunea.

— Asediatorii sunt în număr de o sută și fi vom putea sdrobi cu ușurință, conchise Gomez.. Totuși, mi-e teamă ca această ofensivă să nu fie începutul uneia mai grave. Deaceea n'am ezitat să trimit cincizeci de oameni în ajutorul apărătorilor Defileului Tomahawkului..

— Ai făcut bine, replică căpitanul Dynamite, buimăcît de ştirea adusă de locotenentul său.

Cu regret, Demonul Pămînturilor Blestemate coborî scara şi dădu oamenilor săi semnalul de retragere. Ii venea foarte greu să facă cale întoarsă tocmai acum, când credea că va pune mîna pe Cavalerul Negru. Încă odată, întîmplarea venea în ajutorul misteriosului personaj.

În mijlocul amfiteatrului, dezordinea atinsese culmea şi discuţiile erau gata să degenereze într'o încăierare sângeroasă, când Ralph Thunder apăru pe neaşteptate, urmat de Gomez. Şeful outlawilor se urcă pe o ladă şi privi încruntat la oamenii săi...

— Ştiţi ce soartă vă aşteaptă, strigă el, dacă nu veţi reuşi să opriţi înaintarea Siouşilor. Sper că veţi dovedi acestor diavoli că nu sunteţi nişte laşi şi că urletele lor nu vă înspăimîntă...

-- Trăiască căpitanul! strigară outlawii agitînd armele. După ce entuziasmul se mai potolî, căpitanul Dynamite îşi împărţi cu grijă forţele de care dispunea.

Ordine scurte se auziră. În fruntea a douăzeci de oameni aleşi printre cei mai buni trăgători din bandă, căpitanul Dynamite se postă pe coridorul care lega amfiteatrul cu cîmîtirul de fosile. Scoţînd strigăte de triumf, îmbătaşi de victorie pe care o repurtaseră pînă atunci, Siouşii înaintau repede printre casele monştrilor.

Căpitanul Dynamite şi complicii săi

chiseră foc ucigător. Atins în mijlocul frunții Antilopa se prăbuși ca un stejar, în timp ce alți douăzeci de războinici mușcară la rândul lor pământul. A doua salvă trasă fu tot atât de ucigătoare. În fața acestei primiri sângeroase. Siousii se opriră dezorientați. Cactus Den în fruntea coloniștilor albi se avântă în luptă. Incurajați de sosirea aliaților lor albi, Fiul Funetului, Cerbul Agil și Vulturul Roșu și toți bravii lor intrară la rândul lor în scenă..

Adăpostiți în dosul stâncilor, bandiții apărau cu disperare intrarea din amfiteatru.. Un eveniment neașteptat puse însă capăt acestei rezistențe și semănă panică printre cei asediați..

Fiul Tunetului și Siousii săi, sărind peste micile coline de pământ roșu, năvăliră cu un uragan spre galeria subterană.. Sdobiți de marele lor număr, outlawii încercară în zadar să scape prin fugă; în mai puțin de un minut fură masacrați până la unul..

Mai fericit decât complicii săi, căpitanul Dynamite, reuși să se refugieze în amfiteatru și să dea alarma.

Demonul Pământurilor Blestemate gesticula dând ordine oamenilor săi, cari se repezeau spre citadelă...

În fruntea războinicilor săi, Fiul Tunetului înainta, lovind furios cu tomahawkul în dreapta și în stânga..

— Impiedicați pe Dynamite să intre în citadelă! urlă Vânătorul Preriilor, văzând că Raloh Thunder se îndrepta spre ușa fortăre-

fiu. In zadar, încercă Cactus Den să se apropie de șeful outlawilor; înghesuiala care domnea în jurul lui, îl împiedecă să ajungă până la el. Nebraska Joe fu mai norocos, reușind să-l rețină pe șeful bandeii de braț. Scoțând o injurătură sălbatecă banditul se întoarce, dar colosul ținea bine... Mizerabilul se vedea pierdut, când Șarpele Galben care dădea și el înapoi spre Catedrala Deșertului, aplică o puternică lovitură de măciucă murdului peste cap. Uriașul se prăbuși ca o masă inertă scoțând un strigăt de durere. Fără a mai pierde un minut, șeful bandiților se avântă spre ușa, urmat de ultimii credincioși cari mai rămăseseră în viață. Două minute mai târziu, ușa grea, împinsă de niște brațe puternice se închidea împiedecând asediatorilor accesul în citadelă.

XI.

CUCERIREA CATEDRALEI DEȘERTULUI

— Spargeți ușa! strigă Cactus Den, care se agita ca un diavol... Victoria este a noastră!

Locotenentul Jackson descoperi în amfiteatru un stâlp enorm. Ridicat pe umerii a două zeci de războinici, catapultul înprovizat izbi cu putere în ușa. La a unsprezecea lovitură, obstacolul se prăbuși sărind în țandări. Sioușii, având în fruntea lor pe Fiul Tunetului, năvăliră în citadela outlawilor.

Sărind peste cadavrele bandiților care împiedecau înaintarea, marele sachem se repezi

ca un tigru spre Șarpele Galben care se apăra cu disperare. Strâns înlanțuiți, cei doi indieni se rostogoliră pe jos într-o îmbrățișare mortală.. Șarpele Galben se înăbușea încetul cu încetul sub pumnul viguros al șefului sious care-l strângea de beregată. Cu o puternică lovitură de tomahawk, Fiul Tunetului reuși să sfărâme țeasta albului lui Ralph Thunder... Atunci, în fața luptătorilor îngroziți, fără să se sîchiseas de gloanțele care bâzâiau ca albinele în jurul lui, marele sachem scoase cuțitul său de scalpat. Câteva secunde mai târziu, părul Șarpelui Galben împodobește centura marelui șef al siousilor. În acest timp, lupta continua cu îndârjire... Demonul Pământurilor Blestemate, mereu în primele rînduri, lupta cu un curaj extraordinar. Unul câte unul, Picioarele Negre și outlawii cădeau în jurul lui pentru a nu se mai ridica niciodată.

Vânătorul Preriilor nu se mai afla decât la doi pași de căpitanul Dynamite... Cu patul revolverului, el se debarasă de un bandit care voia să-i atîină calea...

— Intre noi doi acum, Demon al Pământurilor! strigă atunci vânătorul de bizoni. Predă-te...

Drept răspuns, Ralph Thunder duse arma la ochi și trase... Glonteile smulse căciula de castor de pe capul lui Den, dar nu-i făcu nici un rău. Atunci, șeful outlawilor se consideră pierdut... Hotărât își îndreptă revolverul

spre inimă și apăsă pe trăgăcu. O împinsă-
tură bruscă însă devie proiectilul care se în-
fipse într'un cadavru... Bob Doyle interve-
nind cu energie strângea cu pumnul său pu-
ternic mâna căpitanului Dynamite, și-l sili
să dea drumul armei.

— În numele legii, Ralph Thunder, ești
prizonierul meu! strigă șeriful din Dead-
wood.

Demonul Pământurilor Blestemate scoase
un muget de furie. În zadar, chemă el în aju-
tor pe ultimii săi credincioși... Catedrala
Deșertului era cucerită. Outlawii și Picioar-
ele Negre fuseseră uciși până la ultimul.

Desfăcându-și lassoul, Bob Doyle îl legă
strâns, în timp ce Cactus Den îl ținea la res-
pect cu arma sa.

Cactul Den și Jackson se repeziră spre
ascunzătoarea Cavalerului Negru. Ca să evi-
te orice întârziere, ei țipară cine sunt.

Pumnul viguros al omului cu glugă ridică
trapa... Cei doi se furisară lângă misterio-
sul său aliat... Un strigăt de nedescrisă bu-
curie se auzi... Plină de fericire, Molly
O'Sullivan se repezi în brațele logodnicului
ei, în timp ce Cavalerul Negru discuta cu vâ-
nătorul de bizoni.

În acest timp, în mijlocul morților și răni-
ților care zăceau în fața porții Catedralei
Deșertului Nebraska Joe își revenea încetul
cu încetul în simțire... Lovitura care i-o
aplicase Șarpele Galben fusese foarte pu-
ternică... Sângele îi curgea din abundență
din frunte, orbindu-l. Fără să se sinchisească

de durerile atroce pe care le resimțea, isbuti să se ridice și să se târască câțiva pași...

În zadar încercă mutul să-l strige pe Cactus Den... Sunete nearticulate îi ieșeau din gât... o sudoare rece îi curgea dealungul șirei spînării, iar tâmplele îi svâcneau să se spargă... Colosul, slăbind din ce în ce mai mult, înțelese că rana sa era fără de scăpare. Dominându-și durerea, se târî dealungul fortăreței căutând o intrare pe unde să-i fie posibil să intre, pentru a muri în brațele pardului său...

Deodată, nedespărțitul tovarăș al lui Cactus Den se opri: ajunsese în fața unei deschizături prin care corpul său putea trece cu ușurință... O lucire de speranță se aprinse în ochii lui. Adunându-și puterile, se strecură și pătrunse într-o pivniță adâncă, care se întindea pe o adâncime de zece metri sub el...

Mutul distinse silueta unui om, care având o torță în mână, se îndrepta spre niște butoiașe îngrămădite lângă un perete...

Ingenunchind repede, individul, care nu era decât Gomez, locotenentul căpitanului Dynamite, scoase din buzunar un fițil și introduse un capăt într'un butoiăș...

Intrigat, colosul se întreabă ce făcea individul acolo... Nu întârzie însă să fie lămurit în această privință: outlawul punând mâna pe torță, aprinse repede fițilul; apoi, făcând oalo întoarsă ieși în goană din pivniță.

SACRIFICIUL LUI NEBRASKA JOE

Luând o hotărâre eroică, rănitul se decise să se arunce asupra flacării care consuma fițitul și să-o înăbușe cu propriul său corp, înaintea de a-și îndeplini oribila ei sarcină. Mutul se afla la o înălțime de zece metri de locul unde flacăra consuma fițitul și căderea putea fi mortală... Totuși, Nebraska Joe nu ezită nici o clipă: viața iubitului său părăia în joc. Puțin îi păsa că și-o sacrifică pe a lui... Făcându-și semnul crucii, rănitul se aruncă în gol...

Un strigăt de agonie răsună în pivnița confundată acum în întunec... Nebraska Joe își fracturase baza craniului, dar prin sublimul său sacrificiu, reușise să-și salveze prietenii dela o catastrofă... O tăcere impresionantă domni timp de câteva minute în peșteră...

Minutele trecură... Deodată, se auzi un zgomet de pași... Sfărâmând ușa pivniței cu umărul, vânătorul de bizoni și Cavalerul Negru năvăliră în depozitul de muniții al căpitanului Dynamite...

— Pe Jupiter! exclamă omul cu gluga, pericolul a fost îndepărtat!...

Vânătorul Prerăilor nu răspunse: la lumina torței pe care o avea în mână descoperi un corp cu brațele întinse în cruce și care parcă-l privea cu niște ochi larg deschiși.

— Mii și milioane de coyoti! mi-au ucis

pardul! strigă Cactus Den, cu un accent de durere imposibil de descris.

Ingenunchind lângă cadavrul lui Nebraska Joe, Cavalerul Negru nu întârzie să-și dea seama în ce împrejurări murise mutul... Descoperise fitilul stîns.

— Bietul camarad! strigă el, ne-a salvat viața la toți! Ticăloșii au vrut să arunce Catedrala Deșertului în aer și sunt sigur că, fără intervenția lui Nebraska Joe, ar fi reușit... Ce părere ai, Den?... Vânătorul de bizoni nici nu ascultă cuvintele pronunțate de necunoscut... Pierdut în durerea sa, apucase mâna colosului și o duse la buze... O lacrimă se scurse dealungul obrazului său ars de soare...

Cavalerul Negru respectă această durere mută... Dându-se câțiva pași înapoi, se sprijină de perete, lăsând pe Cactus Den să-și ia supremul rămas bun dela acela care-i fusese tovarăș de aventură. Buzele vânătorului de bizoni se mișcă încetisor... Se ruga pentru acela, care un șovăise o clipă să-și sacrifice viața ca să o salveze pe a sa.

— Dormi în pace, camarade! șopti el. Prietenul tău nu te va uita niciodată... Nu-ți spun adio, old fellow, ci la revedere! La revedere într-o lume unde oamenii nu se ucid între ei și unde domnește pacea eternă... Pardul tău, când va veni ora, va fi fericit să te regăsească acolo!...

Vânătorul Preriilor se ridică clătînându-se, zdrobit de emoție... Ca și cum s'ar fi deșteptat dintr'un vis urât, își duse o mână la

frunte.

— Nu este momentul pentru a mă lăsa doborât de durere, strigă el... Căpitanul Dynamite are să-mi achite acum o datorie în plus... Dragul meu prieten este mort: va fi răzbunat, o jur!

Vânătorul de bizoni redevenise aventurierul fără teamă și fără de reproș; o hotărâre neclintită se citea în ochii săi: Cactus Den era hotărât să-și facă singur dreptate ..

După ce închise ușa pivniței unde se odihnea nefericitul său tovarăș, Cactus Den, urmat de Cavalerul Negru, se înapoie în sala cea mare a Catedralei Deșertului, unde Bob Doyle, Fiul Tunetului, Cerbul Agil, locotenentul Jackson și Dick O'Sullivan se pregăteau să ție un sfat. În câteva cuvinte, Cactus Den îi puse la curent cu eroicul sfârșit al lui Nebraska Joe.

— Iată o nouă victimă care vine să ne îndoliece victoria, strigă șeriful din Deadwood ..

— Vor fi răsbunați, old fellow, răspunse vânătorul de bizoni cu o voce întunecată... A sosit momentul ca mizerabilul care a terorizat mai bine de un an regiunea, să-și primească pedeapsa... Să fie adus imediat prizonierul aici și executat pe loc!

— Puțină răbdare, Den, îl întrerupse Bob Doyle. Legat cum este, căpitanul Dynamite nu poate să scape... În clipa când ai venit cu necunoscutul tău prieten, tocmai discutăm cu marele sachem, care cerea să-i fie predat prizonierul...

— Fața-palidă ne-a masacrat turmele de bizoni, strigă Fiul Tunetului.... Fața-palidă trebuie să ne fie predată pentru a fi legat la stâlpul de tortura pentru ispășirea crimelor!

După o discuție dintre cele mai animate, sacheanul renunță la șeful bandiților în schimbul prăzilor bogate luate de la outlawi.

— Crede-mă Doyle, zise Cactus Den, nu este bine să lași lucrul de azi pe mâne. Bagă de seamă... Individul este foarte șiret... Cine îmi garantează că nu va reuși să evadeze?

— Ne iei drept niște incapabili și niște orbi, old felollow? răspunse Șeriful... Fii liniștit, banditul nu ne va scapa din mână și-și va primi pedeapsa pe care o merită...

Căpitanul Dynamite continuă să zacă întins pe pielea de urs unde fusese aruncat. Zărindu-l pe Cactus Den, tresări și începu să-l înjure ca un turbat.

Dar Vânătorul Preriilor fără să se sinchisească de înjurăturile pe care i le adresa mizerabilul, examinează cu atenție legăturile sale. Scoțând un suspin de satisfacție, Cactus Den îl îndepărtă pe șeful outlawilor cu piciorul, în timp ce acesta încerca în zadar să-l scuie în față.

— Liniștește-te, șarpe blestemat!... Ora pedepsei se apropie...

Cu o înjurătură groaznică răspunse la aceste cuvinte.

Ralph Thunder, galben de furie, se smucea neputincios în legăturile sale.

Convins de inutilitatea eforturilor, sale seful outlawilor, se resemna să aștepte evenimentele... încetul cu încetul, întunericul din peșteră crescuse...

XIII

LEGEA LUI LINCH

— Sus cu banditul!... La spânzurătoare cu el!...
Legea lui Linch!...

Strigăte de furie și de indignare îl primiră pe Demonul Pământurilor Blestemate, opt zile mai târziu, când sub supravegherea albilor și Siuxilor, își făcu apariția în micul orașel Deadwood. Mâini amenințătoare se întindeau în direcția outlawului pe care Bob Doyle, Cactus Den și Cavalerul Negru încercau în zadar să-l apere de furia mulțimii.

Prizonierul ar fi fost rupt în bucăți, dacă Dick O'Sullivan și cu o duzină de paznici nu ar fi sărit în ajutorul camarazilor lor. În picioare, pe scaunul trăsurii sale Abraham Ismael strălucea de bucurie.

— Liniștiți-vă old fellows, strigă Șeriful, ridicând brațul sus. Dreptatea se va face! Dar urletele mulțimii averse de sânge se multiplicară, acoperind ultimele cuvinte ale lui Bob Doyle...

— Legea lui Lynch!... Ochi pentru ochi, dinte pentru dinte!... La moarte cu Demonul Pământurilor Blestemate.

Paznicii fură obligați să dea înapoi din fața mulțimii înfuriate și pe un drum ocolit se îndreptară spre râul Cheyenne.

Însfârșit Șeriful descalecă și se apropie de bandit. O liniște impresionantă se lăsă asupra întregii asistențe...

— Ralph Thunder, striga Bob Doyle a sosit clipa să-ți primești pedeapsa pentru crimele tale!... În câteva minute vei apărea în fața Judecătorului Suprem! Ai vreo dorință de formulat?...

— Nici una! răspunse banditul cu o voce încărcată de ură... Fii blestemat, tu și prietenii tăi!

Bob Doyle nu răspunse la aceste zadarnice insulte....

Atunci Cactus Den înaintă cu lassoul în mână, în câteva secunde izbuti să facă un laț și să-l petreacă pe după gâtul mizerabilului, în timp ce omul cu gluga fixa repede celalalt capăt al frânghiei de creanga unui copac...

— Am jurat să-ți petrec funia pe după gât. Prietenii îmi sunt martori... Îmi țin cuvântul dat, strigă Vânătorul Preriilor.

La rândul sau Cavalerul Negru se apropie de condamnat. Ajuns la câțiva pași de el se oprii...

— Ți-am promis Căpitane Dynamite, că-ți voi dezvălui identitatea mea, în ziua când vei avea funia petrecută în jurul gâtului și ziua aceea a sosit...

Sub privirile spectatorilor stupefiați, acel personaj își scoase gluga și masca! Strigăte de uimire răsunară din toate părțile...

— Lean Ribbed Jack!

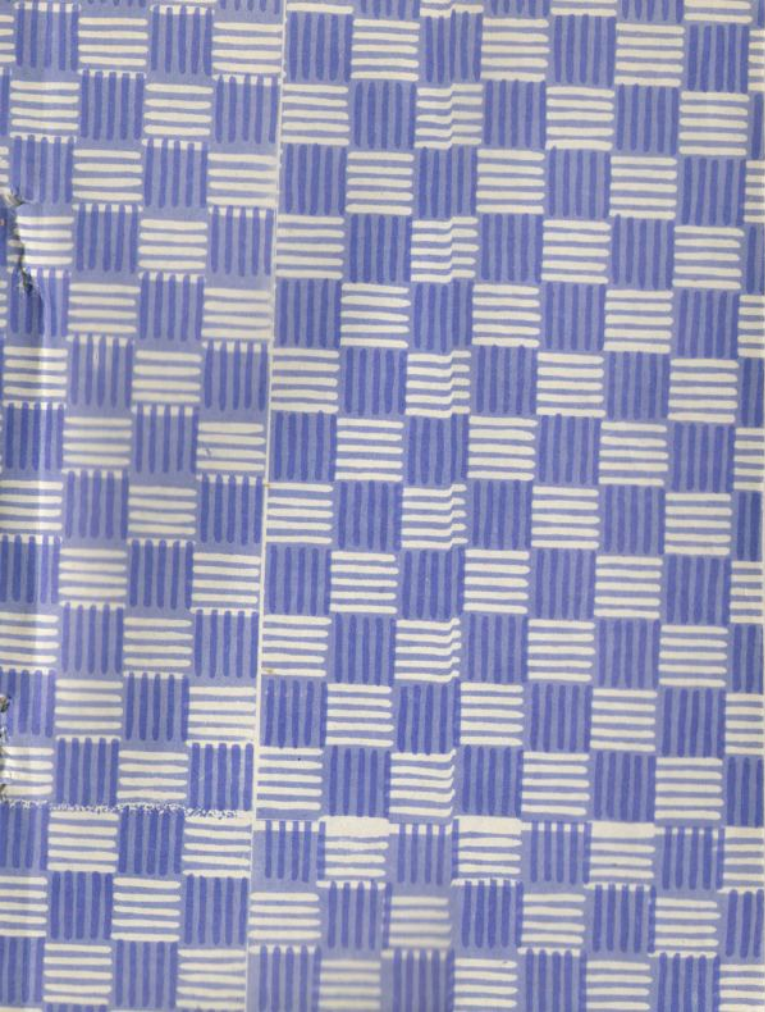
Cactus Den, Bob Doyle și coloniștii din Deadwood erau fericiți că-l regăsesc pe întrepidul cavaler al preriilor a cărui moarte o deplânseseră cu toții...

Un strigat oribil de durere puse capăt ovațiilor. Profitând de neatenția generală, Fiul Tunetului sărise jos de pe mustangul său și se îndreptase spre prizonier... Înainte ca paznicii să fi avut timpul să intervină, indianul flutură în mână scalpul Căpitanului Dynamite...

— Oah! striga el. Frații mei și Fețele Palide pot acum să-și îndeplinească sentința...

Ralph Thunder era groaznic la vedere... Pentru a pune capăt suferințelor acestuia, Bob Doyle dădu ordinal să fie executat!

SFÂRȘIT

Editura „DANUBIU“

**publică tot ce-l mai impor-
tant în literatura
universală**